

BY NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PITTACUS LORE

I AM
NUMBER
FOUR THE LOST
FILES
NINE'S LEGACY

Mục lục

Lời Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốn được coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu chuyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn sách.

Hi vọng mọi người thích nó!

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 1

Có những luật lệ cho việc lẩn trốn ngay giữa chốn thanh thiên bạch nhật. Luật đầu tiên, hay ít nhất đó là cái luật mà chú Sandor nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, là "Đừng có mà ngu ngốc".

Tôi chuẩn bị phá luật bằng cách cởi quần ra.

Mùa xuân ở Chicago là mùa mà tôi thích nhất. Mùa đông thì lạnh lẽo và đầy rẫy những cơn gió, còn mùa hè thì nóng nực và ồn ào, riêng có mùa xuân là hoàn hảo tuyệt đối. Sáng nay trời nắng đẹp, tuy vậy vẫn còn chút giá lạnh vương trong không khí gợi nhắc tới cái lạnh lẽo của mùa đông. Băng tuyết đang tan trên mặt hồ Michigan, phả một chút hơi lạnh vào mặt, làm ướt sũng cả cái vĩa hè bên dưới chân tôi.

Tôi thường chạy bộ mười tám dặm quanh bờ hồ mỗi sáng, nghỉ lấy sức nếu có thể, không phải là vì tôi cần chúng mà là để nhìn mặt hồ xám xanh của Hồ Michigan kia một cách thích thú. Ngay cả khi nó lạnh buốt, tôi vẫn cứ luôn nghĩ tới chuyện lặn xuống đó hay là bơi sang bờ bên kia.

Tôi kiềm chế ham muốn đó như kiềm chế ham muốn chạy song song theo ánh đèn neon trên bánh xe đạp của mấy người đạp vút ngang qua tôi. Tôi phải chạy chậm. Có hơn hai triệu người trong thành phố này và tôi thì hẳn nhiên nhanh hơn tất cả bọn họ rồi.

Dù vậy, tôi vẫn cứ chạy.

Đôi khi, tôi chạy tới hai vòng quanh hồ chỉ để đổ vài giọt mồ hôi. Đó là một luật khác của chú Sandor: "Luôn ra vẻ yếu hơn thực lực của mình. Đừng có mà ham thể hiện."

Thật là ngu ngốc để mà phàn nàn về chúng. Chúng tôi đã ở Chicago năm năm trời nhờ những luật lệ đầy của chú Sandor. Năm năm yên bình và tĩnh lặng. Năm năm kể từ khi lũ Mogadorian có một manh mối thực sự về chúng tôi.

Năm năm trôi qua đi, ngày một trở nên thật buồn chán.

Vậy nên khi cái iPod đeo ở tay tôi chột rung lên, tôi giật cả mình. Thiết bị đó sẽ chẳng làm gì trừ khi rắc rối đang cận kề.

Tôi chỉ cần một thoáng để suy nghĩ hành động tiếp theo. Tôi biết làm thế là sẽ rủi ro, sẽ nguy hiểm. Tôi biết thế là đi ngược lại mọi thứ tôi được dạy bảo. Nhưng tôi cũng biết sự rủi ro đó cũng đáng thôi; đôi khi bạn phải quên đi những gì bạn đã được dạy. Vì thế tôi chạy sang bên cạnh đường chạy bộ, giả vờ như bị chuột rút. Khi tôi hoàn thành việc giãn cơ, tôi cởi chiếc quần dài ra và cho vào túi. Bên trong tôi mặc một chiếc quần đỏ và trắng như đội bóng chày St.Louis Cardinals, đội bóng bị thù ghét ở cái xứ Chicago này.

Nhưng việc này sẽ chẳng là gì cả so với việc ba vết sẹo trên chân tôi bị lộ rõ ra. Kẻ thù truyền kiếp trong bóng chày và kẻ thù khát máu liên ngân hà là hai đẳng cấp hoàn toàn khác nhau.

Đôi tất ngắn và đôi giày chạy bộ gần như chả có ích gì trong việc giấu đi các vết sẹo. Ai ở gần cũng có thể thấy chúng dù tôi nghi ngờ những người chạy bộ sẽ có thói quen kiểm tra mắt các chân nhau. Chỉ có một kẻ chạy bộ tôi đang cố làm hấn để ý hôm nay sẽ thấy thôi.

Khi tôi bắt đầu chạy lại, tim tôi đập nhanh hơn bình thường. Phấn khích. Đã một thời gian dài kể từ cái lần cuối cùng tôi cảm thấy thế này. Tôi đang phá luật của chú Sandor và nó thật phấn khích. Chỉ hy vọng chú ấy không đang theo dõi tôi qua camera an ninh của thành phố mà chú ấy đã hack vào. Thế sẽ chẳng tốt một tẹo nào.

Cái iPod của tôi một lần nữa lại rung lên. Mà nói thật nó cũng thực sự chẳng phải là iPod. Nó chẳng chơi bất cứ bản nhạc nào và cái tai nghe chỉ là đồ giả, chẳng qua là để làm hàng thôi. Nó là một thiết bị mà chú Sandor chế ra.

Đó là máy phát hiện bọ Mogadorian. Tôi thường gọi nó là iMog.

Cái iMog có giới hạn của nó. Nó lần ra dấu hiệu gen của lũ Mogadorian trong khu vực làng vắng ngay lập tức, nhưng bán kính chỉ vài khu nhà và dễ bị ảnh hưởng bởi yếu tố khác. Nó chạy trên vật liệu gen của đám người Mogadorian, đám người có một sở thích là tan biến rất nhanh; vậy nên chẳng có gì bất ngờ nếu cái iMog hơi bị chập cheng. Như chú Sandor đã giải thích, đây là thiết bị chúng tôi nhận được từ những người bạn Loric ở đây khi mới tới Trái đất từ Lorien. Chú Sandor đã dành khá nhiều thời gian để tinh chỉnh nó. Cũng là ý của chú Sandor khi nhét nó vào trong một cái vỏ iPod để tránh gây chú ý. Chẳng có danh sách bài hát nào trên màn hình cái iMog - chỉ có một chấm tròn trên nền đen. Đó là tôi. Tôi là chấm trắng đó. Lần cuối chúng tôi bật nó lên là sau cái lần gần nhất mà chúng tôi bị tấn công, phải tro trên quần áo để Sandor có thể tổng hợp nó hay ổn định hay một kiểu gì đó mà tôi chẳng chú ý cho lắm. Luật của chúng tôi là nếu cái iMog báo động thì chúng tôi sẽ phải rời đi. Đã quá lâu rồi nó không hoạt động khiến tôi bắt đầu nghĩ rằng nó đã bị hỏng.

Và rồi, vài ngày trước khi tôi đang chạy nó lại báo động. Một chấm đỏ chạy theo vòng hồ. Tôi chạy ngay về nhà hôm đó nhưng không hề báo cáo với Sandor về chuyện này. Viễn cảnh tốt nhất thì sẽ không còn các buổi chạy quanh hồ nữa. Và tệ lắm thì chúng tôi lại phải rời đi. Mà tôi thì lại chẳng muốn bất cứ điều gì trong hai điều đó xảy ra cả.

Có lẽ đó là lần đầu tiên tôi phá luật "đừng có mà ngu ngốc". Khi tôi bắt đầu giữ bí mật với chính Cêpan của mình.

Cái iMog giờ đã vừa rung vừa kêu vì chấm đỏ kia đã chạy theo tôi, chỉ cách có vài mét. Rung và kêu hòa nhịp với nhịp tim của tôi.

Một tên Mogadorian.

Tôi lén nhìn về phía sai và chả khó khăn gì để nhận ra tên Mog kia. Hăn cao, tóc đen nhưng gần như được cạo trọc và đang mặc một cái áo len và đeo kính râm. Hăn có thể trông như bất cứ ai khác nếu hăn không quá nhợt nhạt, khuôn mặt hăn gần như chả có tí màu nào ngay cả trong thời tiết này.

Tôi tăng tốc nhưng chả thêm chạy mất. Sao lại phải tử tế với hăn chứ? Tôi muốn xem hăn có thể theo kịp tôi không.

Vào thời điểm tôi rời đường chạy quanh hồ hướng về nhà, tôi nhận ra có vẻ tôi đã hơi tự phụ về khả năng của mình. Hăn giỏi đấy - giỏi hơn phán đoán của tôi. Nhưng tôi vẫn giỏi hơn. Dù vậy, khi tôi tiếp tục tăng tốc, tôi cảm thấy tim mình đập mạnh vì tôi đã gắng sức lần đầu tiên sau một khoảng thời gian khá dài.

Hăn vẫn thu hẹp dần khoảng cách, và nhịp thở tôi ngày một dồn dập hơn. Giờ tôi vẫn ổn, nhưng tôi không thể cứ như thế này mãi. Tôi kiểm tra lại cái iMog một lần nữa. May mắn là tên kia vẫn chưa hề gọi tiếp viện. Vẫn chỉ có duy nhất một chấm đỏ. Chỉ hăn và tôi.

Gạt đi những âm thanh ồn ào, náo nhiệt quanh chúng tôi - tiếng mấy cặp đôi trẻ đi ăn, mấy gia đình đang dạo phố cười cười nói nói - tôi tập trung hăn vào tên Mog, dùng khả năng nghe vốn đã hơn người của mình để nghe hăn thở. Hăn cũng đuối sức rồi; hơi thở hăn giờ cũng rời rạc lắm rồi. Nhưng nhịp chạy hăn vẫn đồng đều như của tôi. Tôi cố lắng nghe bất cứ tiếng động nào cho thấy rằng việc hăn đang gọi tiếp viện, sẵn sàng bắt tốc nếu cần thiết.

Hăn đã không làm vậy. Tôi có thể cảm thấy ánh mắt hăn dán chặt trên lưng mình. Hăn nghĩ tôi ngu ngốc đến độ tôi không biết hăn đang theo

đuôi.

Tự phụ, kiệt sức, và ngu ngốc. Hẳn đúng như những gì tôi cần.

Tòa nhà John Hancock Center hiện ngay trước mặt. Ánh mặt trời phản chiếu bởi hàng ngàn cửa sổ kính. Hàng trăm câu chuyện khác nhau và ở trên cùng là căn hộ của tôi.

Tên Mog do dự khi tôi chạy qua cửa trước rồi cũng đi theo. Hẳn bắt kịp tôi khi tôi đi qua sảnh chính. Dù biết hẳn sẽ làm vậy, tôi vẫn cứng người lại khi cảm thấy nòng súng lạnh lẽo của hẳn dí vào lưng mình.

"Cứ đi tiếp đi", hẳn nói.

Dù tôi biết hẳn sẽ chẳng thể làm tôi bị thương khi tôi vẫn được bảo vệ bởi phép bùa, tôi vẫn giả bộ làm theo. Cứ để hẳn nghĩ hẳn đang ở thế chủ động.

Tôi cười và vẫy tay chào mấy người bảo vệ ở quầy tiếp tân. Với tên Mog phía sau, chúng tôi tiến thẳng vào thang máy.

Cuối cùng cũng ở một mình.

Tên Mog vẫn chĩa súng về phía tôi khi tôi ấn nút của tầng thứ 100. Tôi có vẻ lo lắng hơn tôi đã nghĩ. Tôi chưa bao giờ ở một mình với một tên Mogadorian nào cả. Tôi tự nhắc lại chính mình rằng mọi thứ vẫn đang theo đúng kế hoạch của tôi. Khi thang máy bắt đầu di chuyển, tôi hành động bình thường nhất có thể.

"Có một buổi chạy tốt chứ?"

Tên Mog tóm lấy cổ tôi rồi đẩy mạnh tôi vào tường thang máy. Tôi chuẩn bị cho cú va chạm. Thay vào đó, một cảm giác ấm áp chạy dọc lưng tôi còn tên Mog loạng choạng bước lùi lại, thở mạnh.

Phép bùa đang hiệu nghiệm. Tôi luôn bất ngờ mỗi lần thấy phép bùa hoạt động.

"Vậy ra mày không phải Số Bốn", hắn nói.

"Thông minh đấy".

"Vậy mày là số mấy, thằng ranh?"

"Tao có thể nói cho mày biết". Tôi nhún vai. "Tao chả thấy có vấn đề gì với việc đó cả. Nhưng tao sẽ để mày đoán".

Hắn nhìn tôi bằng cặp mắt trợn trắng đầy thù địch, cố dọa tôi. Tôi chả biết các Garde khác sẽ thế nào nhưng tôi không phải loại dễ sợ hãi. Tôi tháo cái iMog ra, đặt nó nhẹ nhàng xuống sàn. Nếu tên Mog thấy việc đó bất bình thường, hắn cũng không ý kiến gì. Tôi tự hỏi phần thưởng cho việc bắt được một Garde là gì. "Tao không biết mày số mấy, nhưng tao biết mày có thể trông chờ vào việc bị giam cầm trong khi chúng tao giết những đứa bạn khác của mày. Đừng có lo", hắn thêm vào, "sẽ không lâu nữa đâu".

"Nghe hay đấy", tôi đáp, rồi liếc nhìn về phía bảng điều khiển. Chúng tôi đã gần đến đỉnh.

Tôi đã mơ về khoảnh khắc này tối qua. Thực ra thì cũng không hẳn như vậy. Tôi không thể ngủ được tối qua, quá mải mê suy nghĩ về việc sẽ và sắp xảy ra. Tôi tưởng tượng về khoảnh khắc này.

Tôi đảm bảo tận hưởng những lời nói của mình.

"Đây là vấn đề", tôi nói với hắn. "Mày sẽ không còn sống mà thoát khỏi đây đâu".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trước khi tên Mog kịp phản ứng, tôi bấm một loạt nút bấm trên bảng điều khiển. Đó là một chuỗi nút bấm không ai trong tòa nhà có lí do gì để bấm, một chuỗi mà Sandor đã lập trình để khởi động hệ thống bảo vệ chú ấy đã lắp đặt trong thang máy.

Thang máy rung lên. Cái bẫy đã được kích hoạt.

Cái iMog của tôi rời khỏi sàn nhà và với một tiếng va chạm kim loại, dính chặt vào tường thang máy. Trước khi tên Mog kịp trở tay, hắn cũng bay tới dính chặt vào tường bởi khẩu súng và bất cứ thứ gì bằng kim loại trên người hắn. Với một tiếng rắc, bàn tay hắn dính chặt giữa khẩu súng và bức tường. Hắn hét lên.

Hắn thực sự nghĩ rằng chúng tôi sẽ không làm gì để bảo vệ ngôi nhà của chính mình?

Cái nam châm cực mạnh mà Sandor lắp vào thang máy chỉ là một trong các biện pháp an toàn mà Cêpan của tôi đã lắp đặt trong tòa nhà John Hancock Center. Tôi chưa bao giờ thấy cái nam châm làm việc như dự kiến trước đó, nhưng tôi đã dành khá nhiều thời gian để đùa nghịch với nó. Tôi đã dành hàng giờ để cửa thang máy mở, bật nam châm lên, cố gắng làm đồng xu bật nảy vào cái nam châm từ bên kia phòng. Như tôi đã nói, dạo này mọi thứ càng ngày càng trở nên buồn chán.

Đó cũng là một trò hay cho tới khi những người tầng dưới bắt đầu phàn nàn.

Tên Mog cố gắng cử động các ngón tay - tôi khá chắc là chúng đã bị gãy - phía dưới khẩu súng một cách vô ích. Hăn cố đá tôi, nhưng tôi cười lớn rồi nhảy ra xa. Đó là những gì tốt nhất hăn có thể làm?

"Cái quái gì đây?", hăn quát lên.

Trước khi tôi kịp trả lời, cửa thang máy bật mở và chú Sandor xuất hiện.

Tôi chả bao giờ hiểu nổi sở thích kì quặc luôn thích mặc đồ Ý đắt tiền của Cêpan tôi. Chúng trông chả có vẻ ư gì là thoải mái cả. Và chú ấy đây, chả phải buổi trưa hay một sáng thứ bảy nào cả đã ăn vận nghiêm chỉnh từ đầu đến chân. Bộ râu đã được cạo nhẵn nhụi. Mái tóc được vuốt ngược trông thật hoàn hảo.

Cứ như thể chú Sandor đang chờ ai vậy. Tôi tự hỏi phải chăng chú đã theo dõi tôi chạy quanh hồ, và tôi cảm thấy tim mình như ngừng đập khi nghĩ tới điều đó.

Tôi sẽ gặp rắc rối lớn đây.

Chú Sandor lắp nòng giảm thanh cho một khẩu 9mm. Chú liếc nhìn tôi, vẻ mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào, rồi nhìn chăm chăm tên Mog.

"Mày đi một mình à?"

Tên Mog cố giật thoát khỏi cựa nam châm một lần nữa.

"Hăn chỉ có một mình", tôi trả lời.

Chú Sandor ném cho tôi một cái nhìn rồi hỏi lại câu hỏi của mình.

"Mày nghĩ tao sẽ nói chặc?", tên Mog đáp trả.

Tôi có thể nói rằng chú Sandor đã bị chọc tức. Nhưng câu trả lời của hăn có gì đó khiến chú Sandor cảm thấy hài hài. Miệng chú Sandor nhếch lên

một chút như thể đang kìm tiếng cười chực chờ bật ra. Tôi đã xem cùng Cêpan mình những bộ phim "Jame Bond" cũng đủ nhiều, đủ để biết đây là cơ hội đặc biệt cho một câu trích dẫn nào đó từ bộ phim được thốt ra.

"Không", Sandor nói. "Tao nghĩ mày sẽ chết".

Chú Sandor giương súng lên trước khi quay sang nhìn tôi.

"Cháu mang hân tới đây", chú nói. "Cháu giết hân".

Tôi nuốt nước bọt. Tôi đã lên kế hoạch cho toàn bộ chuyện này. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ tới khi chấm đỏ kia xuất hiện trên cái iMog của tôi vài ngày trước. Tuy vậy, tôi chưa bao giờ giết một tên nào trước đó cả. Tôi chả thương hại gì chúng. Chả cảm thấy gì luôn. Nhưng việc này trông có vẻ nghiêm trọng. Lấy đi một mạng, dù chỉ là một tên Mogadorian. Liệu nó có làm tôi thay đổi?

Sao cũng được. Tôi chớp lấy khẩu súng từ Sandor nhưng chú giật nó lại.

"Không phải như thế", chú nói và để rơi súng xuống đất.

Tôi không để nó chạm đất. Tôi đã có Telekinesis từ tháng trước và chúng tôi đã luyện tập nó từ khi đó đến nay,

Tôi hít một hơi, tập trung toàn bộ trí óc mình. Tôi điều khiển khẩu súng lơ lửng trên không cho tới khi nó ngang bằng với đầu tên Mog. Hân nhếch mép cười khinh bỉ.

"Mày chẳng có dũng -"

Dùng ý nghĩ, tôi kéo cò.

Một tiếng chiu là tất cả những gì có thể nghe được. Viên đạn găm trúng giữa hai mắt tên Mog. Vài giây sau, hân chỉ còn là một đồng tro trên sàn thang máy.

Sandor cầm lấy khẩu súng đang lơ lửng trong không khí. Tôi biết chú đang đánh giá tôi, nhưng tôi không thể rời mắt khỏi đồng tro.

"Dọn đồng bừa bộn này đi", Sandor nói. "Và chúng ta cần nói chuyện riêng".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tôi dọn sạch những gì còn lại của tên Mog nhanh nhất có thể, không muốn bảo vệ tòa nhà lại lên tìm hiểu xem việc gì khiến thang máy lại cứ ở mãi trên này. Tôi lấy một chút tro rồi cho vào một túi nhựa cho chú Sandor. Có thể chú sẽ muốn nó cho một thí nghiệm nào đó của chú.

Và vì một vài lí do nào đó, tay tôi không ngừng run rẩy.

Tôi đoán là vì tôi đang vội vã, sự run rẩy kia sẽ hết khi tôi dọn xong chỗ này nhưng không phải thế. Nó chỉ càng trở nên tồi tệ hơn. Tôi lảo đảo bước ra khỏi thang máy vào phòng khách và đổ vật xuống một cái ghế.

Đúng thế, tôi đã giết một tên Mog. Đúng thế, nó dễ hơn những gì tôi nghĩ. Nhưng nó không cảm thấy như những gì tôi nghĩ. Có cái gì đó sai sai ở đây.

Tôi không thể rũ bỏ được cái cảm giác bàn tay hằn trên cổ tôi. Dù hằn không thể làm tôi bị thương, cảm giác vẫn còn đó. Trong lúc cố gắng lấy lại bình tĩnh, tôi chỉ có thể nghĩ rằng thật là ngu ngốc khi tiếp cận lũ Mog. Tôi đã muốn chút hành động. Tôi đã cố bí mật như một điệp viên trong mớ phim Jame Bond kia. Tôi nghĩ tôi đã làm tốt - nếu không nói là quá xuất sắc, dù rằng tên kia chả bao giờ có cơ hội kể cho những đứa khác rằng tôi giỏi như thế nào.

Đầu tôi quay cuồng khi tôi liếc nhìn lên cái đèn treo trên trần phòng khách. Tôi đã đặt cả nơi này vào tình thế cực kì nguy hiểm. Tất cả những gì chúng tôi đã tích lũy được trong những năm qua, ngôi nhà của chúng tôi.

Quan trọng hơn chính là chú Sandor. Tôi không cảm thấy như muốn ăn mừng; tôi cảm thấy như muốn buồn nôn.

Ngay bây giờ, có thể chú Sandor đang thu dọn hành lý rồi cũng không chừng. Chúng tôi có thể sẽ lại phải lên đường.

Trước khi tới Chicago, chúng tôi chả sống cố định ở đâu cả. Luôn là một khách sạn hay nhà nghỉ nào đó. Chú Sandor không muốn sống cố định ở đâu cả. Chú cũng chả phải là quản gia - chú không muốn nấu ăn hay lau chùi gì cả - những gì chúng tôi cần đã có người phục vụ. Chúng tôi từng ở vài tháng tại Ritz-Carlton, Aspen. Tôi học trượt tuyết trong khi chú Sandor tán tỉnh mấy con thỏ tuyết bên đồng lửa. Chúng tôi ở vài tháng tại Nam Mỹ, ăn món bò nướng mà tôi cho là ngon nhất thế giới. Câu chuyện của chúng tôi luôn giống nhau như hiện giờ: chú Sandor là một thương lái vợ bỏ sau một vụ và giờ sống sung sướng, còn tôi là cháu chú ấy, không hơn không kém.

Tôi thích Aspen. Thật tốt khi ở ngoài trời mà không phải lo lắng về các đám đông và ai trong số đó có thể sẽ là kẻ địch cả.

Sau Aspen là một nhà trọ tồi tàn ngoại ô Denver. Tôi học được cách phán đoán độ an toàn của chúng tôi bằng sự xa hoa tại nơi chúng tôi sống. Dù chúng tôi có thể trang trải để sống cả đời ở bất cứ đâu nhờ đám ngọc quý giá mà mỗi Cêpan đã mang theo từ Lorien, những nơi đẹp để có nghĩa là chú Sandor tin rằng chúng tôi đủ an toàn để có thể tận hưởng một chút; những chỗ tồi tàn thì có nghĩa là nên ẩn mình đi. Thú thật thì tôi cũng thích chỗ đó. Đó là nơi chú Sandor sửa lại cái giường lò xo, làm nó đủ khỏe để gần như ném tôi chạm trần nhà.

Chúng tôi rời đi mỗi khi nhân viên chỗ chúng tôi ở bắt đầu quen mặt chúng tôi. Ngay khi đó, cũng là lúc để rời đi.

Nhưng việc đó cũng chả có ích gì. Lữ Mog luôn tìm cách theo đuôi được chúng tôi.

Điểm dừng cuối cùng trước Chicago là một nhà nghỉ cho cánh lái xe tải ở Vancouver. Tôi vẫn không biết làm sao chúng tôi có thể thoát khỏi vụ đó. Vụ đó thật tồi tệ. Năm tên Mog bắt kịp chúng tôi một cách đầy bất ngờ. Chú Sandor đã xây dựng hệ thống phòng thủ để đảm bảo sự an toàn cho chúng tôi - bom choáng khiến chúng bị mất tầm nhìn, một máy bay điều khiển từ xa có súng gắn theo - và chúng tôi vẫn gần như bị áp đảo. Chú Sandor bị chém một phát trong cuộc chiến và chỉ đủ sức đưa chúng tôi tới White Rock. Ở đó, tôi ở cạnh chú cả tuần trong khi chú ngất lên ngất xuống. Chú sốt cao tới nỗi tôi nghĩ chú có thể làm cháy mấy tấm đệm nếu như chúng không ướt đầm mồ hôi của chú rồi.

Khi tỉnh lại, chú Sandor quyết định sẽ không chạy trốn nữa.

"Chúng ta phải làm điều gì đó khác biệt", chú nói với tôi. "Chúng ta có tiền. Có lẽ đã đến lúc dùng chúng".

Tôi không biết ý chú là gì.

"Chúng ta sẽ lẩn trốn ngay giữa chốn thanh thiên bạch nhật".

Và chúng tôi dùng số tiền. Căn hộ hai tầng trên đỉnh tòa nhà John Hancock Center chú Sandor mua như thể bước ra từ mấy show truyền hình khi kẻ mở tiệc giới thiệu về nhà mình.

Như thể lắp một bể cá trên cái giường cỡ vua sẽ giúp họ khi lữ Mog tới xâm lược. Chả có gì sai trái với bể cá và bồn tắm nước nóng, nhưng chúng chả giúp được gì cả khi không có vũ khí.

Tôi biết chú Sandor thích vậy khi ở Chicago - tôi cũng thế. Nhưng đôi khi tôi vẫn nhớ những ngày rong ruổi khắp nơi. Đôi khi có vẻ chúng tôi nên nên làm gì đó ngoài việc luyện tập. TV màn hình phẳng cỡ lớn lớn, đầu bếp

riêng, phòng gym đầy đủ; toàn bộ những thứ xa xỉ đó chỉ làm tôi cảm thấy yếu đi hơn thôi.

Giờ thì, nhìn ánh mặt trời phản chiếu trên cái đèn trên trần, tôi nhận ra mình không muốn rời khỏi đây cỡ nào. Tôi cố gắng đẩy nhanh quá trình. Đúng thế, tôi muốn sát cánh cùng các Garde khác. Tôi muốn giết toàn bộ lũ Mog mà tôi tìm thấy. Nhưng dù gần đây luôn cảm thấy bồn chồn, tôi có lẽ nên cố gắng tận hưởng một mái nhà ngay khi còn có thể. Dù sao thì cuối cùng, đời tôi sẽ chẳng là gì cả nếu không để chiến đấu. Và tôi thì đã sẵn sàng cho chuyện đó ?

Tôi thở một hơi sâu và đứng dậy. Sự hoảng loạn đã biến mất, thay thế bằng một sự sợ hãi tốt cùng .

Tôi đi xuống khu làm việc của chú Sandor và chỗ đó đang ngập tràn tiếng nhạc.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 4

Khi tôi bước vào khu xưởng, chú Sandor đang cắm mặt vào đồng màn hình treo trên tường. Hàng loạt hình ảnh truyền về từ các camera quanh thành phố, một đoạn ghi hình về sự việc sáng nay đang tạm dừng. Tôi không ngạc nhiên gì khi thấy chính mình trên tất cả các màn hình, tên Mog chạy phía sau tôi ở bờ hồ. Nhanh tay ấn vài nút, Sandor xóa bỏ các tệp video, xóa bỏ sự xuất hiện của tôi tại ngân hàng dữ liệu của Chicago. Khi chú hack xong, sẽ chẳng còn bằng chứng gì về việc tôi làm sáng nay.

Chú Sandor quay lại nhìn tôi. "Chú hiểu sao cháu làm vậy, anh bạn. Thật sự đó".

Cêpan của tôi nhìn tôi chăm chú, một loạt các bảng mạch và bộ phận máy tính nằm giữa chúng tôi. Những chồng dự án chưa hoàn thành hoặc đã bị bỏ đi chỉ chừa một lối nhỏ giữa bàn làm việc và sàn nhà; những máy tự hành chưa hoàn thiện, những vũ khí bị loại ra từ kho vũ khí của chúng tôi, những động cơ ô tô bị lôi ra và hàng tá những thứ tôi còn chả biết là gì nữa. Chú Sandor thích những món đồ chơi của chú ấy, có lẽ đó là tại sao chú có vẻ giống Batman. Đôi khi chú còn gọi tôi là "cộng sự trẻ tuổi" của chú, trích dẫn lời Bruce Wayne. Tôi chả bao giờ thích truyện tranh - quá thiếu thực tế - nhưng tôi hiểu ý chú như kiểu một trò đùa nào đó.

Giờ thì chẳng đùa cợt gì nữa. Đây là một Sandor đang cố tỏ ra nghiêm nghị. Tôi biết vậy thông qua cách tay chú vịn vào bộ râu, tìm từ thích hợp để nói. Chú ghét bộ râu đó, nhưng nó che đi vết sẹo lũ Mog gây ra tại Vancouver.

"Chỉ vì chú hiểu không có nghĩa là điều cháu làm là không ngu ngốc hay liều lĩnh", chú tiếp tục.

"Thế có nghĩa chúng ta lại phải rời đi?", tôi hỏi, muốn biết ngay câu trả lời.

Với vẻ mặt của chú, tôi có thể nói chú Sandor còn không thèm cân nhắc tới việc đó. Chú lo lắng, nhưng rời đi thì chú không hề nghĩ đến.

"Và bỏ lại tất cả những thứ này ư?", chú ra hiệu về phía đồng dụng cụ đang còn dang dở. "Không. Chúng ta đã mất quá nhiều sức để dựng nên nơi này, không lí nào lại bỏ hoang nó khi mới chỉ thấy dấu hiệu rắc rối đầu tiên. Và tên Mog chỉ có một mình. Chú không nghĩ rằng vỏ bọc của chúng ta đã bị lộ. Nhưng cháu cần hứa với chú rằng sẽ không mang về đây bất kì vị khách nào nữa".

"Cháu hứa", tôi nói, ra hiệu như mấy thằng nhóc Hường đạo sinh hồi tôi thấy trên truyền hình. Chú Sandor nhếch mép cười.

"Dù gì thì nó cũng khiến chú phải suy nghĩ", chú nói và đứng dậy. "Có lẽ cháu đã sẵn sàng để nâng cấp độ luyện tập lên một tầm cao mới".

Tôi cố nén tiếng than vãn. Đôi khi như thế tất cả những gì tôi làm là luyện tập, có lẽ bởi vì tất cả những gì tôi làm chỉ là luyện tập. Trước khi khả năng telekinesis của tôi xuất hiện là những chuỗi ngày dài rèn thể lực và luyện nhịp tim, những bài mà chú Sandor gọi là "bài tập thiết thực". Không học lịch sử hay văn chương, chỉ thêm nhiều kĩ năng mà tôi có thể dùng trên chiến trường. Có bao nhiêu đứa trẻ biết nắn xương hay chất hóa học trong nhà nào có thể tạo nên một vụ nổ ngẫu nhiên?

Bất cứ lời phàn nàn nào tôi định có đều biến mất khi chú Sandor gạt đi một đồng hồ độn và lôi Chiếc hộp của tôi ra. Chú hiếm khi mở nó và tôi chỉ thấy chú dùng có vài món đồ trong đó. Tôi đã chờ đợi cái ngày có thể

biết được mọi thứ nó chứa đựng và cách dùng chúng. Có lẽ tôi nên dụ một tên Mog tới đây sớm hơn.

"Chú nghiêm túc chứ?", tôi hỏi, vẫn hơi đề phòng việc bị phạt.

Chú gật đầu. "Các biệt năng của cháu đang phát triển. Đã đến lúc rồi".

Chúng tôi cùng nhau mở khóa chiếc hộp. Tôi chen tới bên cạnh chú Sandor, cố gắng thọc tay vào trong. Bao nhiêu đồ chơi để chơi cùng - tôi thấy một quả bóng gai màu xanh lá cây và một viên pha lê hình chữ nhật hơi lóe sáng - nhưng chú Sandor đã kịp đẩy tôi ra chỗ khác.

"Khi nào cháu sẵn sàng đã", chú nói thận trọng, chỉ vào đồng hồ bí ẩn lấp lánh đang đợi bên trong hộp của tôi.

Chú Sandor đưa tôi một cái ống màu bạc, có lẽ là thứ chán nhất trong cái hộp, rồi đóng sập nó lại trước khi tôi kịp thấy bất cứ gì khác.

"Các biệt năng khác của cháu sẽ xuất hiện sớm thôi. Điều đó cũng có nghĩa các Garde còn lại - ít nhất là những người còn sống - cũng sẽ phát triển biệt năng của họ".

Tôi nhớ lại cảm giác hoảng loạn tôi có sau khi giết tên Mog. Nhưng chú Sandor đang nhìn tôi với ánh mắt đanh thép. Chú không có giờn về chuyện này.

"Giờ có vẻ nó vui đấy, nhưng nó không chỉ mãi là trò chơi đâu. Nó sẽ là chiến tranh. Nó là chiến tranh. Nếu cháu muốn chú đối xử với cháu như người lớn, cháu cần phải hiểu điều đó".

"Cháu hiểu", tôi nói. Thật đó. Tôi nghĩ vậy.

Tôi quay cái ống trong tay. "Nó có tác dụng gì vậy?"

Trước khi tôi có câu trả lời, cái ống phóng dài ra thành một cây gậy. Sandor giật mình lùi lại khi tôi nhỡ tay đánh trúng một cái vỏ máy tính xuống đất.

"Cháu đánh các thứ với nó", chú Sandor nói, nhìn lo lắng về phía các món đồ dễ vỡ của mình. "Tốt nhất là chỉ lũ Mog thôi".

Tôi quay cái gậy trên đầu mình. Bằng cách nào đó nó cảm thấy thật tự nhiên, như là một phần cơ thể tôi vậy.

"Tuyệt vời".

"Và chú nghĩ đã tới lúc cháu đến trường".

Tôi há hốc mồm. Trong những năm tháng di chuyển liên tục, Sandor chẳng bao giờ buồn cho tôi đi học. Khi chúng tôi tới Chicago, tôi có đề cập tới vấn đề này nhưng Sandor không muốn tôi sao lãng khỏi việc luyện tập. Có những lúc tôi muốn làm mọi thứ để được đến trường, để được bình thường như bao ai khác. Giờ, ý nghĩ ở cùng những đứa trẻ bằng tuổi mình, cố gắng là một trong số chúng cũng đáng sợ như hạ gục một tên Mog.

Chú Sandor vỗ vào vai tôi, tự hài lòng với chính mình. Rồi chú ấn một nút dưới cái bàn.

Một kệ sách phát ra một tiếng kêu nhỏ rồi kéo lên trên trần. Một căn phòng bí mật, một phòng mà tôi còn chẳng biết nó tồn tại.

"Hãy bước vào Giảng đường, cộng sự trẻ tuổi của ta", Cêpan của tôi xướng lên.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thứ mà Sandor gọi là Giảng đường hoàn toàn không giống bất cứ lớp học nào tôi đã thấy trên TV cả. Chả có bàn, cũng không có chỗ ngồi, thực sự là vậy, ngoại trừ một buồng ngồi được xây vào tường. Chú Sandor gọi nó là Bục giảng, và chú trèo vào cái ghế đằng sau một bảng điều khiển với những nút bấm nhấp nháy và các đồng hồ đo các thông số. Căn phòng rộng như phòng khách của chúng tôi, toàn bộ đều phủ màu trắng, mọi bề mặt được lắp những thứ trông như các tấm bảng có thể kéo ra, thu vào.

Bước chân tôi vang vọng khắp không trung trong lúc tôi bước ra khoảng giữa căn phòng. "Chú đã làm cái này bao lâu rồi?"

"Từ khi chúng ta chuyển đến", chú đáp, bấm một loạt nút lệnh. Tôi có thể cảm thấy căn phòng như đang sống dậy dưới chân tôi.

"Tại sao chú không nói cho cháu biết?"

"Cháu chưa sẵn sàng", chú Sandor nói. "Nhưng cháu đã chứng tỏ cho chú hôm nay rằng giờ cháu đã sẵn sàng. Đã đến lúc cho giai đoạn cuối của quá trình luyện tập của cháu".

Tôi dự tên Mog tới nhà của chúng tôi chỉ vì tôi muốn cho chú Sandor thấy tôi sẵn sàng cho các hành động khác. Tôi đã muốn cho chú thấy tôi có thể hành động độc lập, rằng tôi có thể là cộng sự thực sự của chú. Không còn là "cộng sự trẻ tuổi" vớ vẩn nữa.

Nhưng cái này thì vẫn thế. Tôi nghĩ tôi đã sẵn sàng để tốt nghiệp khóa học. Thay vào đó, chú Sandor quyết định cho tôi đi học hè.

Chỉ vài phút trước tôi đã lo lắng mình đã có một quyết định liên quan đến tính mạng tệ hại. Giờ, thấy chú Sandor đối xử với mình thế này, tôi tự nhắc nhở mình tại sao lại thức cả đêm để lên kế hoạch giết tên Mog kia. Dù cứ nói là có, nhưng chú Sandor chả hiểu tôi. Tôi đã hối hận về việc có thể đặt nơi này vào tình thế nguy hiểm chỉ để chứng minh mình đã sẵn sàng, nhưng càng nhìn chú Sandor chơi đùa với các dụng cụ và cần gạt, sự hối hận đó ngày càng giảm đi thấy rõ.

"Chúng ta bắt đầu được chứ?", chú hỏi.

Tôi gạt đầu, nhưng không thực sự chú tâm. Tôi chán việc đánh trận giả rồi. Tôi đã thử chúng thật sự vào sáng nay và dù nó có thể không hoàn toàn như tôi nghĩ, nó vẫn tốt hơn là thế này. Trời đất, trường học thật sự với mấy đứa công tử bột có khi còn thú vị hơn cái trò này.

Tôi là một phần của các Garde. Tôi có một số mệnh, có cả một cuộc đời để lãnh đạo. Tôi cần chịu đựng bao nhiêu tiết luyện tập ngu ngốc nữa cho tới khi chú Sandor để tôi bắt đầu thực hiện nó đây?

Một tấm bảng phía trước Bục giảng bật mở, bắn nhanh ba quả bóng sắt về phía tôi. Tôi dễ dàng đánh bật chúng với khả năng Telekinesis của mình. Trò này cũ rích rồi. Chú Sandor đã bắn các vật thể gần như không ngừng nghỉ về phía tôi từ khi tôi có Telekinesis.

Trước khi ba quả bóng kia chạm đất, thêm hai tấm bảng nữa trên tường hai phía bên tôi bật mở và bắn thêm nhiều vật thể khác. Bị bắn chéo góc, tôi dùng Telekinesis chặn các quả bóng bên trái xuống đất và phản xạ một cách bản năng, vung cây gậy thành hình vòng cung đánh bay số còn lại.

"Giỏi lắm!", chú Sandor hét lên. "Dùng tất cả vũ khí mà cháu có".

Tôi nhún vai. "Có mỗi thế thôi à?"

Chú Sandor bắn thêm một loạt về phía tôi. Lần này tôi không bận tâm dùng Telekinesis. Tôi dùng cây gậy đánh bật hai trong số chúng, lộn nhào tránh số còn lại.

"Cảm giác với cây gậy thế nào?"

Tôi xoay vũ khí của mình dễ dàng từ tay này sang tay kia. Nó cảm thấy thật tự nhiên, như một phần cơ thể mà tôi không biết mình có cho tới hôm nay.

"Cháu thích nó đấy".

"Trên Lorien, họ tổ chức các cuộc thi với chúng. Họ gọi chúng là Jousts. Hồi còn trẻ cha cháu là một là nhà vô địch cừ khôi đấy".

Hiếm khi chú Sandor nhắc tới cuộc sống trước kia trên Lorien, nhưng trước khi tôi kịp gắng hỏi thêm, một khu vực trên tường bật ra đập vào tôi. Nó quá mạnh để ngăn lại bằng Telekinesis, vậy nên tôi nhảy lên và lộn nhào qua nó.

Tôi tiếp đất bằng hai chân, hỗ trợ bởi cây gậy và như ngay lập tức được chào đón tiếp bằng một máy bay nhỏ lơ lửng trông như được chú Sandor tạo ra bằng cách gắn mấy cánh quạt trực thăng vào một cái máy xay. Trước khi tôi kịp làm gì nó, nó bay tới và sốc điện tôi một phát khiến tôi ngã lộn ngược lại qua bức tường khi nãy.

Cú sốc điện không đủ để làm tôi bị thương nhưng nó làm tay chân tôi cảm thấy như bị cả nghìn mũi kim châm. Chú Sandor cười vang, tỏ vẻ thích thú vì một tạo vật của chú đã tấn công được tôi.

Nụ cười của chú chỉ càng làm tôi phát cáu lên thôi.

Tôi bật dậy chỉ để ngay lập tức phải cúi xuống để né một loạt vật thể khác bay tới. Trong lúc đó, cái máy bay kia đã bay ra khỏi tầm đánh của

cây gậy. Tôi tập trung vào nó với khả năng Telekinesis của mình.

Từ phía sau, một túi tập đấm nặng trĩu được buộc bởi một sợi xích từ trên trần rơi xuống, đập thẳng vào tôi với sức nặng như của một người đàn ông trưởng thành. Cú đánh khiến tôi ngã nhào ra sàn, cảm thấy vô cùng khó thở.

Mặt tôi đập xuống sàn nhà sau cú ngã. Thay vì choáng, tôi thấy môi mình bật máu, nhỏ từng giọt xuống sàn nhà trắng bóng. Tôi chùi máu đi và lồm cồm bò dậy ở tư thế quỳ một chân.

Chú Sandor nhìn tôi từ phía sau bảng điều khiển, một bên lông mày nhướng lên chế giễu.

"Thế đủ chưa?"

Vẫn tức sôi máu, tôi hừ một tiếng rồi bất ngờ lao tới cái máy bay. Nó không đủ nhanh. Tôi đâm xuyên qua nó với cây gậy của mình, tạo ra một cơn mưa tia lửa.

Tôi lắc cái máy bay khỏi cây gậy và nhìn chăm chăm chú Sandor.

"Chú chỉ có bấy nhiêu thôi à?"

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 6

Việc tập luyện trong Giảng đường kéo dài tới hai tiếng đồng hồ. Hai tiếng để các vật thể bay tới, máy bay sức điện làm từ sắt vụn hay bất cứ cái gì mà chú Sandor có thể nghĩ ra. Ở một vài thời điểm, tôi chả nghĩ gì cả mà đơn giản chỉ phản xạ thôi. Tôi ướt sũng mồ hôi, các cơ bắp đau nhức, nhưng cũng là một sự giải thoát đáng mừng khi không phải nghĩ gì cả trong một thời gian.

Khi nó đã kết thúc, chú Sandor vỗ nhẹ vào lưng tôi. Tôi đi tắm và đứng dưới vòi nước nóng cho đến khi da tay săn lại.

Trời đã tối khi tôi bước ra khỏi phòng tắm. Tôi có thể ngửi thấy mùi món Tàu trong bếp nhưng tôi chưa sẵn sàng tới ăn cùng chú Sandor. Chú sẽ muốn nói về thời gian luyện tập vừa rồi, về những thứ tôi có thể làm khác đi để đạt hiệu quả tốt hơn thế. Chú sẽ không còn nhắc tới vụ việc sáng nay. Như bao lần khác chúng tôi từng tranh luận, nó sẽ bị bỏ qua cho tới khi chúng tôi bình tĩnh lại và quên nó đi. Tôi chưa muốn bắt đầu thói quen đó vội, vì thế tôi cứ ở lì trong phòng mình.

Đèn trong buồng ngủ tôi bật sáng tự động - cảm biến chuyển động nhận ra sự hiện diện của tôi.

Nếu tôi có bất kì người bạn nào, tôi chắc chúng sẽ phát ốm vì ghen tức với căn phòng của tôi. Tôi có một cái giường cỡ lớn đối diện cái TV màn hình 52 inch, và cái TV thì nối với ba hệ thống chơi game phổ biến thuộc dàn bậc nhất. Một dàn loa tuyệt vời với cái thùng loa gắn vào tường. Máy tính xách tay của tôi trên bàn đầu giường cạnh khẩu Beretta mà Sandor cho tôi giữ trong này phòng khi có biến.

Tôi bắt gặp hình ảnh mình trong gương. Tôi quẩn mình trong khăn tắm, và tôi có thể thấy các vết bầm tím và trầy xước trên ngực và tay mình, hệ quả của buổi tập hôm nay. Chúng trông chả đẹp chút nào.

Tôi tắt đèn và tiến tới cái cửa sổ nổi giữa sàn và trần nhà. Tôi áp trán mình vào tấm kính mát lạnh và nhìn xuống thành phố phía dưới. Từ độ cao này, bạn có thể thấy gió thổi qua những cái đèn nhấp nháy trên đỉnh mấy tòa nhà. Bên dưới thì là sự chuyển động không ngừng nghỉ - những dòng xe ô tô, những con người cỡ con kiến len lỏi trên khắp các nẻo đường ...

Tôi đã làm một việc liều lĩnh hôm nay vì tôi nghĩ nó sẽ chứng tỏ được điều gì đó. Thay vào đó, tôi lại bị cuốn vào những việc thường làm nhiều hơn. Chú Sandor nghĩ chú đang thưởng cho tôi với buổi tập trong Giảng đường đó, nhưng thực sự thì nó chỉ buồn tẻ hơn mà thôi.

Tôi chuyển hướng nhìn từ đám đông bên dưới ra phía Hồ Michigan. Nếu một trong các biệt năng của tôi mà là bay lượn, tôi sẽ cứ thế mà bay đi, tới nơi nào đó mà chẳng có bọn người Mogadorian, cũng chẳng có Cêpan nào bảo tôi phải làm gì, chẳng có gì khác ngoài tôi và bầu trời rộng lớn cả.

Nhưng thực tại là tôi không thể bay, hay ít nhất cũng là chưa thể. Tôi mặc đồ rồi ra ăn cùng chú Sandor.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vài đêm sau, tôi mơ về Lorien.

Tôi cảm thấy nguồn năng lượng chảy trong người mình, gần như thể đang tập luyện trong Giảng đường nhưng vẫn có gì đó khác biệt. Nó là một cảm giác chệch choáng, như thể tôi đã ăn quá nhiều đường. Trong giấc mơ, tôi là một đứa bé. Nhỏ tuổi hơn những gì mà tôi có thể nhớ.

Và kìa, tôi đang chạy.

Tôi chạy xuyên qua khu rừng, đôi chân đập mạnh xuống đất. Hai con vật trông như sói nhưng lại có cánh lớn chạy đuổi theo tôi. Lũ Chimæra. Những con Chimæra của tôi.

Trời vừa mưa gần đây và mặt đất nhão nhoẹt dưới đôi chân trần của tôi. Tôi tiến tới một khu đất trống có đầy bùn trắng. Con Chimæra ở gần tôi nhất ngáng chân tôi khiến tôi ngã sấp xuống, lăn tròn trong đám bùn.

Con Chimæra đứng phía trên tôi, ép tôi xuống trong khi tôi đang cố thở hỗn hển. Nó cúi xuống và liếm láp má tôi.

Tôi cười lớn hơn những gì tôi đã từng cười trong một thời gian khá dài. Con Chimæra còn lại ngẩng đầu và hú lên một tiếng dài.

Tôi lăn qua chân con Chimæra và rồi bật dậy. Tôi nhào tới nó với một tiếng hét lớn. Tôi vòng tay qua cổ nó, vùi mặt mình vào bộ lông của nó và cố gắng trèo lên nó.

Con Chimæra kia nhẹ nhàng ngoạm đũng quần tôi và kéo tôi lại xuống lớp bùn.

Tôi thọc tay xuống bùn, rồi ném hai vốc bùn vào đám Chimæra, chỗ bùn trúng vào mõm chúng. Chúng lại hú lên.

Đứng dậy nhanh chóng, tôi chạy về hướng chúng tôi vừa tới. Đám Chimæra chạy theo tôi bằng qua cánh rừng. Có thể tôi không nhớ được Lorien, nhưng hình hài nhỏ bé này của tôi lại biết nó rất rõ. Tôi chỉ là kẻ chứng kiến trong khi nhìn chính mình hồi bé chạy qua đám cỏ cao ngang gối, đôi chân trần biết khi nào nên nhảy để tránh bị vấp ngã.

Một đám lửa trại xuất hiện phía trước. Ngồi cạnh nó là một người đàn ông lực lưỡng với bộ râu đen rậm rạp đang nấu ăn trên đồng lửa, ống tay xắn lên. Bằng cách nào đó tôi biết gương mặt đấy. Ông của tôi.

Bên cạnh ông là một khuôn mặt mới tôi không nhận ra được ngay lập tức. Anh ta mặc quá đẹp để đi rừng thế này.

Đó là chú Sandor. Tôi đoán là mình chẳng bao giờ nhận ra chú trẻ thế nào, khi chúng tôi còn ở trên Lorien.

Ông tôi thấy tôi lao tới, mỉm cười và tránh sang một bên. Chú Sandor thì không chú ý mấy; chú đang dán mắt vào một loại thiết bị di động nào đó. Có lẽ đang tán tỉnh ai đó trong thành phố về việc đi xem pháo hoa chốc nữa. Có những thứ sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

Tôi đồn ngã chú xuống đất, bùn trên người tôi dính vào chú. Chú kêu lên, chiếc máy rời khỏi tay chú. Tôi ngồi trên ngực chú, khoanh tay lại.

"Thua rồi nhé", tôi tuyên bố.

"Chưa đâu anh bạn", Chú Sandor đáp, mắt chú sáng rực lên. Chú nắm lấy nách tôi và nhấc bổng lên, lộn một vòng.

Từ phía xa, từ hướng của thành phố, một tiếng động âm âm vang tới.

Chỉ thế, ông tôi lỡ tay đánh rơi bữa tối xuống đồng lửa.

Tôi tỉnh dậy, vừa cảm thấy hạnh phúc vừa cảm thấy có chút buồn rầu.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 8

Đã một tuần trôi qua kể từ lần cuối tôi tới Bờ hồ và cũng chả có động tĩnh gì từ chiếc iMog.

Tôi tỉnh dậy vào sáng sớm và thấy chú Sandor đã ngồi trong bếp, tay cầm một cốc cà phê. Điều này không bình thường chút nào. Cêpan của tôi thường thích ngủ dậy muộn, đôi khi còn không thèm dậy cho tới khi tôi quay về từ buổi chạy. Chú luôn là một con cú đêm, và điều đó chỉ thêm tồi tệ kể từ khi chúng tôi chuyển tới Chicago. Tôi biết đôi khi chú lên đi buổi đêm và trở về người đầy mùi nước hoa và rượu. Tôi không hỏi chú về những chuyến đi chơi đêm đó cũng như chú chẳng hỏi tôi về những chuyến chạy ban sáng. Tôi đoán cả hai chúng tôi đều cần những khoảng thời gian riêng tư - dù chú rõ ràng luôn để mắt tới thời gian riêng tư của tôi, cái đoạn video hôm trước là một ví dụ điển hình.

Tôi nhìn về mặt chú. Những bông mắt, bộ râu che vết sẹo; tôi cố tìm một điểm tương đồng với người đàn ông tôi thấy trong giấc mơ nhưng con người đó đã biến mất. Tôi chả bao giờ nghĩ đến việc chú Sandor cũng từng có một cuộc sống trước khi đến đây. Tôi không nhớ được gì về Lorien - ít nhất là tôi nghĩ thế - nhưng tôi biết chú Sandor vẫn nhớ nó. Chú hẳn phải nhớ nó rất nhiều.

Tôi tự hỏi nếu chú vẫn chỉ thấy một thằng nhóc ham chơi, người đầy bùn khi chú nhìn tôi. Có lẽ là không.

Chú Sandor nhận thấy tôi đang mặc quần áo để đi chạy. Chúng tôi đồng ý ở yên một thời gian, nhưng tôi không thể chịu được thêm một ngày nào

nữa ở đây chỉ với Giảng đường, trò chơi điện tử, các bộ phim trình thám đã xem cả ngàn lần để giết thời gian rảnh rỗi.

"Định đi chạy hả nhóc?', chú hỏi.

Tôi lăm bần một câu đúng, tỏ ra bình thường trong lúc rót một cốc nước cam.

"Chú không nghĩ đó là ý hay đâu".

Tôi quay lại nhìn chú. "Chú định nói gì vậy?"

"Có cần chú nhắc cháu nhớ tuần trước cháu mang về nhà một tên Mog từ bờ hồ? Có lẽ đã đến lúc để thay đổi".

Tôi đóng sầm cánh cửa tủ lạnh mạnh hơn bình thường, làm rung lắc đồng hồ bên trong.

"Cháu không ở trên đây cả ngày đâu", tôi tuyên bố.

"Cháu nghĩ chú không phát mệt nhìn bộ dạng cháu như vậy 24/7?", Sandor hỏi, rồi nhướn mày. "Nghĩ lại đi".

Chú vờ tay và đưa tôi một cái thẻ.

"Chú có cái này cho cháu".

Cái thẻ là thẻ thành viên của một cái gì đó gọi là Windy City Wall (Bức tường Thành phố của gió). Có một bức ảnh nhỏ của tôi dưới góc thẻ với cái tên giả gần nhất của tôi - Stanley Worrthington.

"Chú nghĩ nó sẽ tốt cho cháu khi ra ngoài và gặp gỡ mọi người - ít nhất cũng không phải là lũ Mogadorian trinh sát. Đạo này cháu có vẻ ...". Chú bỏ dở giữa chừng, vuốt râu, không biết tiếp tục như thế nào.

"Cám ơn chú", tôi đáp, và đi ra ngoài trước khi chú kịp nghĩ xong, muốn nhanh chóng rời đi. Chẳng ai trong chúng tôi giỏi vụ nói chuyện suốt mướt. Tôi muốn nó cứ là như vậy.

Windy City Wall là một trung tâm giải trí nằm cách nhà chúng tôi khoảng hai mươi phút đi bộ. Tôi có lẽ đã đi qua nó hàng trăm lần trước đó, nhưng tôi chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện đi vào bên trong. Những nơi kiểu này chỉ dành cho con người. Bên cạnh đó, ở nhà tôi cũng có cả khối trang thiết bị luyện tập.

Sau bao năm ở đây, tại sao chú Sandor lại đăng ký cho tôi vào một nơi thế này? Giờ tôi ước mình để chú Sandor nói nốt ý nghĩ của mình và để xem tôi dạo này "thế nào" trong mắt chú.

Một hướng dẫn viên tươi cười ở quầy lễ tân dẫn tôi đi xung quanh. Đây có sân bóng rổ, một bể bơi và một phòng gym mà tôi thấy bất ngờ khi nó cũng được trang bị tốt như của chúng tôi. Bên cạnh các thứ kiểu YMCA bình thường này còn có các khóa học vượt chướng ngại vật, với các tấm lưới và lốp xe cũ dựng cho giống như các chướng ngại vật trong tự nhiên.

Và dĩ nhiên rồi, còn có Bức tường (the Wall) nữa. Chẳng có gì ngạc nhiên trung tâm giải trí này lấy tên như vậy, bởi vì nó thực sự rất to lớn, chiếm nguyên một phía tòa nhà và cao tầm hơn mười mét từ sàn nhà tới đỉnh. Đám đá chỉ là giả, và rõ ràng bầu trời không xanh đến thế trong cái tòa nhà này, nhưng vẫn có gì đó hùng vĩ về Bức tường này. Khi hướng dẫn viên của tôi ngừng làm nhảm, tôi tiến tới đó luôn và đứng luôn vào một hàng ở đó, sau một đám trẻ chỉ nhỉnh hơn tôi một chút.

Phía trên chúng tôi, một thằng nhóc mà tôi đoán độ mười bảy tuổi đang mắc kẹt ở khúc giữa bức tường, nhìn xung quanh tuyệt vọng để tìm một chỗ bám mới. Cậu ta không thể tìm thấy, và sau vài giây đung đưa cậu ta buông tay, được thả chậm xuống bằng một sợi dây lên cái đệm phía dưới.

"Lần đầu tiên hả?"

Tôi nhìn ra phía sau. Một thằng nhóc tóc vàng khá cao trạc tuổi tôi đang cười với tôi. Tôi gật đầu.

"Ừ".

"Đây là mức độ khó nhất đấy. Cậu có lẽ muốn thử cái dễ hơn đó".

"Không. Mình không muốn thế".

Thằng nhóc tóc vàng nhìn sang bên một thằng lùn hơn. Đứa nhóc này trông không khỏe bằng đứa kia nhưng cũng khá rắn rỏi, điều đó có thể sẽ khiến nó leo tốt hơn.

"Cậu cần một cái áo", thằng nhóc lùn hơn nói.

Tôi cười. Ý nghĩ ngã khỏi bức tường này sau những gì tôi được huấn luyện thật kì cục. Tôi cười với nó, cứ coi như đó là trò đùa dù cả hai đứa kia đều có một chiếc áo.

"Tớ không cần chúng".

"Giỏi chưa kìa!", thằng nhóc tóc vàng đùa.

"Không, nghiêm túc đấy, đó là luật", đứa kia nói. "Ngay cả khi cậu có là Ngài Edmund Hillary thì vẫn phải mặc một cái".

Tôi ngây người nhìn chúng. Tôi chả biết chúng đang nói tới cái gì nữa.

"Ngài ấy là người đầu tiên chinh phục đỉnh Everest", đứa lùn hơn giải thích.

"Ồ", tôi lẩm bẩm. "Ngọn núi".

Cả hai đứa cười khúc khích. "Đúng thế, ngọn núi".

Đứa lùn hơn thúc vào đứa cao hơn. "Sao cậu không đi lấy cho anh bạn mới này một cái áo đi?"

Đứa cao hơn nhìn tôi lạ lẫm rồi đi tới quầy dụng cụ. Tôi nhận thấy đây là cuộc trò chuyện dài nhất với mấy đứa trẻ con người tôi từng có. Tôi tự hỏi mình đang thể hiện thế nào.

"Tớ là Mike", đứa lùn nói, bắt tay tôi. "Anh bạn kia cũng tên là Mike".

"Thế mọi người trong thành phố này đều tên là Mike à?"

"Buồn cười đấy", Mike lùn nói, nhưng cậu ta không cười. "Tên cậu là gì?"

"Stanley". Tôi không do dự gì cả, giới thiệu tên mình một cách dễ dàng như thể đó là tên thật của mình - như những gì Sandor đã dạy.

Mike cao quay lại và đưa tôi cái áo. Tôi luồn nó qua đầu và chúng chỉ cho tôi cách chỉnh mấy cái dây khóa.

"VẬY Stanley", Mike lùn tiếp tục, gần như là tra khảo tôi. "Cậu đi học ở đâu?"

"Tớ học tại gia".

"VẬY nó lí giải sự thông thái của cậu", Mike Lùn tuyên bố.

Tôi nghĩ cậu ta vừa xúc phạm tôi.

Trước khi tôi kịp đáp trả, tôi nhìn thấy cô ấy. Cô ấy ở hàng bên cạnh. Có lẽ mười sáu hay mười bảy tuổi gì đấy, tóc đen dài và đôi mắt đen huyền. Cô ấy có một vóc dáng thể thao chứ không phải đám con gái mảnh khảnh tôi vẫn hay thấy chạy quanh hồ. Cô ấy tuyệt đẹp và cũng đang nhìn tôi. Cô ấy đã nhìn tôi bao lâu rồi tôi cũng không biết nữa? Liệu cô ấy có nghe thấy toàn bộ cuộc trò chuyện giữa tôi và hai Mike?

Khi cổ ấy thấy mình bị tôi nhìn lại, cô nhanh chóng chuyển hướng nhìn đi chỗ khác, mặt ửng đỏ lên. Tôi cứ nhìn cô chăm chăm mà không làm gì khác đi được. Cuối cùng cô ấy cũng liếc nhìn lại phía tôi và mỉm cười một cách ngượng ngùng, và vô cùng bối rối. Tôi chỉ biết chớp mắt nhìn lại.

Mike Cao vẫy tay trước mặt tôi

"Cái gì?", tôi nói cáu kỉnh.

"Tới lượt cậu rồi đó".

Tôi quay lại và thấy người hướng dẫn đang đập đập vào đồng hồ châm biếm. Tôi bước tới và anh ta lắp dây an toàn vào cái áo kia. Tôi gần như không nghe thấy anh ta giải thích những chỗ có thể làm điểm tựa vững chắc nhất, tâm trí tôi quá bận rộn tìm cách lí giải tại sao cô gái kia lại nhìn mình. Phản xạ theo một cách bản năng, tôi cố vuốt thẳng mớ tóc rối của mình. Tôi chả biết nghĩ gì về cô gái ấy; trên TV luôn có tiếng nhạc khi chàng và nàng nhìn nhau như thế. Tôi cũng muốn có một đoạn nhạc ngay bây giờ.

Tôi tự hỏi nếu cô ấy thích một anh chàng đến từ hành tinh khác có thể trèo tường thật nhanh.

Có lẽ phải thử thôi.

Người hướng dẫn thối một hồi còi và tôi nhảy thoát lên bức tường. Sự khởi đầu của tôi có vẻ không được tốt cho lắm. Có lẽ tôi nên nghe anh chàng hướng dẫn nói lúc nãy về các chỗ bám lý tưởng. Dù vậy, tôi nhanh chóng tìm được quy luật và leo dần lên bức tường.

Liệu cô gái kia có đang theo dõi tôi? Tôi muốn quay lại kiểm tra ngay lập tức.

Tôi nhìn xuống. Cô ấy đang nhìn. Cô ấy đang đứng cạnh hai Mike, cả hai đang chém gió nhiệt tình với cô ấy. Cô ấy thì mặc kệ họ, chỉ cứ nhìn tôi

thôi. Không. Nhiều hơn là chỉ nhìn. Cô đang quan sát tôi như thể tôi là quyển sách thú vị nhất trên thế giới vậy.

Lòng bàn tay tôi bỗng nhiên vã mồ hôi.

Thế không tốt chút nào.

Tôi nhận ra quá muộn rằng mình đã leo lên vị trí tệ hại mà tôi thấy anh chàng lúc nãy đã leo tới. Tôi đã leo lên hơn nửa bức tường nhưng chả có chỗ bám nào đủ gần để với tới phía trên tôi, và lùi xuống thì không thể chấp nhận được.

Chỉ có một chỗ bám mà tôi có thể thấy. Nó có lẽ ngoài tầm với với con người. Nhưng với sức mạnh của tôi thì có lẽ tôi sẽ làm được. Tôi sẽ phải nhảy tới đó.

Tôi nhún xuống lấy đà, dồn trọng lượng cơ thể xuống chân và hông rồi nhảy tới.

Tôi với được chỗ bám nhưng những ngón tay đầy mồ hôi của tôi trượt qua nó.

Và rồi mọi thứ kết thúc. Tôi ngã xuống. Tôi không thể tin được điều này, tôi đang rơi. Bị đánh bại bởi một bức tường của con người và bàn tay đầy mồ hôi.

Tấm đệm làm giảm lực rơi của tôi. Nhưng không phải thế xác tôi bị tổn thương, đó là cái tôi của tôi. Tôi nằm trên đệm, không muốn đứng dậy đối mặt với những ánh mắt kia.

Ánh mắt của cô ấy.

Mike Cao nhìn xuống tôi.

"Đoán là cậu vẫn cần cái áo", cậu ta nói với một cái nhếch mép.

Mike Lùn giúp tôi ra khỏi tấm đệm, nói rằng thế vẫn là khá tốt so với lần thử đầu tiên. Tôi hầu như không muốn nghe. Mắt tôi đảo quanh phòng, tìm kiếm bóng hình của cô gái kia.

Cô ấy đã đi mất.

YMCA - Young Men's Christian Association - Hiệp hội Thanh niên Cơ Đốc

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tôi cúi đầu khi rời khỏi Windy City Wall. Tôi đã dành gần như cả cuộc đời sống mai danh ẩn tích, nhưng ngay cả khi tôi đang chạy trốn khỏi lũ người ngoài hành tinh sát nhân, tôi chưa bao giờ muốn trốn tránh sự chú ý nhiều như bây giờ - tôi khá chắc một điều rằng tất cả mọi người trong phòng đó đang bí mật cười nhạo tôi.

Tôi chọn tuyến đường dài hơn để trở về tòa nhà John Hancock và rồi tiếp tục đi qua nó. Tôi cứ nghĩ đi nghĩ lại về cú rơi trong đầu mình. Tôi tưởng tượng nhìn chính mình từ điểm nhìn của cô gái; vùng vẫy, vã mồ hôi, chân đạp vô vọng trong không khí. Tôi để thời gian trôi đi trong sự choáng váng, tự dẫn dắt bản thân mình cho tới khi mặt trời lặn mới quyết định về nhà.

Chú Sandor đang ở trong phòng khách khi tôi trở về, nằm dài trên bộ sofa với vài quyển sách trông buồn tẻ về kỹ thuật cơ khí nâng cao trên đùi mình.

"Căn giờ chuẩn lắm, nhóc ạ!", chú nói khi tôi tiến vào, vung vẩy cốc rượu martini giờ đã trống trơn về phía tôi.

Chú không nhận ra sự buồn bã của tôi khi tôi lướt qua căn phòng với đầy đủ trang bị như một quán rượu thứ thiệt. Tôi lấy chiếc cốc trống rỗng từ tay chú với khả năng Telekinesis của mình. Sau đó tôi lại nâng chai rượu Gin và Vermouth lên, trộn đều chúng với đá. Đoạn khó khăn nhất là khi dùng Telekinesis để cắm quả ô liu lên chiếc kiếm bằng nhựa.

Tôi có thể pha rượu chỉ bằng ý nghĩ của mình nhưng tôi không thể trèo lên nổi một bức tường.

Khi pha xong, tôi mang chiếc cốc tới cho chú và đặt nó xuống chiếc ghế bên cạnh. Chú nếm thử và liếm môi.

"Khá tốt đấy", chú nói. "Mọi việc thế nào?"

"Ổn", tôi làm bầm.

"Chỉ ổn thôi à? Cháu đã ở đó cả ngày mà".

Tôi do dự có nên kể cho chú nhiều hơn không, nhưng ngay lúc này đây tôi cần tâm sự với ai đó về chuyện này, và hơn ai hết chú Sandor có nhiều kinh nghiệm hơn với con người - nhất là với các cô gái - hơn tôi.

"Cháu đã ngã khỏi bức tường".

Chú Sandor cười, vẫn không rời mắt khỏi quyển sách. "Cháu á? Thật sao?"

"Cháu không chú ý. Ý cháu là, có lẽ cháu đã bị phân tâm".

"Cháu sẽ làm được lần tới thôi, không sao hết". Chú nhún vai.

"Chả có lần sau đâu".

Tôi im lặng, một tay ôm mặt. Chú Sandor chắc đã nhận thấy tôi không nói hết chi tiết nên quyết định gấp quyển sách lại và ngồi bật dậy.

"Chuyện gì đã xảy ra, kể chú nghe nào?". Chú hạ giọng. "Cái iMog phát hiện ra gì à?"

"Không". Tôi dừng lại. "Có một cô gái".

"Ồ", chú nói, hiểu ý tôi. Ngay cả khi đang che mặt tôi cũng có thể biết rằng chú đang cười nhạo. Chú xoa hai lòng bàn tay vào nhau. "Con bé đó xinh chứ?"

"Cô ấy đẹp tuyệt vời", tôi quả quyết, rồi nhanh chóng nhìn đi chỗ khác. "Cháu ngã vì cô ấy - cháu không biết nữa. Cô ấy như.. uhm, đang nhìn cháu..."

"Con bé đang đánh giá cháu. Để mắt tới cháu đó".

"Chú thôi đi".

"Vậy là một cô bé xinh xắn thấy cháu ngã và giờ cháu thấy xấu hổ".

Tôi chả biết nói gì thêm. Khi chú nói kiểu đó, nó nghe thật thiếu chín chắn, như kiểu từ một chương trình truyền hình về những người buồn rầu lượn lờ liếc mắt đưa tình lẫn nhau. Nhưng chú hoàn toàn đúng.

Chú Sandor siết một bên vai tôi an ủi.

"Chỉ là một bước lùi nhỏ thôi, cộng sự trẻ tuổi của chú à", chú Sandor nói. "Chú có thể nói cho cháu biết một thứ chắc chắn. Cháu sẽ chẳng làm được gì để gây ấn tượng với quý cô trẻ kia nếu cứ ngồi ủ rũ mà buồn bã ở đây".

"Ai nói là cháu muốn gây ấn tượng với cô ấy?"

Chú cười vang. "Thôi nào. Ai lại không muốn gây ấn tượng với một người phụ nữ đẹp chứ? Ngay giờ đây, trong tâm trí cô ấy, cháu chỉ là một gã thích thể hiện. Nếu cháu không quay trở lại, cháu sẽ mãi chỉ là một thằng nhóc yếu đuối ngã khỏi bức tường trong mắt cô ấy mà thôi. Cháu muốn vậy lắm à?"

Tôi chả cần phải nghĩ ngợi gì về câu trả lời của mình:

"Nhất định cháu sẽ quay lại đó ngày mai".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, đến Giảng đường, tập né tránh và đánh bại đám máy bay với cây gậy của mình dù tâm trí tôi thì đang ở tận Windy City Wall. Sandor không nường tay với tôi dù biết tôi sẽ cần thể lực cho cơ hội thứ hai để gây ấn tượng với cô gái kia.

"Tập trung vào trận chiến!", chú hét lên với tôi sau khi tôi bị một thiết bị đánh ngã.

Sau buổi tập, tôi tắm rửa kỹ càng dù biết sẽ vã mồ hôi ngay sau đó. Tôi muốn trông thật bảnh.. Tôi còn vuốt keo cho mớ tóc dài rối của mình. Sandor đã liên tục nhắc tôi cắt nó đi, nói rằng tôi trông như một con bé, và giới thiệu cho tôi đủ kiểu sản phẩm cho tóc mà chúng sẽ làm tôi "trông ngẫu" hơn. Tôi chả bao giờ bận tâm tới những khuyến nghị đó của chú.

Chỉ khi nhìn chính mình trong tấm gương đầy hơi nước, tôi mới ước mình đã nghe chú. Tôi trông như một gã sống trong hang hốc. Nhưng đã quá muộn để có thể làm gì đó với mái tóc của tôi. Và lại, xuất hiện với mái tóc mới cắt vuốt keo - gì cũng được - sẽ chỉ trông như một hành động tuyệt vọng mà thôi.

"Chúc may mắn", chú Sandor nói biết ý khi thấy tôi hướng ra thang máy.

Lòng tôi xốn xang trong khi tới trung tâm giải trí. Tôi băng qua cửa và ngay lập tức hướng tới giá để dụng cụ, lấy một chiếc áo an toàn và tự tin bước tới phía bức tường. Tôi bình thản nhìn quanh phòng tìm kiếm cô ấy.

Cô ấy không có đây. Thực tế thì cả chỗ này hầu như trống trơn.

Dek. Hôm nay là ngày đến trường. Tôi luôn quên mất con người có lịch trình khác biệt lớn so với tôi.

Có vài đứa sinh viên đại học đang luyện tập trên bức tường, nhận những ánh mắt ghen ghét từ mấy lão béo lớn tuổi chắc đang ở đây nghỉ trưa. Tôi tham gia với chúng. Nên có vài lượt tập luyện.

Tôi dành cả một tiếng để thuần thục leo trèo. Lần này tôi lắng nghe người hướng dẫn, chú ý đặc biệt tới những chỗ bám tốt nhất. Cho tới khi hết giờ, tôi đã trèo thành công nửa tá lần. Theo những gì người hướng dẫn nói, nếu tôi có thể rút ngắn vài giây thì sẽ có thể phá kỉ lục tại đây. Tôi không nói với anh ta rằng tôi chưa bung hết sức mình, rằng với sức mạnh và tốc độ Loric của mình tôi có thể dễ dàng làm điều đó.

Tôi để dành để thể hiện nó đến khi cô gái của tôi xuất hiện.

Vẫn còn độ một tiếng nữa trước khi tan trường. Có lẽ sẽ khá là kì cục nếu tôi đã ở đây sẵn khi những đứa trẻ khác đến nên tôi quyết định sẽ rời đi. Tôi hình dung mình tự tin xếp hàng, bỏ ngoài tai những lời trêu chọc từ hai Mike, rồi leo như bay phá kỉ lục. Trong khi hai Mike đang bận ngậm miệng lại, tôi sẽ bước tới chỗ cô gái, nụ cười dễ thương của cô như mời tôi đi dạo cùng. Và rồi ...

Ờm, tôi hoàn toàn chưa chuẩn bị phần sẽ nói chuyện như thế nào.

Tôi mua một chai nước từ máy bán hàng tự động và đi ra ngoài. Có một công viên nhỏ bên kia đường, và tôi tới ngồi trên một chiếc ghế dài ở đó - vị trí hoàn hảo để theo dõi từ xa. Tôi thấy thoải mái trong bầu không khí mát mẻ và có tầm quan sát tốt về phía lối vào khu giải trí. Tôi sẽ trốn ở đây cho đến khi lũ trẻ tan trường và rồi là lúc tôi phục thù.

Ý nghĩ về việc theo dõi khiến tôi chột dạ, kiểm tra ngay cái iMog của mình. Một chấm đỏ xuất hiện gần đây là chính xác là thứ tôi không hề muốn bây giờ. May mắn là mọi thứ vẫn ổn.

Tôi dành cả tiếng tiếp theo để nghĩ một câu mở đầu câu chuyện cho ra hồn. Mọi gã trên TV hay phim đều có một câu như vậy khi tiếp xúc một cô gái. Đáng lẽ ra tôi nên hỏi xin chú Sandor một câu trước khi tôi đi mới đúng. Chú có lẽ có cả tá sách chứa những câu như vậy.

Vào thời điểm tôi thấy hai Mike tiến vào khu giải trí, tôi vẫn chưa nghĩ được câu nào ra hồn. Tôi thì vẫn mắc kẹt với mấy câu chơi chữ, nhưng mà chúng đều khá thô thiển, cứ như thể tôi muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy vậy.

"Chỗ này có ai ngồi chưa vậy?" Một giọng con gái cắt ngang cuộc đối thoại trong đầu tôi. Lơ đãng, tôi vô thức vẩy tay về phía chỗ trống bên cạnh tôi.

"Bức tường tiếp theo anh muốn vượt qua là bức tường bao quanh tim em". Ổn quá chứ nhỉ ? Vô cùng sến sẩm.

"Chào", cô gái nói, ngồi xuống bên cạnh tôi.

Và đó là khi tôi nhận ra đó không phải là một cô gái bất kì ngồi cạnh tôi, đó là cô ấy. Mặt cô ấy hơi ửng hồng trong bầu không khí cuối xuân, mái tóc cô ấy nhẹ nhàng tung bay trong gió. Cô ấy đang mỉm cười với tôi. Cô ấy thật đẹp, tôi bất chợt cảm thấy như muốn ói. Đây không phải là kế hoạch của tôi.

"Tớ là Maddy", cô ấy nói và chìa một tay ra.

Tôi chỉ biết nhìn cô ấy, tâm trí hoàn toàn trống rỗng.

Vậy là chẳng có cơ hội cho câu mở đầu của tôi nữa rồi.

Maddy nheo mắt nhìn tôi. "Xin lỗi, tớ không định làm gián đoạn, ừm, sự lăm băm trong yên lặng của cậu".

Tôi đã lấm bầm sao? Tôi chắc trông như một thằng điên. Tôi cố gắng vớt vát.

"Không, cậu không làm gián đoạn gì cả. Tớ chỉ đang suy nghĩ thôi".

"Ồ", cô nói, nhìn tôi chờ đợi. Tôi nhận thấy cô ấy vẫn đang chìa tay ra giữa chúng tôi đợi chờ, vậy nên tôi nắm lấy nó, siết nhẹ hào hứng.

"Tớ là Stanley".

"Thật vui khi gặp cậu, Stanley".

Tôi không thể tin được. Cuộc gặp gỡ này đã hoàn toàn nằm ngoài dự định của tôi. Cô ấy không nên gặp lại tôi cho đến khi tôi đánh bại được bức tường kia và phục hồi danh dự của mình.

Tôi làm một cử chỉ nửa vờ về phía khu giải trí, cố gắng trong tuyệt vọng tái tạo tình huống mà tôi đã hình dung. "Tớ định thử trèo lại bức tường. Cậu có muốn tới xem không?"

"Xem á?", cô ấy hỏi, nhướn một bên lông mày. "Có lẽ chúng ta có thể trèo thi. Nếu cậu sẵn sàng cho việc đó", cô ấy thêm vào, trêu tôi.

Tôi nhớ lại sự nhục nhã của mình hôm qua, bất chợt chẳng biết nói gì. May mắn thay cô ấy cứu tôi khỏi tình huống khó xử này.

"Dù sao thì...", cô ấy nói, "tớ thật sự không thể ở lại được; tớ đang trên đường về nhà. Tớ thấy cậu ngồi đây một mình nên nghĩ mình nên qua chào một câu ấy mà".

"Ồ", tôi nói, bối rối. "Chào cậu".

"Chào cậu", cô ấy lặp lại.

Và rồi một khoảng lặng khó xử, gần như là Maddy cũng đang lo lắng. Cô ấy nhìn ra hướng khác, mồm mấp máy như thể đang cố tìm từ để nói. Tôi tự hỏi nếu cô ấy cũng thường tưởng tượng các cuộc hội thoại trong đầu mình.

Khi cô ấy cất tiếng lại, những lời của cô ấy là một tràng liên tục.

"Tớ thấy cậu hôm qua và cũng đang ở một mình và nó cũng hay đấy nếu cậu đang luyện tập một mình, nhưng tớ là người mới ở đây và cũng khá là khó kết bạn ngay, nên tớ nghĩ có thể chúng ta, như là tạo nhóm chống lại sự cô đơn cùng nhau".

Thật bất ngờ. Tôi không thể tin được vận may của mình.

"Xin lỗi", cô ấy nói, ánh mắt hơi tỏ vẻ khó chịu. "Tớ thường không bị điên thế này".

"Cậu đâu có điên đâu !", tôi đáp.

"Được rồi, vậy thì tốt. Lừa được cậu rồi nhé". Cô ấy cười bối rối. "Được rồi. Ngậm miệng lại đi, Maddy. Đây". Cô ấy thọc tay vào túi và đưa tôi một mẫu giấy có tên và số điện thoại của cô ấy.

"Nếu tớ chưa làm cậu hoảng sợ thì có lẽ cậu nên gọi cho tớ", cô ấy nói, nháy mắt khỏi ghế trước khi bộ não ngu ngốc của tôi có thể tạo nên một câu trả lời.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 11

Gió thổi mạnh từng cơn xung quanh tôi, trong lúc chúng tôi đứng trên đỉnh tòa nhà John Hancock, làm cái máy bay lượn lơ trên đầu tôi và chú Sandor bị hướng xuống. Chúng tôi đang thử phát minh mới nhất của chú, một chiếc máy nướng bánh rộng ruột với cánh sắt nhô lên từ chỗ lẽ ra là chỗ nhét bánh mì vào. Tôi chạm nhẹ những ngón tay đi găng của mình khắp bảng điều khiển của nó, cố gắng giữ nó di chuyển đúng hướng trong sức gió dữ dội này. Cái động cơ bé tí của nó kêu to phản đối. Chúng tôi luôn mang những sáng tạo của chú Sandor ra kiểm tra, để biết rằng có lẽ một ngày nào đó không xa chúng sẽ trở thành đồng minh thân cận của chúng tôi trong cuộc chiến chống lại lũ Mog. Cho tới lúc đó, có lẽ tôi sẽ lại tập phá hủy nó trước trong Giảng đường.

"Vậy", chú Sandor nói, "cháu có số con bé bao lâu rồi?"

Tôi vẫn cứ dán chặt mắt vào cái máy bay.

"Năm ngày", tôi đáp.

"Con người có một quy tắc về việc gọi điện cho các cô gái", chú Sandor nói trầm tư. "Đại khái là đợi độ ba ngày, trừ khi cháu vô cùng muốn gọi cho cô ấy".

Tôi mặc kệ.

"Cháu hoàn toàn đã đáp ứng điều kiện đó", chú kết luận. "Cháu còn đang đợi cái gì nữa?"

"Để làm gì chứ?, tôi hỏi, cố gắng không làm nó nghe buồn như tâm trạng của tôi bây giờ. Tôi không nghĩ mình có thể làm được việc đó.

Kể từ khi gặp nhau trong công viên, tôi hầu như chả làm gì khác ngoài luyện tập và nghĩ về Maddy. Chúng tôi mới chỉ nói chuyện vài phút nhưng tôi có thể tin rằng cô ấy cũng cô đơn như tôi. Cố ấy là người mới ở Chicago và dù tôi đã ở đây năm năm, nhưng với sự giao tiếp với thế giới bên ngoài như của tôi thì tôi cũng có thể được coi là người mới. Thừa nhận là tôi đã từng tưởng tượng về một cuộc sống nhiều hơn là chơi với robot cùng với Cêpan của mình, nhưng tôi chưa bao giờ mơ về việc một cô gái xinh đẹp có trong đó chứ đừng nói tới là để ý tới tôi.

Giờ thì nó lại là sự thật, tôi có thể làm gì với nó chứ? Maddy không có những vết sẹo trên mắt cá chân. Cô ấy không bị kéo vào một cuộc chiến tranh liên ngân hà. Rồi cô ấy sẽ kết được bạn trong thành phố này, học đại học và sống một cuộc sống bình thường. Còn tôi? Tôi còn phải tính sổ một chủng tộc hiếu chiến chịu trách nhiệm cho sự diệt chủng người dân của tôi. Cũng hay đấy khi nghĩ về việc có thể trốn tránh toàn bộ thứ đó, mơ tưởng về việc có bạn gái và hẹn hò với cô ấy. Ngoại trừ một việc là rồi giấc mơ đó cũng sẽ tan biến và tôi sẽ tham gia vào một cuộc chiến này. Làm thế nào mà quen thân với một người bình thường được cho hợp lí trong hoàn cảnh như vậy- chứ đừng nói tới việc có một cô bạn gái?

Nó không ổn chút nào.

Nhận thấy tâm trí tôi đang mơ mộng ở đâu đó, chú Sandor lấy bảng điều khiển khỏi tay tôi và hạ cái máy bay xuống. Chú đặt tay lên lưng tôi và cả hai đi tới rìa tòa nhà và nhìn xuống thành phố bên dưới.

"Cháu không thể chối bỏ con người mình được", chú bắt đầu.

"Cháu biết điều đó", tôi nói, muốn kết thúc bất cứ cuộc trò chuyện nào chú đang có trong đầu. Chả biết dạo này chú làm sao nữa.

"Nghe này", chú tiếp tục. "Chỉ vì cháu có một vận mệnh không có nghĩa là cháu không thể có một cuộc đời để sống".

"Nó không cảm giác giống thế".

Chú thở dài. "Có lẽ chú đã phạm sai lầm với cháu, giữ cháu cô lập như vậy. Nếu có thật vậy thì chú xin lỗi. Chú đoán là chú đã quên mất cảm giác khi mình còn trẻ như thế nào"

Chú Sandor bóp trán, cố tìm từ để nói.

"Chú có vài, ờm, người bạn kể từ khi chúng ta đến Trái đất".

"Vài người bạn". Tôi khịt mũi nghi ngờ. "Đó là cách chú gọi mấy cô gái?"

"Sao cũng được", chú Sandor nói với một tiếng ho trước khi huých tôi một cái. "Con người có thể là một sự tiêu khiển đáng mong đợi, đó là những gì chú định nói".

"Cháu không cần sự tiêu khiển", tôi nói mĩa mai và đá cái máy bay. "Cháu có các trò chơi điện tử. Và đám robot đồ chơi này rồi".

"Đó không phải là vấn đề chú nói tới", chú Sandor tiếp tục. "Tiêu khiển, đó là từ không thích hợp cho việc này. Họ cũng có thể là một sự nhắc nhở. Sự nhắc nhở về những gì ta đang làm, tại sao chúng ta ở đây và chiến đấu, nó có nghĩa gì đó. Chúng ta có thể có cuộc sống riêng, Chín à. Khi chúng ta thắng cuộc chiến này - và chúng ta sẽ thắng - cháu có thể thực sự là Stanley. Hoặc ai đó cũng được. Cháu có thể là bất cứ ai nếu cháu muốn".

Tôi liếc nhìn khắp thành phố. Ngoài đó, đâu đó là lũ Mogadorian. Ngay cả khi đưa ở bờ hồ vừa rồi là đưa duy nhất ở Chicago thì vẫn còn những đưa khác ngoài đó. Săn lùng tôi.

"Cháu không thể chối bỏ con người cháu, nhưng cháu cũng nên biết cháu có thể là gì. Tại sao cháu lại phải chiến đấu".

Và cũng ở ngoài đó, có thể đang làm bài tập về nhà trong căn hộ của bố mẹ cô ấy là Maddy. Tôi thà nghĩ về cô ấy hơn là lũ Mog.

"Gọi cho cô ấy đi", Sandor nói. "Hãy là Stanley, dù chỉ là một lúc thôi".

Tôi liếc nhìn chú. Tôi có thể thấy chú đang cố gắng nói lí với tôi. Tôi cũng muốn tin là chú đã đúng.

"Cám ơn, chú Sandor".

Chú vỗ mạnh vào lưng tôi. "Chỉ đừng có làm hỏng nó".

Một lúc sau, tôi ngồi trên giường mình, tay cầm điện thoại, cửa đã đóng. Lần này tôi không buồn tập luyện những lời sẽ nói - nhất là sau những gì xảy ra lần trước. Tôi chỉ thở sâu mấy hơi rồi bấm số của Maddy.

Cô ấy trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên.

"Chào", tôi nói, cố gắng nghĩ ra gì đó để nói. "Stanley đây".

Có một tiếng thở dài nhẹ nhõm phía đầu dây bên kia. Có lẽ cô ấy cũng đang nghĩ tới khoảnh khắc này, cũng hi vọng rằng tôi sẽ gọi.

"Tớ đã bắt đầu nghĩ cậu sẽ chả bao giờ gọi cho tớ", cô ấy nói. Tôi gần như nghe thấy được điệu cười trong giọng cô ấy và tôi ngay lập tức cảm thấy tốt hơn hẳn.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 12

Maddy chọn cung thiên văn, nơi mà tôi đã cảm thấy khó chịu khi chú Sandor tuyên bố là địa điểm "hẹn hò đầu tiên" của chúng tôi.

Tôi cố gắng hạ thấp tầm quan trọng của chuyến đi này với chú, giải thích rằng tôi và Maddy chỉ đi chơi bình thường thôi, nhưng chú biết tôi đã phần khích như thế nào và điều đó chỉ càng cố vũ chú trêu chọc tôi. Vài ngày trước cuộc hẹn được lấp đầy với các buổi tập và những lời khuyên không mời về cách tán gái.

"Nói với con bé nó xinh như thế nào"

Tôi chặn một cái túi khỏi đánh ngã mình với Telekinesis.

"Hỏi các câu về bản thân con bé".

Tôi cúi né một loạt vật thể bay tới.

"Đảm bảo rằng cháu tỏ vẻ thích thú với những gì con bé nói dù thật sự cháu không thấy thế".

Tôi đảo quanh một cái máy bay, đánh nó bằng một cú vụt ra sau với cây gậy của mình.

"Cháu có nghe chú không đấy?"

Tôi lau mồ hôi trên mặt mình và nhìn chú. "Không hẳn".

"Tốt". Chú vỗ tay vào nhau, tắt các thiết bị trong Giảng đường. "Vây là cháu đã sẵn sàng rồi".

Maddy đợi tôi bên ngoài cung thiên văn. Cô mỉm cười và trông lo lắng khi thấy tôi tiến tới. Cô ấy mặc một cái áo len mỏng và một cái quần bò, thứ khiến tôi mừng vì đã không nghe theo lời khuyên của chú Sandor mà mặc như thể chúng tôi sẽ đi xem opera hay gì đó tương tự; chỉ áo len có mũ và quần bò như bình thường.

"Tớ hi vọng cậu không nghĩ thế này là ngốc nghếch", cô ấy nói trong lúc chúng tôi mua vé.

"Không. Chả thấy thế tẹo nào".

Ngu ngốc không phải là từ mà tôi sẽ chọn. Có lẽ là trớ trêu? Tôi không thể giải thích cho cô ấy tôi thấy kì lạ ra sao về sự hiểu biết về vũ trụ của con người. Tôi tự hỏi nếu những chủng loài ngoài hành tinh khác đang lẫn trốn có cuộc hẹn đầu tiên tại cung thiên văn. Tôi nghi ngờ điều đó.

"Bố mình thường đưa mình tới cung thiên văn khi mình còn bé. Tớ cũng khá là thích nó".

Trong lúc chúng tôi lấy chỗ ngồi trong một thính phòng có mái vòm và đợi màn trình diễn bắt đầu, cô ấy nói cho tôi nghe nhiều hơn về gia đình cô ấy. Bố cô ấy là một nhà thiên văn học trứ danh nào đó, mẹ cô ấy là một giáo sư triết học. Họ chuyển tới Chicago để mẹ cô ấy có thể có một vị trí tại trường đại học nhưng họ vẫn di chuyển thường xuyên bởi bố cô ấy là một người được yêu cầu nhiều trong các buổi thuyết giảng cho đám một sách-không gian. Maddy nghe có vẻ buồn khi nói về họ, như thể họ chả bao giờ ở cạnh cô ấy vậy. Tình cảnh chúng tôi thật khác biệt mà cũng thật giống nhau.

"Tớ nhớ họ", cô ấy nói, rồi vẫy tay xin lỗi. "Ý tớ không phải là tớ đã mất họ, chỉ là tớ không gặp họ nhiều kể từ khi chuyển đến đây".

"Nó thật lạ lắm phải không? Phải tự mình làm mọi thứ?".

Cô ấy nhún vai. "Nó cũng có thể thú vị. Chả có ai mắng cậu khi thức khuya trong khi ngày mai vẫn phải đến trường". Cô ấy nhìn tôi đùa cợt. "Hay tự hỏi sao tớ lại mang một anh chàng lạ hoặc tới cung thiên văn".

Tôi cười nhưng cũng tự hỏi nếu cô ấy nghĩ mình là người lạ. Tôi hi vọng là không. Tôi nghĩ mình đang làm khá tốt khi đóng vai Stanley.

"Uầy, tớ cứ nói mãi về mình. Tớ cứ kể lể hết cho cậu mà chẳng biết gì về cậu cả".

Tôi thất vọng khi cô ấy cho rằng mình đã nói xong. Đối lập với những gì chú Sandor nghĩ, tôi chả cần phải giả vờ thích thú. Nhưng giờ là lúc tôi phải nói dối cô ấy.

"Cậu muốn biết gì nào?"

Maddy suy nghĩ một lúc. Quanh chúng tôi, những người khác đang kiếm cho mình một chỗ ngồi. Tôi nhận ra chúng tôi đang ngã vào nhau, quàng tay qua vai nhau.

"Hãy bắt đầu với việc cậu đi học ở đâu đi?"

Tôi mỉm cười xấu hổ. "Tớ học tại gia".

Cô ấy nhìn tôi như thể có lẽ tôi cũng nên nói rằng mình là một người ngoài hành tinh đến từ hành tinh Lorien. Tôi nhớ lại những ánh nhìn kì dị hai Mike nhìn tôi tại khu giải trí như thể tôi là một kẻ tâm thần đáng sợ. Tôi có lẽ nên kể một câu chuyện giả hơn, nhưng tôi thấy tốt hơn khi nói sự thật.

"Hử", cô ấy nói, lông mày nhướn lên châm chọc, "và cậu trông thật bình thường".

"Nó không thực sự kì quặc đến thế", tôi nói với cô ấy. "Chú của tớ, chú ấy, ờ, làm mọi thứ trở nên thú vị. Thực ra thì nó cũng hơi kì quặc nếu nghĩ

kĩ. Chú của tớ không hẳn là người mà cậu gọi là bình thường".

"Vậy cậu sống với chú ấy?"

"Đúng thế".

"Cha mẹ cậu đâu?"

Tôi nên có sẵn một lời nói dối cho câu hỏi đó. Chú Sandor và tôi từng luyện tập về câu chuyện giả của chúng tôi khi vẫn còn di chuyển liên tục, nhưng đó là khi xưa. Chú Sandor sẽ nói với mọi người rằng tôi là cháu của chú, và chú đang đưa tôi đi du lịch vòng quanh thế giới để bố mẹ tôi có thể có tuần trăng mật thứ hai, và họ rồi sẽ tới đi cùng chúng tôi sau. Đôi khi chú lại kể một câu chuyện chứa nhiều sự thật hơn, nói với các hầu bàn rằng chú đang nuôi dạy tôi sau khi bố mẹ tôi mất trong một tai nạn. Điều đó thường có kết quả là một món tráng miệng nhiều hơn bình thường. Tôi muốn Stanley mà Maddy biết càng giống tôi càng tốt.

"Họ chết khi tớ còn bé", tôi nói với cô ấy. "Tớ chả có cơ hội để hiểu họ nhiều".

"Ồ", cô ấy đáp, hoàn toàn không chắc phải nói gì tiếp.

May mắn thay, ánh đèn mờ dần trước khi câu chuyện trở nên bế tắc. Chúng tôi ngồi vào chỗ trong khi Hệ mặt trời xuất hiện phía trên chúng tôi.

Một bản ghi âm bắt đầu nói về sự hình thành vũ trụ và về các hành tinh có quan hệ với Trái đất. Tôi chả buồn nghe. Ngồi cạnh Maddy trong bóng tối thế này gần như đạt tới cảnh giới xử lý của bộ não tôi. Tôi muốn nhớ mọi chi tiết có thể. Tóc cô ấy có mùi dịu dịu như vani, hay dừa hay một loại hương thơm nào đó của con gái. Dù gì thì cũng thật thơm. Tôi tập trung vào khoảng trống để tay nơi mà vai chúng tôi đang tựa vào nhau, hình dung mọi cử động khi đang ngồi của cô ấy là một kiểu mật mã nào đấy cho tôi.

Tôi liếc nhìn cô ấy. Maddy thấy vậy liền mỉm cười, khuôn mặt cô ấy tắm trong ánh sáng trắng và xanh nhạt phía bên trên. Tôi muốn dành toàn bộ thời gian còn lại của buổi diễn thuyết này để nhìn cô ấy nếu nó không làm tôi trông như một thằng biến thái. Thay vào đó, tôi bỏ ngoài tai mọi âm thanh khác trừ âm thanh của cô ấy. Cô ấy thở chậm và đều, nhưng nhờ khả năng nghe hơn người của mình, tôi có thể nghe thấy nhịp tim cô ấy đang đập mạnh.

Mà đợi đã. Có lẽ đó là nhịp tim của tôi cũng không chừng.

Tôi nhắm mắt lại và dành số thời gian còn lại cứ như vậy. Sau đó, căn phòng vẫn tối, những ngôi sao vẫn cứ lấp lánh, nhưng những người khác đang rời đi trong khi chúng tôi vẫn ngồi tại chỗ của mình. Cuối cùng thì chỉ còn hai chúng tôi và những ngôi sao kia.

Maddy dựa hẳn vào tôi và bắt đầu thì thầm dù rằng chỉ còn mỗi hai chúng tôi. Cô nói với tôi về các chòm sao không được nhắc tới trong cuộn băng ghi âm, hướng mắt tôi từ Vành đai Orion tới chòm sao Aquarius. Cô ấy cười nhẹ nhàng và sửa lại cho tôi khi tôi nhầm cái đuôi của chòm sao Song ngư sang cái chân của chòm sao Pegasus. Tôi đã biết mọi thứ cô ấy nói nhưng nó thú vị hơn với sự diễn giải của cô ấy.

Và rồi một lúc, không hề nhận ra tôi đang làm gì, tôi cầm tay cô ấy.

Chỉ một khoảnh khắc. Tay cô ấy ấm và hơi ẩm vì mồ hôi. Cô ấy nhanh chóng rút tay lại và đứng lên.

"Tớ xin lỗi", tôi bắt đầu, nhận ra mình đã làm quá, "ý tớ - tớ không định..."

"Không sao", cô ấy nói, lắc đầu, đỏ mặt nhưng không trông giận dữ hay sợ hãi gì cả. Đi nào. Cậu có thể cùng mình đi bộ về nhà".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 13

Chú Sandor không ở nhà khi tôi về, vậy nên tôi có vài giờ một mình ngẫm nghĩ về cái vụ nắm tay kia. Tôi không nghĩ mình từng nghĩ nhiều như thế này dù là khi lên kế hoạch giết tên Mog kia. Có phải tôi đã hiểu nhầm ý định của Maddy? Khi chú Sandor về nhà với một túi đồ, chú còn không thèm hỏi han tôi về cuộc hẹn. Thay vào đó, chú chỉ nói về việc đi thăm dò quanh thành phố.

"Chú lái quanh thành phố với cái này", chú nói và giơ phiên bản to đùng của cái iMog. "Chả có gì cả. Không một tiếng kêu. Nếu bạn tên Mog kia có đi tìm hân ta thì bọn chúng cũng đã rời đi rồi. Chú nghĩ chúng ta đã an toàn".

"Thật tuyệt", tôi đáp hờ hững.

"Cho việc lẩn trốn giữa chốn thanh thiên bạch nhật", chú chúc rượu, nâng một cốc rượu mới pha lên.

Sau một lúc, cuối cùng chú cũng hỏi về Maddy. Tôi kể cho chú mọi thứ, không chừa lại một chi tiết nào, lại còn cố gắng miêu tả lại ngôn ngữ hình thể của cô ấy cho chú. Lần đầu tiên kể từ khi đến Chicago, tôi thực sự cảm thấy mình có thể dùng sự hướng dẫn từ Cêpan của mình.

"Hả", chú nói khi tôi kết thúc câu chuyện.

"'Hả', chỉ vậy thôi sao?"

Chú nhún vai. "Phụ nữ là một loài sinh vật bí ẩn". Chú nói thế trong khi nhìn tôi một cách lạ lùng, nửa mỉm cười nửa lo sợ, như thể tôi là một loài kì

lạ nào đó mà chú sợ sẽ cản chú.

"Gì thế?", tôi hỏi.

"Chú chỉ không thể nhớ lần cuối cháu nói nhiều thế này. Điều này thật tốt".

Tôi vẫy tay, "chú chả giúp được gì cả".

Bất chợt, túi sau tôi rung lên.

Ngay lập tức, tim tôi như muốn nhảy ra ngoài. Cái iMog của tôi đang ra dấu hiệu cảnh báo. Tôi gần như giật nó ra khỏi túi mình, nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nhưng nó trống trơn. Chỉ có một chấm trắng ở giữa.

Điện thoại di động của tôi, tôi chợt nhớ ra. Đó chỉ là điện thoại của tôi. Tôi mang nó gần như mọi lúc chỉ vì thói quen; nó hầu như chả bao giờ rung lên trừ khi chú Sandor muốn tôi mua ít bánh mì trên đường về từ buổi chạy bộ mỗi sáng.

Màn hình nó nhấp nháy một tin nhắn.

"Là cô ấy", tôi thông báo, gần như quá sợ khi phải mở tin nhắn ra.

"Nó nói gì?"

"Đã có một ngày vui vẻ", tôi đọc. "Lần hẹn tiếp theo tới lượt cậu chọn địa điểm".

Chú Sandor reo lên và làm một động tác ăn mừng từ phía bên kia chiếc bàn. Vậy cô ấy cũng nghĩ nó là một cuộc hẹn. Và nếu cô ấy vui nghĩa là tôi đã không làm hỏng nó với vụ nắm tay kia. Tôi chả có nhiều thời gian để ăn mừng việc đó vì một nỗi lo lắng mới chợt ủa tới.

Cô ấy muốn tôi lên kế hoạch buổi hẹn tối.

"Sao vậy?", chú Sandor hỏi, sau khi thấy vẻ mặt khác thường của tôi.

"Cháu chả biết nên đưa một cô gái đi đâu trong một buổi hẹn cả".

Chú Sandor ngừng cười. Chúng tôi ngồi trong yên lặng, cả hai đều có vẻ suy tư.

"Cháu có thể đưa cô ấy lại chỗ Bức tường", tôi gợi ý. "Giờ cháu chặn chặn có thể đánh bại bức tường đó".

Chú Sandor nhăn mặt.

"Cháu muốn dành một buổi hẹn hò trên tường thay vì nói chuyện với cô ấy ư?"

Chú nói có lý.

"Cháu biết đó", chú Sandor ngẫm nghĩ, "nếu cháu thực sự muốn gây ấn tượng với cô ấy thì chú có một ý tưởng".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 14

Tôi lên kế hoạch hẹn hò với Maddy vào cuối tuần sau, và điều đó khiến những ngày thường ở giữa trở thành những ngày với những dự đoán bất tận. Trong tôi giờ đây tràn ngập sự lo lắng, nhưng nó không phải thứ giúp ích nhiều trong các buổi luyện tập với chú Sandor. Đám mây bay đánh trúng tôi nhiều hơn bình thường, bởi tâm trí tôi đang bận chọn đồ và các cuộc hội thoại tưởng tượng trong đầu. Tôi biết chú Sandor cảm thấy bức mình khi chú tắt các thứ trong Giảng đường.

"Cháu nghĩ lũ Mog sẽ quan tâm tới việc cháu đang suy nghĩ tới một cô gái?", chú nói.

Tôi thể hiện cái lắc đầu ăn năn nhất tôi biết, biết rằng chú đã đúng.

Một lúc sau, chú Sandor gọi tôi tới khu xưởng của chú. Chú đang đứng trên bàn, làm nhàu nát một mớ bản thiết kế cũ. Chú có một ánh nhìn xa xăm và tôi đã nghĩ tôi đã làm gián đoạn một ý nghĩ vui vẻ nào đó của chú. Chú quay lại nhìn tôi với một nụ cười.

"Cháu biết đó, chú không lớn hơn cháu bây giờ bao nhiêu khi chú được chỉ định làm Cêpan của cháu", chú nói. "Thế là khá trẻ cho một Cêpan để được chỉ định cho một Garde. Nhưng dù sao chú cũng khá giỏi. Chú đã giúp các kĩ sư khác - lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm hơn chú nhiều - với vài dự án kĩ thuật. Chú nghĩ họ muốn cho chú thực hành càng sớm càng tốt".

Tôi đã nghĩ đó sẽ là một bài học nào đó từ chú. Tôi đã quen với điều đó. Một Sandor-khó-chịu đã quá quen thuộc rồi. Nhưng một Sandor-hoài-niệm,

đó lại là một chuyện khác, và tôi chả biết phải xử trí thế nào. Hiếm khi chú nói về Lorien, tôi sợ mình sẽ làm gián đoạn nó.

"Chú thích nghĩ rằng mình đã sẵn sàng?, chú tiếp tục. "Đó là một vinh dự lớn, chắc chắn rồi. Ngày cả khi cháu là một thằng nhóc khó bảo". Chú nháy mắt với tôi và tôi không thể không cười được.

"Kết nối với một Garde, đó là một trách nhiệm lớn. Dù đã sẵn sàng như mình muốn, chú vẫn có những thứ khác để nghĩ đến. Chú có một cô bạn gái. Mọi thứ với cô ấy đang trở nên nghiêm túc cháu biết không? Chú đã cố gắng rất nhiều để cân bằng chúng".

"Chuyện gì đã xảy ra?", tôi hỏi trước khi nhận ra đó thật là một câu hỏi ngu ngốc.

Mặt chú như tối lại dù chú nhanh chóng giấu nó đi. "Cháu biết điều gì đã xảy ra mà?"

Chú Sandor quay lại xé một tờ giấy trên bảng ghi nhớ ra. Chú đưa nó cho tôi, nó chứa đầy chữ viết tay của chú. Một danh sách mua sắm.

"Bởi cháu chả thể hiện được gì trong Giảng đường, có lẽ cháu nên làm vài việc vặt", chú nói, chú Sandor-nghiêm khắc đã trở lại.

Tôi cầm danh sách hướng ra cửa nhưng chú Sandor ngăn tôi lại. "Chú chả bao giờ tìm được cách cân bằng chúng", chú nói. "Có lẽ cháu có thể. Cho tới khi đó, ghi nhớ trọng trách thật sự của cháu là gì. Được chứ, anh bạn?"

Đây không phải là lần đầu tôi chạy đi làm việc vặt thế này cho chú Sandor. Nhưng lần này không phải là chạy ra cửa hàng tạp hóa nữa; thế quá đơn giản. Lần này là các thiết bị máy. Không phải là chúng tôi không thể chỉ ngồi đó đặt hàng mấy món đồ công nghệ cao từ trên mạng, chỉ là tôi nghĩ chú Sandor thích thách thức khi biến mớ sắt vụn trên Trái đất thành

những thứ hữu ích hơn. Chú từng thử khiến tôi thích thú trong việc này nhưng chả bao giờ thành công. Tôi chỉ thích phá nát những gì chú phát minh ra hơn là lắp chúng lại với nhau.

Tôi dành cả buổi trưa nghiêm túc tới các cửa hàng cầm đồ và cửa hàng giá rẻ trong khu trung tâm. Tôi tìm thấy vài thứ trên danh sách - một cái đĩa CD cũ kĩ và một máy cắt hoa quả tự động với mấy lưỡi dao cong mà tôi sẽ sợ hãi khi thấy chúng bay tới trong Giảng đường. Tôi cũng mua vài món mà tôi biết chú luôn muốn, một cái bảng mạch cháy ở đây, một đoạn dây cáp ở kia ...

Chỉ khi tới cửa hàng cuối cùng trên đường đi tôi mới có cảm giác ai đó đang theo dõi mình.

Tôi liền kiểm tra cái iMog của tôi theo bản năng. Không có dấu hiệu nguy hiểm ở gần. Khi tôi đang thả thiết bị lại vào túi, tôi thấy cô ấy. Cô ấy cách tôi hai gian hàng, bên cạnh một giá treo những cái áo cũ chính là Maddy.

Đầu tiên, tôi cứ nghĩ đang bị đôi mắt mình đánh lừa. Tôi đã nghĩ về cô ấy quá nhiều nên giờ thành ra thấy ảo ảnh. Rồi Maddy vẫy tay ngượng ngùng và tôi gần như nhảy về phía cô ấy.

"Chào cậu", tôi nói, cố gắng không nghe quá phấn khích hay yếu đuối. "Cậu đang làm gì ở đây vậy?"

"Chào cậu", cô ấy đáp, nhìn xung quanh như thể cũng bất ngờ khi thấy tôi như khi tôi thấy cô ấy. "Tớ, ừm, đang theo dõi cậu".

Tôi cười như một thằng ngớ ngẩn. "Thật đấy à?"

"Không!", cô ấy trợn mắt. "Bố tớ, ông ấy rất thích mấy cái kính viễn vọng cổ hay những thứ đại loại như vậy. Tớ chỉ đang đi tìm chúng thôi".

"Ồ", tôi thất vọng. "Tớ đang thực sự hi vọng cậu đang theo dõi tớ".

Maddy nhìn xuống những cái túi tôi đang mang theo, mỗi cái đầy những hình thù kì dị. "Cái gì vậy?"

"Những thứ cho dự án khoa học", tôi nghĩ nhanh rồi đáp.

"Cho bài học tại gia?"

Tôi nhún vai. "Chú tớ khá lạ lùng"

Chúng tôi cùng nhau đi dọc các lối đi trong cửa hàng. Maddy lấy một bộ quần áo chim cò màu hạt dẻ và giơ nó lên cho tôi.

"Có lẽ cậu nên mặc cái này vào buổi hẹn tối của chúng ta vào cuối tuần", cô ấy nói, nghiêng đầu nhìn, cố gắng hình dung tôi trong bộ đồ đó.

Chú Sandor có thể sẽ đốt trụi bộ đồ này nếu tôi dám xúc phạm ngôi nhà với sự hiện diện của nó.

"Cậu chắc sẽ đi với tớ nếu tớ xuất hiện với bộ đồ này?"

"Có lẽ là không. Đây, cầm lấy nó", cô ấy ra lệnh, và tôi cầm bộ đồ với bàn tay rảnh.

Trước khi tôi nhận ra cô ấy đang làm gì, Maddy giơ điện thoại lên và chụp một tấm. Cô ấy cười, nhìn vào bức ảnh mà tôi chắc là vẻ mặt hoảng hốt của mình với bộ đồ kinh khủng nhất trong lịch sử.

"Hoàn hảo", cô ấy nói. "Xin chào bức ảnh treo tường mới".

"Giờ thì tớ chắc chắn phải mua nó. Cậu đã thuyết phục được tớ".

Khi tôi giả vờ xem bảng giá của nó, một con bướm bay ra khỏi ống tay áo. Tôi đánh rơi bộ đồ, phát hoảng, và Maddy lại cười lớn. Chúng tôi ra

khỏi cửa hàng, ông già sau quầy thu tiền liếc nhìn theo chúng tôi.

"Tớ hi vọng tớ không có bọ chét trên người", tôi nói khi chúng tôi đã ra tới vỉa hè.

"Thực ra thì tớ thấy một con", cô ấy nói. Cô ấy rướn lại gần, quan sát và véo nhẹ vào má tôi.

"Gặp lại cậu vào thứ sáu, Stanley", cô ấy nói giọng đùa cợt và thêm vào, "và đi tắm đi".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đã tới buổi tối quan trọng.

Chú Sandor và tôi đứng trong khu để xe dưới tầng hầm của tòa nhà. Trải dài trước mặt chúng tôi, mỗi chiếc được phủ bạt cẩn thận là bộ sưu tập siêu xe chạy trốn của chú Sandor.

Thực sự thì, tôi chả bao giờ nghĩ chúng tôi sẽ cần nhiều hơn một chiếc xe cả. Nhưng chú Sandor thì khác, chú đã bắt đầu sưu tập chúng từ khi chúng tôi vừa đặt chân tới Chicago, trang bị lại cho chúng với các cải tiến khác nhau. Tôi đoán các Cêpan khác cũng có sở thích riêng. Chú may mắn vì làm Cêpan đi cùng với việc có nguồn tài chính vô tận; tôi ghét phải hình dung chú lái một chiếc xe cà tàng.

Chú Sandor kéo bạt phủ khỏi một chiếc xe sáng bóng màu đen và đỏ hòa trộn vào nhau. Chú vuốt tay trùi mền trên mui xe. Và rồi nhìn tôi một cách vô cùng nghiêm nghị.

"Làm ơn đừng có làm chú hối hận về chuyện này".

Tôi cười nhả với chú, háo hức muốn ngồi sau vô lăng.

"Nụ cười đó chả khiến chú yên tâm chút nào".

Dù vậy, chú vẫn mở cửa phía tài xế cho tôi và tôi nhảy vào. Chú Sandor cúi qua cửa sổ trong lúc tôi chỉnh chỗ ngồi và gương chiếu hậu.

"Cháu định đi nhanh cỡ nào?"

"Năm dặm chậm hơn tốc độ tối đa mọi lúc", tôi nhắc lại. Chúng tôi đã nói về việc này cả tuần, kể từ khi chú Sandor gợi ý tôi lấy một chiếc xe xịn đi chơi. "Luôn ra hiệu; không đua xe; không mở mui xe. Cháu nhớ cả rồi".

"Tốt hơn là nên thế", chú Sandor đáp, giọng nghe giống phụ huynh hơn bao giờ hết. Chú trông có một chút lo lắng về cái cách tôi phấn khích gõ nhíp lên vô lăng nhưng chú vẫn lùi lại.

"Đi chơi vui vẻ nhé", chú nói.

Tôi cẩn thận lái ra khỏi bãi đỗ xe. Chú Sandor nhìn theo và vuốt râu tỏ vẻ lo lắng, biến mất trong gương chiếu hậu của tôi.

Khi tôi đi được vài dặm nhà khỏi tòa nhà John Hancock, tôi ấn nút hạ mui xe xuống. Cái chú Sandor không biết sẽ không làm chú bực.

Tôi đón Maddy tại công viên đối diện khu giải trí. Sự thay đổi không khí như là một giấc mơ và tôi đi tới chỗ cô ấy khi làm theo mọi luật của chú Sandor. Ngoại trừ về cái mui xe, dĩ nhiên rồi. Bầu không khí mát lạnh của buổi tối thổi xung quanh tôi và tôi cảm thấy tràn đầy sinh lực.

Đây là khoảnh khắc tự do nhất tôi từng cảm thấy.

Maddy đang ngồi trên một chiếc ghế khi tôi tới, và liếc nhìn tới hai lần khi thấy tôi sau vô lăng. Tôi vẫy cô ấy tới.

"Muốn đi chứ?", tôi hỏi.

"Oh wow, cái này là của cậu?"

"Của chú tớ", tôi nói với cô ấy, nhún vai thờ ơ. "Chú tớ thấy ổn với việc này".

Maddy nhìn xung quanh con phố, có một chút gì đó lo sợ.

"Cậu lái tốt chứ? Tớ có thể tin tưởng cậu được không?"

Được rồi, tôi không thực sự có bằng lái. Nhưng tôi có một cái giả trông như thật mà chú Sandor làm cho tôi. Và tôi cũng có khá nhiều kinh nghiệm sau vô lăng. Hồi chúng tôi còn di chuyển liên tục, chú Sandor đã cho tôi luyện tập lái xe ngay khi chân tôi đủ dài để với tới bàn đạp, phần lớn là khi chú cần được nghỉ ngơi.

"Dĩ nhiên rồi", tôi đáp.

Chúng tôi nhìn nhau một lúc, cô ấy cố xem tôi có đáng tin không còn tôi thì cố trông ngay thật. Tôi chỉ không thể ngăn được nụ cười đen tối dần hiện lên trên mặt mình.

"Aha!", cô ấy nói, chỉ trỏ. "Cái nhìn của một con quỷ tốc độ".

Trước khi tôi có thể đáp, Maddy nhảy qua cửa hành khách và ngồi xuống cạnh tôi. Cô ấy nở nụ cười toe toét.

"Tớ luôn muốn làm vậy".

Tôi không thể rời mắt khỏi cô ấy. Ngay lúc này, Maddy trông tuyệt đẹp hơn tôi đã từng thấy. Tôi nhìn cô ấy buộc tóc lại thành hình đuôi ngựa, tránh để nó bị rối trong gió. Tôi ngay lập tức hình dung mình lái xe không nghỉ, ra khỏi Chicago; không quan trọng đi đâu chừng nào Maddy còn ở bên cạnh. Dù vậy, tôi vẫn cảm thấy một cái gì đó, một cảm giác tôi không thể định nghĩa, một điểm trừ cho khoảnh khắc hoàn hảo này.

Tôi mặc kệ cảm giác đó.

"Sẵn sàng chưa?", tôi hỏi cô ấy.

"Sẵn sàng", cô ấy trả lời.

Tôi không rời mắt khỏi cô ấy trong lúc lái xe khỏi lề đường với một cử chỉ tự phụ.

Ngay lập tức, tôi đâm trúng đít chiếc xe thùng đậu vài mét phía trước. Nó không hề ở đó vài phút trước.

"Oof", Maddy rên rỉ khi cả hai chúng tôi chúi về phía trước.

"Cậu ổn chứ?", tôi hỏi, tay tôi run rẩy không kiểm soát được trên vô lăng. Tôi đồng thời cảm thấy kinh sợ rằng mình đã làm cô ấy bị thương và xấu hổ khi tự làm mình trông như một tên khốn.

"Tớ-tớ nghĩ vậy", cô ấy lắp bắp.

Phía trước chúng tôi, các cửa trên chiếc xe thùng đều bật mở và ba người đàn ông nhảy ra. Họ đều mặc đồ đen như những chiếc mũ rộng vành kéo thấp họ đang đội, che đi khuôn mặt nhợt nhạt của họ.

Tôi nhận ra rằng trong túi tôi, cái iMog đang rung lên như điên.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi không cần cái iMog rung không ngừng từ túi tôi để biết rằng ba tên kia là lũ Mog. Tôi nhận ra kẻ thù của chính mình.

"Có lẽ họ muốn thông tin bảo hiểm của cậu", Maddy nói trong lúc sục sạo ngăn để găng tay.

Trong một khoảnh khắc tôi tự thuyết phục mình đây chỉ là trùng hợp, rằng chúng không biết chính xác tôi là ai - hay cái gì. Nhưng chúng không nhìn tới hư hỏng trên xe chúng. Tôi đã phá nát cản sau của chúng và làm vỡ một đèn đuôi xe, nhưng chúng có vẻ không quan tâm lắm.

Cả ba bọn chúng nhìn tôi. Từ từ, một tên thò tay vào trong áo.

Chả có cách nào đây chỉ là ngẫu nhiên. Thật là suy nghĩ viển vông. Cuộc hẹn của tôi bị phá hỏng trước cả khi nó bắt đầu.

"Thích thì nhích", tôi gầm gừ và chuyển chiếc xe sang chế độ đi lùi.

Lũ Mog ngay lập tức tản ra, cố gắng ngăn cản tôi trốn thoát. Làm như thế tôi sẽ không cán qua chúng mà đi vậy. Tôi cài số tiến và lao tới, buộc một tên Mog phải nhảy sang một bên. Khi tôi phóng đi, tôi thấy những tên còn lại đã trèo lại lên xe.

"Cậu đang làm gì vậy?!", Maddy hét lên.

"Tớ nghĩ một trong số chúng có súng", tôi hét lại, vòng qua một chiếc xe khác.

"Cậu điên à? Stanley, chậm lại đi!".

Tôi làm ngược lại. Phóng nhanh, tôi phi qua một điểm dừng đèn đỏ. Lốp xe bốc khói trong khi tôi cua trái gấp, gần như quay tròn. Maddy bị đập vào ghế của cô ấy và tôi nhắm mắt khi nghe thấy cô ấy kêu lên đau đớn.

Trên gương chiếu hậu, tôi thấy chiếc xe thùng bị chặn lại bởi dòng xe cộ. Tôi nhận ra mình đã nín thở suốt thời gian qua và giờ thở mạnh qua hàm răng nghiến chặt.

"Cho tớ xuống xe", Maddy nói. "Cho tớ xuống khỏi cái xe này ngay".

Tôi bắt đầu đi chậm lại, cố gắng hòa vào dòng xe cộ. Điều đó không dễ với cái xe hào nhoáng này. Tôi hi vọng chú Sandor đang theo dõi tôi thông qua mạng lưới máy quay giao thông và đang gửi một máy bay không người lái tới giải cứu tôi.

Cái iMog trong túi tôi lại rung lên một cách điên cuồng.

"Ngồi yên nhé", tôi nói, đạp chân ga khi thấy chiếc xe thùng phóng ra từ đường phụ, gần như làm bay cái cản xe.

Cái xe thùng đuổi sát đít chúng tôi, cố gắng đánh bật chúng tôi khỏi đường chính. Những chiếc xe khác bấm còi inh ỏi khi chúng tôi lao đi ở giữa đường. Maddy nhìn ra phía sau, nhìn trong kính hậu về phía chiếc xe thùng với tên tài xế mặt lạnh phía sau.

"Họ ở ngay sau chúng ta". Giọng cô ấy gần như chỉ còn là một lời thì thầm. Tay cô ấy cầu chặt lấy tay tôi, móng tay của cô ấy xuyên qua áo tôi. "Tại sao việc này lại xảy ra chứ?"

Tôi không trả lời; tôi chả thể nào nghĩ được một lời dối trá nào có thể giải thích cho nó.

Với những ngón tay ướt đẫm mồ hôi, tôi bật mở một bảng điều khiển ẩn trên vô lăng. Chú Sandor đã lên kế hoạch cho những việc như thế này rồi.

"Ngồi vào chỗ đi", tôi cảnh báo. Maddy nhìn tôi, khuôn mặt hoảng loạn kia rõ ràng là không chỉ vì bọn Mog.

Tôi ấn nút sử dụng nitro.

Động cơ xe kêu to và giật lên và trong một thoáng tôi đã lo lắng chiếc xe không thể chịu được những nâng cấp của chú Sandor. Và rồi, chiếc xe lao đi, ép ngược chúng tôi vào ghế.

Chúng tôi phóng đi với vận tốc cao hơn nhiều vận tốc cho phép. Tôi quá sợ hãi để nhìn công tơ mét, cứ chăm chăm nhìn về phía trước trong khi tôi lạng lách qua các xe phía trước. Maddy như dính chặt vào ghế của mình, sợ hãi tột độ. Thấy chúng tôi lao tới, các xe khác cố né hết sang một bên. Tôi lao vút qua cột đèn đỏ, nghe thấy tiếng còi và thoáng qua ánh đèn xanh nhấp nháy trong gương hậu, nhưng tôi chắc tôi đã bỏ đi xa trước khi bất kì viên cảnh sát nào đọc được biển số xe của tôi. Chúng tôi phóng đi như một vệt mờ trên đường.

Tôi tiếp tục lái cho đến khi cái iMog ngừng rung, sau đó lái vào một con hẻm vắng vẻ trước khi tắt động cơ.

Cơ thể tôi tràn đầy adreanaline. Tôi không thể tin việc mình vừa làm, lẫn trốn một đám Mog trong một cuộc rượt đuổi tốc độ cao như trong phim hành động. Tôi như một anh hùng phim hành động. Một cảm giác xen lẫn hưng phấn và nhẹ nhõm.

Và tôi chả hiểu những hành động tiếp theo của tôi từ đâu ra. Có thể là do adreanaline nhưng cũng có thể là tôi đã phát điên. Nhưng trước khi tôi kịp nhận ra mình đang làm gì, tôi ngả về phía Maddy và hôn cô ấy.

Tôi đoán đó không phải là việc làm đúng đắn lúc bấy giờ.

"Thằng khốn!", Maddy hét lên, đẩy tôi ra. Cô mở tung cửa xe phía bên cô ấy, đánh bật vài thùng rác gần đó. Trong ánh sáng mờ mờ của con hẻm tôi thấy mặt cô ấy đầy nước mắt.

Choáng váng bởi phản ứng của cô ấy, tôi chả nói được gì khi cô ấy chạy ra khỏi con hẻm.

Bị bỏ lại một mình trong chiếc xe đã hư hỏng của chú Sandor, tôi suy nghĩ về một cuộc sống tràn ngập các cuộc phiêu lưu của một anh hùng Loric.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tôi bỏ lại chiếc xe trong con hẻm và đi bộ về nhà. Tôi bám theo các con đường nhỏ và hẻm nhiều nhất có thể. Cái iMog của tôi không rung lên lần nào. Bất kể đám Mog kia đến từ đâu, chúng giờ đã lại biến mất.

Tôi gọi cho chú Sandor và nói cho chú biết chuyện đã xảy ra. Tôi gặp chú khi chú đang trên đường đi tìm tôi - như tôi đã đoán trước, chú đã luôn theo dõi tôi và vô cùng hoảng sợ.

Đã quá nửa đêm khi tôi về được đến nhà. Sandor đứng đợi bên ngoài tòa nhà.

"Cái quái gì đã xảy ra vậy hả?"

"Cháu không biết", tôi nói. "Chúng cứ thế xuất hiện".

"Một cuộc rượt đuổi tốc độ cao ngay giữa Chicago? Cháu đã nghĩ gì thế?"

"Đó là cách duy nhất"

Chú Sandor lau bầu, gạt lời giải thích của tôi đi với một cái phẩy tay.

"Cháu hành xử như một đứa trẻ con".

"Chính chú nói chả có tên Mog nào trong thành phố", tôi phản bác.

"Thật ngu ngốc", chú nói. "Chú thật ngu ngốc khi để cháu lấy chiếc xe. Khi để cháu ra khỏi tầm mắt của mình. Tất cả chỉ vì một cô gái".

"Nhân tiện thì cô ấy cũng ổn", tôi chen ngang.

"Ai quan tâm cơ chứ?", chú Sandor nói qua kẽ răng, dí mắt sát vào mặt tôi. "Cô ta không quan trọng. Cháu mới quan trọng. Cháu có hiểu cháu đã làm gì không? Công sức bao năm qua đổ sông đổ bể chỉ trong một đêm, chỉ vì một tình yêu vợ vẫn thôi sao?"

Tôi lùi ra xa khỏi chú. "Đừng có nói về cô ấy như thế". Chú đang trở thành một tên đạo đức giả. Chính chú là người muốn tôi theo đuổi Maddy đầu tiên.

Chú Sandor vuốt mặt bực tức.

"Cháu bỏ chiếc xe ở đâu?"

Tôi cho chú địa chỉ gần đúng của con hẻm.

"Nó cần phải bị phá hủy", chú nói, "sự hiện diện của chúng ta ở đây phải được hạn chế tối đa. Chú sẽ lo việc đó. Cháu - cháu lên trên thu dọn hành lý đi".

"Cái gì? Tại sao?".

"Chúng ta sẽ rời đi vào buổi sáng".

Tôi đã gần có nó. Gần có được một cuộc sống nhiều hơn là chỉ bao gồm chú Sandor và luyện tập.

Tôi đi đi lại lại trong nhà, để ánh mắt hướng về mọi thứ tiện nghi chúng tôi có sau năm năm vừa qua. Năm năm yên bình và thoải mái ở đây - tất cả bị hủy hoại chỉ vì tôi buồn chán. Khi tôi giết tên Mog trong thang máy, tôi nghĩ mọi thứ sẽ thay đổi. Tôi nghĩ tôi sẽ bắt đầu đảm nhận số phận của mình và bắt đầu cuộc chiến chống lại lũ Mog. Tôi nghĩ nó sẽ làm tôi vui hơn.

Nhưng ngược lại, nó chỉ làm mọi thứ tồi tệ đi.

Điều tốt nhất tôi cảm thấy khi giết tên Mog đó không phải là chút công lý được thực thi. Đó là bởi vì tôi đã chọn khi nào làm và làm nó như thế nào. Đó là sự lựa chọn của tôi.

Nhưng giờ các lựa chọn của tôi ít hơn bao giờ hết. Chú Sandor muốn chúng tôi quay lại thời kì di chuyển liên tục, ngay khi tôi bắt đầu khám phá mọi thứ. Thật không phải khi chú có quyền quyết định mọi thứ.

Không phải tôi cũng có quyền nói lên ý kiến của mình về những bước đi tiếp theo?

Tôi không thể đi thu dọn hành lý của mình được. Tôi vẫn cố bám víu vào hi vọng chú Sandor sẽ đổi ý.

Tôi cố gọi cho Maddy nhưng cuộc gọi chuyển ngay tới hộp thư thoại. Mà tôi cũng chả biết nói gì nếu cô ấy trả lời. Tôi có thể nghĩ ra lời nói dối nào cho việc này? Tôi dành gần như cả tiếng nghĩ một lời xin lỗi vì gần như hại chết cô ấy, cho việc làm cô ấy sợ hãi, và cho việc tôi còn không nhận ra mình đang làm những việc đó.

Cuối cùng thì, tôi chỉ nhắn một tin đơn giản "Tớ xin lỗi".

Đêm nay sẽ là đêm dài không ngủ của tôi đây.

Tôi đi qua xưởng làm việc của chú Sandor và vào Giảng đường. Có hàng loạt thành phần tự động cho việc huấn luyện gần khắp phòng. Tôi chọn một cái bất kì từ bảng điều khiển rồi tiến ra giữa phòng, tay cầm cây gậy của mình.

Khi quả bóng đầu tiên bay ra khỏi nòng một khẩu súng tự động, tôi không đánh bật nó đi với khả năng Telekinesis hay với cây gậy của mình.

Tôi để nó đánh trúng giữa ngực mình. Một cơn đau lan tỏa khắp cơ thể khi quả bóng đánh trúng xương ức tôi.

Nghiến chặt răng, tôi cho hai tay ra sau lưng và tiến tới trước. Quả bóng tiếp theo đánh trúng vài phân về bên trái so với quả đầu tiên, làm bầm tím xương sườn tôi.

Khi quả bóng thứ ba bay tới, bản năng tôi trỗi dậy. Tôi đẩy nó sang một bên với Telekinesis và né sang một bên, sẵn sàng cho quả bóng tiếp theo. Tôi quay cây gậy của mình trên đầu trong lúc chương trình bắt đầu chạy hết công suất, các túi lớn lao tới từ phía sau tôi, một cái tua máy quăn lấy chân tôi từ bên dưới.

Tôi chả suy nghĩ gì nữa. Chỉ đánh và đánh thôi.

Tôi không chắc mình cứ như vậy được bao lâu, né tránh và xoay tròn, cứ hành động mà không suy nghĩ. Cho tới khi áo tôi ướt sũng mồ hôi cũng là lúc các đòn tấn công thay đổi; chúng trở nên khó dự đoán hơn, tấn công bài bản hơn một cỗ máy tự động có thể làm.

Tôi nhận thấy chú Sandor đã quay về và ngồi vào bàn điều khiển, các ngón tay chú như nhảy múa trên bảng điều khiển.

Mắt chúng tôi gặp nhau khi tôi nhảy qua một mảng tường bọc thép lao tới. Ánh mắt chú vừa buồn vừa thất vọng.

"Cháu không dọn hành lý", chú nói.

Tôi đứng thẳng lên nhìn chú thách thức. Cứ làm đi, tôi như muốn nói với chú, cứ làm bất kì thứ gì chú muốn. Cháu có thể xử lý chúng.

Tôi sẽ chứng minh cho chú Sandor thấy tôi không còn là cộng sự trẻ tuổi của chú nữa.

"Chú cho rằng một buổi tập cuối cùng cũng không hại gì", chú Sandor nói.

Một quả bóng cỡ quả bóng tennis nổi lên từ sàn nhà và phát ra một luồng ánh sáng chói lòa. Điều đó khiến loạt bóng tiếp theo trở nên khó nhìn hơn nhưng tôi tìm cách bắt được chúng trên không bằng ý nghĩ ngay trước khi chúng chạm được vào cái ngực bầm dập của tôi.

"Cái đó vẫn chưa được quyết định", tôi nói cộc lốc trong khi bắn một quả bóng vào cái đèn kia làm nó nổ tung, các mảnh vỡ vung vãi xuống nền nhà.

"Cái gì vẫn chưa được quyết định cơ?", chú hỏi.

"Việc chúng ta rời đi".

"Không á?"

Hai chiếc túi lao tới tôi từ trên trần nhà, nhanh chóng kèm theo là một loạt bóng nữa. Tôi vung cây gậy mạnh nhất có thể vào một cái túi, khiến các cơ trên người tôi nhói đau. Cây gậy xé tan cái túi làm cát bay tung tóe xuống sàn.

Một quả bóng đánh trúng vào hông tôi nhưng tôi bắt được số còn lại và ném chúng ngược lại hướng chúng vừa tới. Máy chiếu trên tường kêu lên rồi phát nổ khi quả bóng chui ngược vào trong chúng. Một làn khói bốc lên rồi chúng trở nên bất động.

"Cháu có quyền có ý kiến", tôi nói với chú. "Và cháu muốn chúng ta ở lại".

"Điều đó là không thể", chú Sandor đáp. "Cháu không hiểu chúng ta đang gặp nguy hiểm thế nào. Cháu chưa nghĩ thông suốt".

Ba cái máy bay xuất hiện từ sàn nhà. Tôi chưa bao giờ đầu trong một lúc nhiều máy bay tới vậy. Một cái là cái máy nướng bánh cũ chúng tôi thử mấy hôm trước. Hai cái còn lại tôi chưa thấy bao giờ. Chúng to cỡ quả bóng đá, bọc sắt với ống phóng phía trước.

Cái máy nướng cũ bay về phía tôi, cố làm tôi sao nhãng trong lúc hai cái còn lại bọc sườn tôi. Khi chúng vào vị trí, hai quả bóng đá bắn ra hai luồng điện về phía tôi.

Tôi lùi về phía sau trong khi đám máy bay không ngừng tiến tới. Tai tôi ù lên bởi hai cú giật vừa rồi. Cứ như vậy cho tới khi tôi không còn chỗ nào để lùi nữa.

Trước khi nhận ra tôi đang làm gì, tôi chạy lên trên bức tường. Ngoại trừ cảm giác bất ngờ chóng mặt, nó chả khác gì khi tôi đứng trên mặt đất.

Biệt năng của tôi. Tôi đã có một Biệt năng mới.

Nhìn tôi chăm chăm, chú Sandor quá đỗi choáng váng để chinh hướng cho đám máy bay. Cái máy nướng đâm thẳng vào tường. Từ bên trên, tôi vung gậy xuống hai cái máy bay còn lại và phá hủy chúng.

Chú Sandor kêu lên một tiếng đầy hân hoan.

"Cháy thấy chưa?", chú nói to. "Cháu có thấy cháu có thể làm được những gì chưa? Cộng sự trẻ tuổi của chú đã có một sự nâng cấp mới!"

"Nâng cấp?", tôi gầm lên.

Tôi chạy nốt chỗ tường còn lại lên trần nhà. Căn phòng quay ngược lại trong mắt tôi. Tôi chạy trên trần nhà - giờ là sàn nhà đối với tôi - dồn mọi sự tức giận lại. Khi tôi ở ngay phía trên chú Sandor và Bực giảng tôi nhảy tới, xoay cây gậy giữa không trung và đập mạnh nó xuống Bực giảng.

Bảng điều khiển nổ tung, tạo nên một cơn mưa tia lửa điện. Chú Sandor nhảy sang một bên, rên lên khi tiếp đất bằng vai. Cây gậy của tôi đã chém một nhát sâu vào Bục giảng, gần như chém nó làm đôi. Nó kêu lên một loạt âm thanh chói tai và căn phòng trở nên tối sầm lại.

"Cháu không phải một món đồ của chú", tôi hét vào bóng tối. "Chú không có quyền điều khiển cháu".

Mắt tôi đang tự điều chỉnh để nhìn trong bóng tối. Tôi vẫn chưa nhìn thấy Sandor nhưng tôi có thể nghe thấy chú đang run rẩy đứng dậy.

"Chú không-chú không nghĩ như thế", chú Sandor nói. Tôi biết ơn việc tôi không thể thấy khuôn mặt của chú bởi sự tổn thương đã vô cùng rõ ràng trong giọng nói của chú. "Mọi thứ chú từng làm trong những năm qua---". Chú im bặt, tìm kiếm từ ngữ để nói.

Trở lại mặt đất, những kí ức của buổi tối chợt ủa về. Tôi nhận ra tôi đã vừa làm gì.

"Chín...". Tôi cảm thấy tay của Sandor trên vai mình. "Chú-"

Tôi không muốn nghe nữa. Tôi gạt tay chú ra và chạy vụt đi.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 18

Mặt trời bắt đầu mọc phía xa. Bầu không khí vẫn còn mát mẻ trong lành, làm làn da tôi tái lạnh đi dưới cái áo ướt sũng mồ hôi. Tôi bỏ chạy khỏi tòa nhà chả mang theo thứ gì ngoại trừ bộ quần áo tôi đang mặc - vẫn bộ quần áo của cuộc hẹn đang dở tối hôm qua - với chiếc di động và cái iMog nhét ở túi sau.

Một phần trong tôi biết rằng kiểu gì tôi cũng phải quay trở lại với chú Sandor. Nhưng ngay bây giờ, tôi mặc kệ cái cảm giác đó.

Tôi muốn biết tôi có thể một mình tồn tại ngoài này bao lâu. Ngày mới mới chỉ bắt đầu. Tôi có thể làm bất cứ gì tôi muốn với nó.

Tôi cảm thấy mình như người nhện, dùng biệt năng mới nhất của mình đứng bên ngoài một tòa nhà 50 tầng chọc trời nào đó ở Chicago. Dưới chân tôi, bên trong cửa sổ, ánh đèn công sở tự động bật sáng. Tôi nhìn xuống con phố phía dưới, thành phố chỉ như vừa mới thức giấc.

Nhờ khả năng phản trọng lực, tôi có thể nhìn thành phố Chicago này từ những góc độ mà tôi chưa từng bao giờ nghĩ tới.

Tôi chạy qua những cánh cửa sổ của tòa nhà, nhảy qua khoảng trống hẹp giữa mấy tòa cao ốc. Ở tòa nhà tiếp theo, tôi chạy ngược lên, nhảy qua một bức tượng đá cho tới khi giữ thăng bằng trên đỉnh tòa nhà. Tôi đi vòng quanh nó, tay dang ra như một người đi bộ trên dây, dù tôi chẳng thể nào có thể mất thăng bằng. Dù ở hàng trăm mét trên cao nhưng cứ như thể tôi đang đi trên vỉa hè.

Có cái này vào hôm đầu tiên tôi thử Bức tường thì có phải là tốt quá không.

Bên kia đường, một nhân viên đang ngồi xuống bàn làm việc với cốc cà phê của mình. Đó là tín hiệu để tôi tự kiểm chế lại. Tôi không cần chú Sandor ở bên nói rằng đó là một việc tồi tệ, khi để bị nhìn thấy đi lại ở trên tường thế này.

Tôi nhảy lên mái nhà. Tôi cứ ngồi đó và ngắm mặt trời lên như vậy một lúc lâu. Tôi chả muốn mình ở đâu khác. Nó thật yên bình. Khi mặt trời đã hoàn toàn ló dạng và sự ồn ào của thành phố bên dưới ngày một tăng lên, tôi quyết định kiểm tra điện thoại của mình.

Bốn cuộc gọi thoại và bốn tin nhắn. Tất cả là từ chú Sandor.

Tôi xóa sạch chúng.

Bất chợt tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Tôi không ngủ một chút nào từ đêm qua. Hôm nay là một ngày đẹp trời và ở trên này thì thật yên bình. Mắt tôi bắt đầu thấy trĩu nặng.

Tôi cuộn tròn lại trong bóng râm một bên mép tường. Mái nhà chả thoải mái gì để nằm nhưng tôi đã quá mệt để mà phàn nàn về điều đó.

Vì một lí do nào đó, tâm trí tôi lại nghĩ về giấc mơ tôi có về Lorien. Tôi nghĩ về cách tôi lao vào Sandor, vấy bùn lên cả hai chúng tôi, hơn cả là cái cách chú nhấc bổng tôi lên và nở nụ cười rạng rỡ. Đó hẳn là một kí ức đẹp. Tôi hi vọng mình sẽ lại mơ về nó.

Nhưng thực sự thì tôi chả mơ về cái gì cả. Đó là một giấc ngủ sâu, và khi tôi tỉnh dậy thì mặt trời gần như đã lặn. Tôi đã ngủ qua cả một ngày. Cơ thể tôi đau nhức, vừa từ việc gắng sức đêm qua và vừa từ việc ngủ trên cái mái nhà quái quỷ này.

Rên rĩ và vươn vai, tôi ngồi dậy. Tôi quyết định kiểm tra lại điện thoại của mình dù biết cái gì đang đợi tôi trong nó.

Thêm nhiều cuộc gọi thoại và tin nhắn từ chú Sandor, các tin nhắn trở nên ngày càng hoảng loạn khi chú cầu xin tôi cho chú biết tôi đang ở đâu và rằng tôi đã đúng. Trong tôi bỗng tràn ngập cảm giác tội lỗi. Rồi tôi sẽ cho chú biết tôi đang ở đâu. Chỉ là chưa phải bây giờ.

Và rồi tôi thấy nó. Một tin nhắn khác từ số điện thoại duy nhất khác ngoài số của chú Sandor có trong máy tôi.

Số của Maddy.

"Có lẽ chúng ta có thể thử lại nếu cậu hứa sẽ không liên quan tới xe cộ nữa".

Tôi bật dậy, đâm vào không khí ăn mừng. Sau mọi thứ tôi gây ra cho cô ấy tối qua, ngay cả với vụ hôn hít kia, cô ấy vẫn muốn gặp lại tôi. Thế hẳn phải có nghĩa gì đó nhỉ? Chỉ một tin nhắn đơn giản từ Maddy đã đảm bảo rằng sự kết nối giữa chúng tôi là sự thật.

Dù biết mọi việc sẽ không bao giờ có thể đơn giản và dễ dàng với chúng tôi, rằng sự tự do này sẽ nhanh chóng trôi qua và tôi sẽ phải sống xứng đáng với kỳ vọng - tất cả những thứ đó và tôi vẫn muốn gặp cô ấy. Tôi biết tôi có thể làm mọi thứ ổn thỏa với cô ấy. Và có thể tôi sẽ có một khoảnh khắc hoàn hảo, hay bình thường nào đó thôi cũng được.

Tôi nhảy qua cái mái nhà trong ánh hoàng hôn, như một cái bóng phía trên dòng người phía dưới. Tôi chạy trên các mái nhà, cửa sổ và đường dây điện, nhắm thẳng nhà Maddy mà tới.

Tôi cẩn thận tiến đến nhà cô ấy. Lũ Mog đã lần ra tôi tối qua, vậy hẳn chúng chưa từ bỏ. Tôi cần đảm bảo chúng không ẩn nấp đâu đó quanh đây.

Chúng có thể ở mọi nơi. Tôi sục sạo quanh các khu lân cận, di chuyển trên các mái nhà và luôn để mắt tới cái iMog của mình.

Không có dấu hiệu nguy hiểm nào quanh đây hết.

Từ phía bên kia đường, tôi nhận ra nhà Maddy. Tôi thấy mình như một kẻ rình rập. Dấu hiệu cho thấy cha mẹ cô ấy có nhà cũng sẽ tệ như dấu hiệu của lũ Mog vậy. Xuất hiện không báo trước có lẽ sẽ không có được cảm tình từ cha mẹ cô ấy. Và tôi cũng không muốn phải ném đá lên cửa sổ của cô ấy.

Tôi trèo lên tòa nhà đối diện nhà Maddy, cẩn thận để không bị lộ và nhìn sang cửa sổ nhà cô ấy. Cô ấy từng nói cha mẹ cô ấy thường xuyên vắng nhà. Tôi nghĩ mình đã gặp may khi bố mẹ cô ấy không có nhà tối nay. Chuyển động duy nhất trong căn hộ là của Maddy, nằm dài trên ghế với máy tính của mình.

Sẽ thật bất nhả nếu cứ rình rập như thế này lâu hơn cần thiết, vì thế tôi đi xuống phố và tiến tới nhà cô ấy theo cách bình thường.

Vài giây sau khi tôi gọi cửa, giọng Maddy cất lên lưỡng lự từ hệ thống liên lạc nội bộ.

"Xin chào?"

"Chào cậu", tôi nói vào cái mic. "Stanley đây".

Một khoảng lặng khá lâu, đủ lâu khiến tôi nghĩ đây là một ý tưởng tồi tệ. Cô ấy có thể đang nhìn xuống tôi ngay lúc này, hi vọng tôi biến đi vào màn đêm và để cô ấy yên. Hay, tệ hơn, có thể cô ấy đang gọi cảnh sát.

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi cánh cửa cuối cùng cũng bật mở cho tôi vào.

Nhà của Maddy trên tầng ba. Tôi trèo nhiều bậc cầu thang một lúc. Cỗ ấy đang đợi tôi ở sảnh, mặc một chiếc quần ngủ rộng, một chiếc ba lỗ với một chiếc áo len nịt không cài khuy.

"Cậu ổn chứ?", Maddy hỏi ngay khi trông thấy tôi.

Tôi chợt nhận ra tôi đang trông như thế nào. Tôi vẫn đang mặc bộ đồ hôm qua, đã làm nó ướt sũng mồ hôi với buổi luyện tập kinh khủng nhất từ trước tới giờ và còn ngủ trên mái nhà nữa. Vội vã muộn màng, tôi vuốt lại tóc cũng như những nếp nhăn trên quần áo của mình.

"Tớ đã có 24 tiếng đồng hồ vô cùng tệ", tôi thành thật với cô ấy.

"Tớ nghĩ mình hiểu ý cậu là gì". Cô ấy mỉm cười bên lên. "VẬY..."

"Tớ xin lỗi khi cứ thế mà xuất hiện", tôi giải thích, cố gắng giảm sự lúng túng giữa chúng tôi. "Tớ chỉ-tớ chả biết mình có thể gặp lại cậu không và mình muốn đích thân xin lỗi cậu".

"Cám ơn cậu vì đã đến", Maddy nói, có một sự nhẹ nhõm trong lời cô ấy nói. Và rồi cô ấy ôm lấy tôi, áp mặt vào ngực tôi.

Tôi cho phép mình tận hưởng khoảnh khắc đó, cố gắng ghi nhớ cảm giác thân hình cô ấy ép vào, ôm lấy tôi.

"Đừng có cảm thấy bị xúc phạm", cô ấy thì thầm, "nhưng cậu bốc mùi quá".

Như tôi đã nghĩ, cha mẹ Maddy không có nhà. Cô ấy mời tôi vào nhà, đùa về việc phá luật khi mời bạn trai về nhà chả là gì khi so sánh với vụ đua xe hôm qua. Tôi cười, nhưng tôi cũng nhìn thấy vết bầm tím lộ ra dưới lớp áo của cô ấy chỗ sợi dây an toàn ép vào và tôi lại cảm thấy có lỗi.

Maddy nài nỉ tôi đi tắm. Cô ấy đưa tôi một bộ quần áo của bố cô ấy và đẩy tôi vào phòng tắm.

Tôi đứng dưới vòi hoa sen. Dòng nước nóng khiến cơ thể tôi cảm thấy thật thoải mái. Trong một lúc tôi để mình tưởng tượng rằng tôi chỉ là một cậu thiếu niên đang tắm sau khi lên tới nhà bạn gái khi bố mẹ cô ấy vắng nhà. Không hẳn Maddy đã là bạn gái tôi, nhưng cũng có thể lắm.

Nó thật lạ khi ở trong một ngôi nhà thế này. Dĩ nhiên nó không thể so sánh với sự xa hoa của căn nhà của tôi rồi, nhưng bù lại nó có một sự ấm cúng. Không như chỗ tôi và chú Sandor sống, nhà của Maddy thực sự cảm thấy quen thuộc. Đồ nội thất đã cũ. Ảnh của Maddy và bố mẹ cô ấy ở khắp mọi nơi. Đồ trang trí và trang sức rẻ tiền ngổn ngang trên giá sách, vật lưu niệm từ những chuyến đi cả gia đình ... Cả một bề dày lịch sử ở đây. Tôi cảm thấy ghen tị với cô ấy.

Maddy đang đợi tôi trên giường của cô ấy khi tôi ra khỏi phòng tắm. Tôi nhận ra đây là lần đầu tiên tôi ở trong một phòng ngủ của một đứa trẻ bình thường. Có những tấm ảnh của Maddy và bạn cô ấy, giải thưởng từ trường, áp phích các ngôi sao điện ảnh trên các bức tường. Thật khác so với căn phòng đậm tính thực dụng của tôi - chỉ toàn trò chơi điện tử và quần áo bẩn.

Cô ấy đập nhẹ lên giường và tôi ngồi xuống cạnh cô ấy. Tôi biết cô ấy đang cố tìm hiểu xem tôi đang làm gì ở đây hay tại sao tôi lại đến với bộ dạng như vậy.

"Nói cho tớ sự thật đi", cô ấy bắt đầu. "Cậu bỏ nhà đi phải không?"

"Gần như thế", tôi đáp, một chút ngượng ngùng. Tôi nằm ngửa ra sau, lấy một tay che mặt. Maddy nằm xuống cạnh tôi, cố gắng nhìn tôi.

"Cậu có muốn nói về chuyện đó không?"

Tôi muốn vậy. Nhưng tôi có thể nói cho cô ấy biết bao phần sự thật?

"Tớ có một cuộc tranh cãi với chú mình".

"Vì chuyện cái xe?"

"Đúng thế. Mà thực ra thì cũng không hẳn. Nó chỉ là giọt nước tràn ly. Mọi thứ đã tệ đi dạo gần đây".

Maddy nhìn tôi khuyến khích tôi nói thêm, và tôi nhận ra cô ấy đang nắm tay mình.

Và rồi mọi thứ cứ thế tuôn ra.

"Tớ cảm thấy như chú mình đã lên sẵn kế hoạch cho cả đời tớ. Như thể mọi quyết định tớ đều không được phép có ý kiến. Và rồi khi tớ cố hành động theo ý mình thì có chuyện sẽ xảy ra. Chẳng hạn như tối qua".

Tôi nghĩ về vết bầm tím trên vai cô ấy. Và như thể cảm thấy cảm giác tội lỗi của tôi, cô ấy siết nhẹ tay tôi cổ vũ.

"Tớ muốn thoát khỏi mọi thứ. Thoát khỏi số phận của mình. Nhưng tớ cảm thấy mỗi quyết định của mình đều khiến tớ phải hối hận sau đó".

Tôi bỏ tay khỏi mặt mình và nhìn sang cô ấy trong bóng tối.

"Cậu có hiểu được không?"

Tôi nghĩ mình thấy nước mắt trên má cô ấy. Cô ấy gật đầu.

"Có", cô ấy nói nhẹ nhàng.

Chúng tôi nằm trên giường cô ấy, nắm tay nhau. Cuối cùng, như khi trong Giảng đường, tôi lại không nghĩ về cái gì cả. Tôi không muốn gì hơn

nữa. Tôi sẽ phải thu xếp mọi thứ với chú Sandor ngày mai, nhưng tối nay, thế này là hoàn hảo rồi. Thật bình thường.

Chúng tôi ngủ thiếp đi.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 19

Ở một thời điểm nào đó, tôi cảm thấy rằng Maddy ra khỏi giường và rời khỏi phòng.

Tôi cứ thế, nửa mơ nửa tỉnh, mơ hồ nhận ra trời đã sáng. Giường của Maddy thoải mái một cách bất ngờ và tôi chả muốn tỉnh dậy chút nào. Trong trạng thái mơ ngủ này, tôi tự hỏi cha mẹ cô ấy sẽ đi vắng trong bao lâu nữa đây. Có lẽ tôi có thể kéo dài thêm thời gian ở cạnh bên nhau của chúng tôi thêm một thời gian nữa.

Có tiếng bước chân đâu đó cạnh giường. Có lẽ là Maddy đang trở lại.

Một bàn tay chạm vào tay tôi. Chúng lạnh ngắt một cách kỳ lạ.

Tôi bật mở mắt. Hai người đàn ông cao, gầy đứng cạnh tôi, cả hai đều gần như cạo trọc mái tóc đen của mình.

Đám Mogadorian đã tìm thấy tôi.

Và đáng sợ hơn hai cái mặt đáng ghét kia đang nhìn xuống tôi là khoảng trống bên cạnh tôi trên giường.

Maddy. Chúng đã làm gì cô ấy?

Một sự sợ hãi lan tỏa khắp người tôi. Lũ Mog có thể bắt được tôi nhưng chúng không thể làm hại tôi. Không thể khi tôi vẫn đang được phép bảo vệ. Maddy thì ngược lại - chúng có thể làm bất cứ việc gì chúng muốn với cô ấy. Trong một thoáng, tôi đã hi vọng đây chỉ là một cơn ác mộng kinh hoàng mà thôi. Nhưng khi chúng chộp lấy tay chân tôi và cố đè tôi

xuống, tôi biết đây chính xác là thực tại. Tôi giãy giụa thật mạnh, hông thoát khỏi gã đang nắm chân tôi và đá vào ngực hằn mạng nhất có thể trong cái trạng thái chưa tỉnh ngủ hằn này. Tên Mog ngã nhào vào cái bàn phía sau, hất đổ mọi thứ trên đó. Ví của Maddy rơi xuống sàn, làm bắn tung tóe mọi thứ bên trong, cạnh một giải thưởng bơi lội gần đây của Maddy. Khi tên Mog cố đứng dậy, hằn cũng làm máy tính của Maddy rơi xuống theo.

Tôi đã phá hoại phòng của cô ấy. Tôi đã hủy hoại cuộc đời của Maddy.

Tên Mog còn lại vẫn giữ chặt cổ tay tôi và cố giữ chặt chúng trên giường. Hằn gồng người giữ chặt tôi trong khi tôi vùng vẫy cố thoát khỏi hằn, mặt hằn gần mặt tôi tới nỗi tôi có thể ngửi thấy hơi thở hôi hám của hằn. Mặt hằn gần tới nỗi, thực ra thì tôi có thể đập đầu vào cái bản mặt hằn.

Cú đánh trúng vào mũi tên Mog buộc hằn phải thả tay tôi ra. Tôi lộn người ra phía sau. Chân tôi đập trúng tường và chỉ cần có thể, biệt năng phản trọng lực của tôi được dùng tới. Tôi lên ngang tầm mặt một tên Mog và đâm vào mặt hằn.

Cả hai tên Mog cũng ngừng người khi thấy tôi bất ngờ chạy được trên trần nhà. Tốt. Việc đó cho tôi thêm vài giây. Tôi cần tìm Maddy và đưa chúng tôi ra khỏi đây. Tôi tự hỏi liệu cô ấy có chuẩn bị một chiếc túi phòng khi khẩn cấp đâu đây, nhưng rồi tôi nhận ra việc đó không phải việc mọi con người bình thường hay làm. Tôi nghĩ đến việc lấy ví của cô ấy, nhưng tôi bỗng thấy các thứ bên trong nó bị văng ra lúc này, cả tá thẻ căn cước với khuôn mặt tươi cười của cô ấy nhìn lên tôi - tại sao cô ấy có nhiều thẻ căn cước đến vậy? tôi thắc mắc - nhưng tôi biết giờ không phải lúc. Chú Sandor sẽ tạo cái mới cho cô ấy trên đường chạy trốn sau.

Tôi đập tung cửa phòng ngủ cô ấy ra từ trên trần nhà, nhảy qua khung cửa ra bên ngoài. Một tên Mog khác đã đợi sẵn tôi ở bên ngoài, nhưng hằn không ngờ tới việc tôi lao tới từ phía bên trên. Những tên kia hét lên cảnh báo với bạn chúng. Quá chậm rồi.

Với một tiếng hét, tôi nắm lấy cầm tên Mog kia bằng cả hai tay. Và rồi tôi nhảy khỏi trần nhà, đồng thời kéo đầu hắc ngược lại. Tác động vật lý thật không thể tin được. Tôi có thể nghe thấy xương hắc vỡ vụn từ bên trong khi tôi cầm đầu hắc xuống đất, trán hắc chạm sàn nhà chỉ cách gót chân hắc độ chục phân.

Tên Mog tan ra tạo thành một đám mây tro. Những bức ảnh của gia đình Maddy dọc bức tường bị phủ đầy tro. Tôi lại cảm thấy có lỗi một lần nữa. Nhà của Maddy thật hoàn hảo khi tôi đến tối qua, và giờ thì với màn đánh đấm này, tôi đã kéo cả gia đình cô ấy vào cuộc chiến liên ngân hà này. Thật tuyệt.

Tôi lại chạy lại tường rồi chạy lên trần nhà, lao ra phòng khách nhà cô ấy, gào tên cô ấy lên. Hai tên Mog trong phòng ngủ cố đuổi theo tôi, một tên ôm mặt sau cú đánh vừa nãy của tôi.

Thêm ba tên nữa ngoài phòng khách. Hai tên đứng hai bên cái ghế Maddy đang ngồi gục mặt vào tay. Tôi không biết đó là vì cô ấy bị thương, đang khóc hay là vì cả hai việc đó.

"Maddy!", tôi gọi to. "Chúng ta phải chạy thôi!". Cô ấy rùng mình khi nghe thấy giọng tôi nhưng ngoài cái đó ra thì vẫn ngồi im tại chỗ.

Tên Mog thứ ba đứng chặn trước cửa căn hộ. Hắc mỉm cười khi thấy tôi. Đó là một sự biểu cảm phát ớn: răng hắc xám ngoét và lờm chờm, chìa ra lung tung trong mồm hắc. Tên này to lớn hơn những tên khác, chắc hắc phải là tên cầm đầu. Một thanh kiếm treo lưng lửng bên hông hắc, nhưng hắc chả buồn lấy nó ra. Có vẻ hắc chỉ muốn chặn đường thoát duy nhất của chúng tôi.

Nhưng hắc không nhận ra là luôn có lối thoát khác khi bạn có thể đi trên tường.

Tôi cúi xuống và với một tiếng hét, giật cái quạt trên trần ra. Tôi ước mình có cây gậy của mình, nhưng trong tình thế này thì cái quạt cũng đủ rồi.

Ngoại trừ tên cầm đầu, lũ Mog còn lại đều lao tới tôi. Tôi nhảy xuống đất với cái quạt trong tay, đập mạnh nó vào đầu tên Mog gần nhất. Cánh quạt bằng gỗ vỡ làm đôi khi nó chẻ đôi đầu tên kia ra. Cơ thể hắn ngay lập tức vỡ vụn thành tro, hòa vào những mảnh vỡ của cái quạt trên thảm nhà Maddy.

Hai tên đã bị hạ, còn bốn tên nữa.

Tôi quay tròn, vung phần còn lại của cái quạt theo vòng tròn. Những tên kia buộc phải lùi lại để khỏi dính đòn. Tôi thả cái quạt ra và nó bay qua giữa hai tên Mog. Chúng nhếch mép cười, nghĩ rằng tôi đã ném trượt chúng, nhưng thật sự thì chúng đâu phải mục tiêu của tôi. Phía sau chúng, cửa sổ căn phòng vỡ vụn, những mảnh kính và gỗ bay xuống con đường phía dưới.

Đó là lối thoát của chúng tôi.

Một tên Mog tìm được cách ôm chặt lấy tôi từ phía sau. Một tên khác - tên bị tôi làm vỡ mũi - quên mất quy tắc và lao vào đâm tôi. Một cảm giác ấm áp lan tỏa khắp mặt tôi trong khi mặt hắn thì nhận thêm một vết bầm tím cùng sự sững sốt tột độ. Tôi cúi trở vào bụng tên phía sau và vùng thoát khỏi hắn.

"Maddy!", tôi lại hét lên, lao tới chỗ cô ấy. Một tên Mog cố cản tôi lại. Tôi cúi xuống như thể để né cái túi cát trong Giăng đường và đánh vào đầu gối hắn. Tên Mog ngã lộn nhào qua tôi và làm vỡ tan cái bàn tiếp khách khi ngã lên nó. Ở cửa, tôi nghe thấy tên cầm đầu khẽ khàng cười tán thưởng. Tôi chả biết có gì buồn cười về việc đồng bọn của hắn bị đánh bầm dập

như thế. Ít nhất thì hẳn cũng biết chấp nhận việc đồng bọn hẳn bị đánh bại thế chẳng?

Tôi nắm lấy vai Maddy và kéo cô ấy dậy. Tay cô ấy buông thõng xuống và tôi thấy mặt cô ấy tái mét. Đôi mắt đỏ ửng với ánh nhìn xa xăm, trông như kẻ vô hồn. Tôi không muốn hình dung lũ Mog đã làm gì để khiến cô ấy trở nên thất thần như thế này. Cô ấy giờ như một gánh nặng trong tay tôi.

"Đi thôi nào!", tôi nói to, lắc vai cô ấy.

Và rồi một thứ kì lạ xảy ra. Tôi cảm thấy một nguồn năng lượng trào dâng từ bên trong và lan tới tay chân tôi, khiến các đầu ngón tay tôi ngứa ran. Maddy cũng phải cảm thấy thế - một nguồn năng lượng ập vào - bởi đôi mắt cô ấy trở nên tập trung trở lại.

"Cái - cậu đang làm cái gì vậy?", cô ấy run rẩy nói.

Tôi chả biết sao mình lại biết thế, hay chính xác thì sao tôi lại làm được thế, nhưng tôi chắc chắn một biệt năng mới vừa xuất hiện. "Cứ tin mình", tôi nói. "Cứ theo mình, được chứ?"

Cầm lấy tay Maddy, tôi chạy tới bức tường gần nhất. Tên Mog với cái mũi gầy cổ chặn chúng tôi lại, nhưng tôi đẩy một cái bàn vào chân hắn khiến hắn ngã nhào. Khi chúng tôi tới bức tường, tôi cảm thấy nguồn năng lượng kia lần nữa và nhờ bản năng của mình tôi biết mình đã chuyển khả năng chống trọng lực sang cho cả Maddy. Đó hẳn là những gì tôi cảm thấy lúc trước - giờ tôi có khả năng chia sẻ sức mạnh của mình với người khác, nhưng tôi không biết nó sẽ được bao lâu. Tôi bước tới, cảm nhận căn phòng xoay chiều khi chúng tôi chạy lên tường. Đầu tiên có vẻ như Maddy cứ để mặc tôi kéo cô ấy đi, nhưng rồi cô ấy chạy theo cách tôi vài bước. Tôi mỉm cười khi thấy cô ấy buột ra một tiếng kêu nhỏ đầy ngạc nhiên, không tin vào những gì mình đang làm.

"Gần thoát rồi", tôi hét về phía sau.

Tôi hướng tới phía cửa sổ. Lối thoát chỉ cách vài mét nữa thôi. Tôi nhận ra chúng tôi không còn bị đuổi theo nữa. Chả nhẽ chúng cứ để chúng tôi đi như thế?

Bất chợt Maddy đứng sững người lại. Tôi bị kéo giật lại, vẫn cầm tay cô ấy. Tôi quay lại nhìn cô ấy, cứ nghĩ rằng một tên Mog đã bắt được cô ấy.

Nhưng chỉ có cô ấy đứng đó.

"Maddy?". Hình dáng của cô ấy, mắt nhìn xuống, khuôn mặt trắng bệch đáng thương ấy chả giải thích được gì cho tôi cả. Một phần trong tôi bảo tôi nên chạy đi, nhưng tôi không thể tự mình buông tay cô ấy được. Tôi nhìn xuống và thấy một khẩu súng điện trong bàn tay trắng bệch của cô ấy. Cô ấy lấy nó ở đâu ra vậy?

"Tớ xin lỗi", cô ấy nói. Và rồi cô ấy bắn tôi. Luông điện giật cả hai chúng tôi. Chúng tôi rơi khỏi trần nhà, co giật và đập mạnh xuống sàn nhà.

Lũ Mog liền lao tới chúng tôi.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 20

Tôi tỉnh dậy phía sau một chiếc xe thùng. Tôi ngồi trên một chiếc ghế dài, tay bị trói chặt sau lưng, chân tôi cũng bị trói lại. Tôi có thể nói là chúng tôi đang di chuyển rất nhanh. Xương sống tôi đập vào thùng xe liên tục, vô cùng khó chịu.

Maddy ngồi đối diện tôi. Mặt cô ấy đã trở lại trạng thái hoảng loạn tột độ. Cô ấy chỉ nhìn chăm chăm xuống sàn. Chúng còn không thèm trói cô ấy lại. Và thế là tôi dần dần nhận ra thế có nghĩa là gì, nhưng tôi cố rũ bỏ nó khỏi suy nghĩ của mình, tôi chưa sẵn sàng nghĩ về việc đó lúc này.

Bên cạnh Maddy là tên Mogadorian to lớn ban nãy. Hắn đang ngắm soi một vật thể nhỏ, lật nó qua lại trong bàn tay thô kệch của hắn.

Tên Mog nhận thấy tôi đã tỉnh và đang chăm chú theo dõi hắn. Môi hắn nhếch nhẹ lên và tôi buộc phải chịu đựng cái nụ cười bệnh hoạn của hắn ngay trước mặt mình.

"Món đồ chơi đáng yêu đây", hắn nói, giơ cái iMog của tôi lên. Màn hình hiện lên hàng loạt chấm đỏ. "Thật tệ là nó chả giúp mày được gì lần này".

Hắn nghiền nát mòn đồ trong tay hắn và thả những mảnh vụn xuống sàn xe.

Hắn nhìn tôi thích thú khi tôi cố tự giải thoát mình. Nhưng tôi chả làm được gì với đám cùm kim loại đang khóa tay chân tôi lại. Tôi nhìn kỹ lại phía sau xe; những cái ghế ở hai bên được bắt vít vào sàn xe, một tấm lưới sắt ngăn cách chúng tôi và tên lái xe, và chả có gì khác cả.

Không có một lối thoát nào cả.

Tôi cân nhắc việc lao mình vào hắn. Có lẽ tôi có thể lại gần đủ để cắn hắn. Tuy vậy, tôi không những bị còng, tôi còn bị buộc vào cái ghế bằng xích. Chúng đã đề phòng hết cả rồi.

"Mày mắc kẹt ở đây với tao thôi", tên Mog nói, hắn nhận thấy được sự cam chịu của tôi.

Tôi nghiêng rặng và lườm hắn. Hắn mỉm cười đáp trả lại.

"Nói cho tao biết. Cêpan mày đâu rồi?"

"Ở Rio de Janeiro", tôi đáp, chọn ngay địa điểm đầu tiên tôi nghĩ tới.

Hắn nhăn mặt chế giễu. "Mày nghĩ bọn tao ngu tới cỡ nào?"

"Ngu một cách khó tả".

"Vậy à? Chúng tao đã tìm thấy mày phải không nào? Một tên trinh sát của chúng tao mất tích. Báo cáo cuối cùng của hắn là ở Bờ hồ Chicago, đang bám theo một thằng nhóc trông giống mày. Hắn chỉ đơn giản là biến mất nên tao nghĩ mày đã dụ hắn đến đâu đó. Vậy hắn mày phải có một nhà an toàn đâu đó ở khu vực đấy". Hắn đá phần còn lại của chiếc iMog đi. "Mày phải có cách thủ tiêu hắn".

Tôi cố giữ khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng bên trong tôi như muốn gào thét lên. Đây là lỗi của tôi.

"Cêpan của mày đâu?", tên Mog hỏi lại. "Nhà an toàn của mày ở đâu?"

"Mày không biết à?", tôi hỏi. "Khó cho mày rồi, anh bạn. Tao đoán mày phải tự thân vận động thôi".

Hắn thở dài. "Dùng cảm quá nhỉ. Tao tự hỏi mày có còn thể không khi tao giết lần lượt những đứa khác cho tới con số của mày dù nó là gì đi nữa".

Tôi cố suy nghĩ. Tôi cố đoán xem bọn chúng biết được bao nhiêu. Chúng có miêu tả về tôi, biết tôi thích chạy quanh hồ và đoán tôi bằng cách nào đó có thể biết được chúng đang tới. Chúng còn biết được gì nữa? Tôi đã nói cho Maddy về cuộc đời tôi nhiều cỡ nào?

Maddy. Tôi nhìn sang cô ấy. Hắn là cô ấy. Cố ấy đang giúp chúng. Nhưng tại sao cô ấy lại làm vậy? Và cô ấy đã làm vậy bao lâu rồi? Chúng tìm tới cô ấy sau vụ đua xe ư? Ép buộc cô ấy bằng cách nào đó? Có khi nào cô ấy là một trong số chúng? Tôi lược bỏ khả năng cuối đi - cái iMog của tôi sẽ cảnh báo tôi nếu như thế thật.

Tôi nhớ lại đồng bừa bọn mà tôi gây ra khi đánh nhau với lũ Mog ở phòng cô ấy, nơi mọi thứ trong ví cô ấy vung vãi tung tóe ra. Thật nhiều thẻ căn cước. Nhiều hơn nhiều so với bình thường. Tôi không nghĩ về nó khi đang giao chiến ác liệt khi đó. Những căn cước đó, trông như cái tôi có ở Windy City Wall nhưng vẫn có khác biệt. Tôi nhận ra chúng là các thẻ thành viên cho các trung tâm giải trí trong khắp Chicago.

Tôi cảm thấy phát ốm vì giận dữ khi nghĩ lại cái cách Maddy nhìn tôi hôm đầu tiên đó. Đầu tiên thì rất thích thú, nhưng lại lo lắng khi biết tôi nhìn lại và rồi biến mất trước khi tôi có cơ hội nói chuyện với cô ấy.

"Cậu đang tìm kiếm tớ", tôi nói, như chết lặng đi.

Tên Mogadorian uể oải ngã ra sau, vòng tay qua Maddy. Cô ấy rùng mình và cố gắng bỏ nó đi nhưng hắn giữ chặt cô ấy lại gần.

Việc cô ấy xuất hiện trùng hợp tại cửa hàng đồ cũ. Chụp ảnh tôi. Cái cách mà lũ Mog xuất hiện trên chiếc xe thùng trong buổi hẹn của chúng tôi. Cô ấy đã giận dữ ra sao sau đó. Chẳng có gì là trùng hợp cả. Dù không muốn

thừa nhận chút nào, nhưng việc Maddy cảm thấy thích thú với tôi bắt đầu trở nên có lí.

"Bọn Lorien chúng mày cứ hành động như thể cao quý hơn những người khác lắm không bằng, nhưng thực sự bọn mày cũng chỉ như con người. Chỉ cần một cái mặt đẹp là đủ để làm bọn mày mờ mắt".

Hắn véo nhẹ má Maddy. Tôi lao mình về phía trước vô ích, chỉ càng làm cổ tay tôi đau hơn thôi. Tên Mog cười khúc khích.

"Thật cao quý", hắn chế nhạo. "Mày thật sự ngu đến mức không nhận thấy việc gì đang diễn ra? Cô ta phản bội mày rồi, nhóc con. Con bé làm việc cho chúng tao. Chúng tao có được nó một thời gian rồi dù chúng tao chả biết phải làm gì với nó. Con người. Thật vô dụng mày biết chứ? Nhưng khi chúng tao yêu cầu con bé đi tìm mày, nó đã hoàn thành công việc vô cùng xuất sắc phải không nào, bé yêu?". Hắn siết nhẹ cô ấy một cách chế giễu.

Tôi biết toàn bộ những gì hắn nói là sự thật, thật như cú sốc điện cô ấy gây ra cho tôi vài tiếng trước, nhưng tôi không muốn tin nó. Phải có một lời giải thích khác.

Tôi lờ tên Mog đi, cố nhìn vào mắt Maddy.

"Tại sao?", tôi hỏi cô ấy.

Miệng cô ấy mím chặt lại, gần như thể là cô ấy buộc mình không được trả lời. Hắn trả lời thay cho cô ấy.

"Thằng bố tự gọi mình là nhà thiên văn học của cô ta nhìn thấy một thứ hắn không nên thấy", hắn nói. "Lũ người nguyên thủy và đám kính thiên văn của chúng đôi khi gặp may mắn. Chúng tao buộc phải bắt giam bố và mẹ con bé".

Tôi có thể thấy sự đau đớn hiện lên trên khuôn mặt Maddy khi tên Mog hân hoan kết thúc lời giải thích của hắn.

"Con bé đổi mào để lấy lại bố mẹ nó".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 21

Tên Mog dành vài tiếng tiếp theo cố moi thông tin từ tôi, thử từ chế nhạo tới dọa nạt tôi. Tôi thì chỉ cứ áp dụng một chiến thuật duy nhất là im lặng, và sau một hồi thì hẳn cũng bỏ cuộc. Nhưng tôi biết nó vẫn chưa phải là kết thúc. Chúng tôi cứ thế tiếp tục đi trong im lặng.

Tôi nhìn chăm chăm vào Maddy. Cô ấy chả một lần nhìn lên về phía tôi.

Nếu những gì tên Mog nói là thật - và nó hẳn phải thế, không thì Maddy đã phải phản bác lại - vậy thì cô ấy đã lừa tôi ngay từ lúc tôi mới thấy cô ấy. Sự kết nối giữa chúng tôi mà tôi cảm thấy chỉ là giả dối, tôi tin vào nó cũng chỉ vì tôi quá cô đơn mà thôi. Tôi đã quá khờ khạo khi nghĩ rằng một cô gái như Maddy lại đi thích một gã như tôi.

Nhưng càng nhìn khuôn mặt của Maddy, tôi càng có thể tự thuyết phục mình rằng đó không hoàn toàn chỉ là trò lừa đảo của lũ Mog. Cô ấy trông hoảng sợ vô cùng, như thể đang mắc kẹt trong một cơn ác mộng mãi không có hồi kết. Nhưng không phải chỉ là sợ hãi khiến cô ấy không dám nhìn tôi. Đó là vì cảm giác tội lỗi.

Cô ấy sẽ không thấy có lỗi nếu như cô ấy chả cảm thấy gì về tôi cả, phải không?

Chú Sandor đã đúng. Tôi đã cư xử như một đứa trẻ con.

Tôi biết việc làm đúng đắn lúc này là giữ sự im lặng, ra vẻ cách biệt cho tới khi tìm được lối thoát. Nhưng tôi cần biết sự thật.

"Cậu có bao giờ thực sự thích mình không?", tôi hỏi Maddy.

Maddy co rúm người sợ hãi. Tên Mog vỗ tay, tỏ vẻ vui mừng nhưng tôi mặc kệ hẳn. Vô cùng chậm rãi, Maddy ngẩng đầu lên nhìn tôi.

"Tớ x-xin lỗi", cô ấy lắp bắp. "Tớ xin lỗi khi không có cơ hội để biết rõ về cậu hơn".

"Lãng mạn làm sao", tên Mog châm chọc, rồi túm mạnh lấy vai cô ấy và trùm một cái mũi đen lên.

"Mày tiếp theo, nhóc si tình", tên Mog nói, rồi cũng chụp một cái mũi đen lên đầu tôi.

Tôi chả bao giờ có cơ hội để hỏi Maddy thế có nghĩa là gì.

Ngồi trong bóng tối, tôi thử đặt mình vào vị trí cô ấy. Tôi sẽ làm gì nếu lũ Mog bắt chú Sandor làm con tin và buộc tôi làm việc cho chúng?

Tôi sẽ giết tất cả bọn chúng, dĩ nhiên rồi. Nhưng đó không phải là một lựa chọn cho Maddy.

Tôi nhận ra mình không hề đổ lỗi cho Maddy. Làm sao cô ấy có thể làm khác đi được? Cô ấy không biết thực sự mọi việc đang diễn ra như thế nào.

Tôi vẫn có thể sửa chữa được việc này. Tôi có thể trốn thoát, và tôi sẽ đem Maddy theo. Không quan trọng cô ấy đã làm gì. Tôi biết cô ấy không phải kẻ thù thực sự của mình.

Cái xe thùng dừng lại và lũ Mog kéo tôi và Maddy ra. Chúng tôi vấp ngã nhiều lần trong bóng tối, đầu tiên là trên bề mặt mà tôi nghĩ là làm từ gỗ, và rồi tới các vỉ kim loại khiến tiếng bước chân vang vọng khắp nơi. Bất kể nơi nào lũ Mog đã đưa tôi tới, nó có vẻ là nơi nhiều hang động và là chốn bận rộn với nhiều hoạt động diễn ra xung quanh chúng tôi.

Trong một thời gian tôi có thể theo dõi tiếng bước chân của Maddy phía sau tôi một đoạn, nhưng rồi lũ Mog kéo cô ấy đi hướng khác. Chúng cứ đẩy tôi tới trước, buộc tôi phải đi một cách gượng gạo với mấy cái cùm chân trên các lối đi hẹp và hành lang bất tận.

Cuối cùng thì chúng tôi cũng dừng lại. Tên Mog to lớn ở trên xe kéo mũ trùm đầu tôi ra, giựt đứt vài sợi tóc tôi kèm theo đó. Chúng tôi đang ở trong một phòng tối với không có đồ nội thất nào cả, hay chính xác hơn là chả có gì khác ở đây ngoại trừ một cái cửa sổ lớn trên tường. Một vài tên Mog khác đã tụ tập ở đó, phần lớn liếc nhìn tôi, số còn lại thì thích thú nhìn ra cửa sổ.

"Tao nghĩ mày sẽ thích nhìn cái này", tên Mog nói, kéo tôi tới chỗ cửa sổ.

Căn phòng này như kiểu phòng quan sát. Bên ngoài cửa sổ, phía dưới chúng tôi, tôi thấy Maddy đi qua một căn phòng lớn trống trơn. Thấy cô ấy một mình dưới đó như muốn làm tôi phát ốm.

Một cánh cửa ở phía đối diện bật mở và một một người đàn ông cùng một phụ nữ đứng tuổi từ từ bước vào. Họ trông gầy gò và bẩn thỉu. Người đàn ông trông xanh xao, một ống tay áo bị giựt ra để buộc tạm như một miếng gạc trên đầu. Người phụ nữ gần như phải hỗ trợ ông ta đi tới phía Maddy.

"Chúng tao hứa sẽ cho con bé đoàn tụ với gia đình mình sau khi nó dẫn chúng tao tới chỗ mày", tên Mog nói. "Tao có thể nói nó đã hoàn thành công việc xuất sắc".

Maddy băng qua căn phòng, gần như xô ngã bố mẹ cô ấy khi tới chỗ họ đứng. Họ ôm nhau và dù từ khoảng cách này tôi có thể thấy họ đang khóc. Tôi ép trán vào tấm kính cửa sổ, ước rằng mình có thể ở dưới đó với họ.

"Tuy vậy", tên Mog nói, "chúng tao chả bao giờ nói là sẽ để chúng đi".

Tôi nghe thấy tiếng con thú trước khi nhìn thấy nó. Lũ Mog xung quanh tôi tỏ ra thích thú khi con quái vật tiến dần vào tầm nhìn. Chú Sandor từng nói về lũ piken và vai trò của chúng trong sự hủy diệt trên Lorien nhưng tôi chưa bao giờ tận mắt thấy một con. Nó to như một cái xe tải với thân hình như một con bò đực với thêm hai chân nữa và hàng gai trên lưng nó. Đầu nó như đầu rắn, cái miệng đầy răng cong vút đang nhỏ dãi.

Bố Maddy thấy con piken đầu tiên. Ông ta cố chắn giữa con thú và gia đình mình nhưng ông ta quá yếu. Ông ta đổ gục xuống tư thế quỳ một chân trước khi con piken bắt đầu vờn mồi.

Maddy nhìn lên phía cửa sổ chỗ chúng tôi. Tôi không chắc cô ấy có thấy tôi không. Cô ấy vẫy tay và hét lên. Khó mà nghe rõ cô ấy nói gì qua tấm kính dày cỡ này, nhưng tôi nghĩ nó là "Bọn mày hứa rồi mà!" hết lần này tới lần khác.

Và rồi con piken lao tới, và những từ cô ấy nói ra cũng thay đổi. Lần này thì tôi không khó khăn gì để đọc khẩu hình của cô ấy.

"Stanley!", Maddy hét lên. "Giúp gia đình tớ!"

Tôi nôn ra.

Miệng tôi trở nên đắng ngắt. Tôi gục xuống tư thế quỳ, bị bẽ mặt, ngoảnh mặt đi khỏi cảnh man rợ phía dưới.

Lũ Mog cười và la hét cổ vũ. Đây như thể một trò giải trí của chúng vậy.

Tên to lớn kia vỗ vào vai tôi ra vẻ thân mật.

"Nếu như có thể làm mày cảm thấy được an ủi", hắn nói, "thì mày cũng sẽ được xuống đó sớm thôi".

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 22

Cuộc đời tôi giờ chỉ còn là những cái chống đỡ và sự im lặng.

Lũ Mog ném tôi vào một buồng giam nhỏ và dường như quên lãng tôi. Ở đây không có khái niệm ngày hay đêm, và theo như dự đoán tốt nhất của tôi, chúng chỉ cho tôi ăn khi chúng thích làm vậy. Theo dõi thời gian ở đây trở nên bất khả thi. Vì vậy tôi chống đỡ. Trên sàn nhà, trên các bức tường, trên trần nhà - bất cứ đâu tôi có thể làm việc đó trong cái buồng giam bé xíu này.

Tôi nghĩ về chú Sandor. Tôi tin rằng chú vẫn ở ngoài đó tìm kiếm tôi. Một ngày nào đó chú sẽ tìm thấy tôi. Chúng tôi sẽ thoát khỏi đây và tôi sẽ giết bất cứ tên Mog nào dám cản đường tôi.

Tôi đã nghĩ mình có thân hình tuyệt vời trước đây, nhưng giờ tôi ngày càng to và khỏe hơn. Tôi có thể nói tôi dọa được chúng qua cái cách những tên Mog mang đồ ăn cho tôi luôn giữ khoảng cách an toàn với tôi.

Tôi thích thế. Hãy để chúng nghĩ về những gì sẽ xảy đến với chúng khi tôi thoát khỏi đây. Tôi hi vọng chúng cũng mơ về nó như tôi vậy.

Đôi khi tên Mog to con đã bắt được tôi trước đây hay một tên nào đó trông có vẻ quan trọng đến buồng giam của tôi và hỏi vu vơ. Tôi giấu thiết bị truyền tin của mình ở đâu? Tôi biết những gì về Tây Ban Nha?

Tôi chả bao giờ trả lời chúng. Tôi đã không nói gì kể từ ngày đầu tiên đến đây. Tôi chỉ gầm gừ và cắn nhả và nhe răng về phía chúng. Cứ để chúng nghĩ tôi đã phát điên, rằng việc bị giam cầm đã biến tôi thành một kiểu thú vật nào đó. Mà có lẽ tôi cũng đã thế thật.

Mỗi khi tôi ngủ những cơn ác mộng lại kéo tới. Chúng cảm thấy rất thật như giấc mơ tôi có về Lorien, nhưng chúng chả khiến tôi thoải mái chút nào. Trong những giấc mơ đó, một tên Mogadorian to lớn có các hình xăm kinh khủng và các vết sẹo quanh người đang chỉ một món vũ khí màu vàng trông như một cái búa về phía tôi. Trên mặt phẳng của nó có vẽ một con mắt cứ nhấp nháy khi nhắm vào tôi, tạo một cảm giác như ruột tôi bị xoắn vào với nhau.

Bằng cách nào đó, tôi biết con quái vật to lớn kia là ai. Setrakus Ra. Kẻ thù của tôi.

Ngủ không thoải mái gì, nhưng đôi khi thức còn tệ hơn. Có những ngày tôi cảm thấy như không thể thở được. Nó như thể cả cái hang đang đè lên người tôi. Những lúc như vậy, cảm giác muốn thoát ra khỏi chỗ này trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, và tôi cứ thế lao vào màn năng lượng có tác dụng giữ tôi ở trong buồng giam của mình, để nó bắn ngược tôi lại khắp cái phòng giam bé tí cho tới khi tôi quá yếu để tiếp tục làm vậy.

Tôi dần quen với cái cảm giác buồn nôn sau khi lao vào màn chắn. Tôi học được cách bỏ nó qua một bên. Mỗi lần tôi lao vào màn chắn thì cảm giác đau đớn lại giảm dần đi.

Tôi cố không nghĩ về Maddy.

Một ngày nọ lũ Mog kéo tôi ra khỏi buồng giam của mình chỉ để nhốt sau một màn chắn năng lượng màu xanh khác. Tên Mog to lớn kia cũng ở trong phòng, ngồi trên một thứ mà tôi nhận ra ngay là một Chiếc hộp Loric.

Chiếc hộp Loric của tôi.

"Chúng tao tìm thấy hãn tại Ohio", tên Mog nói bình thản. "Sục sạo quanh một văn phòng của một tờ báo nhỏ chúng tao đang theo dõi. Tìm kiếm mày ở đó". Hãn bấm một nút và một tấm ván ở cuối phòng kéo lên.

Tim tôi ngừng đập khi tôi thấy ai sau tấm ván đó.

Đó là chú Sandor. Cêpan của tôi bị treo ngược lại trên trần nhà. Chú đã bị đánh bầm dập - cả hai mắt chú bầm tím, môi sưng vù, thân thể đầy những vết thương. Và có lẽ tệ nhất là, chúng đã phá nát mái tóc thường được chăm sóc hoàn hảo của chú và biến bộ y phục tuyệt đẹp của chú thành mớ giẻ vụn.

Chú trông không như người mà tôi vẫn nhớ. Chúng đã hủy hoại chú. Mắt tôi ngấn nước nhưng tôi cố không để chúng rơi.

Chú Sandor thở mạnh khi trông thấy tôi. Tôi tự hỏi trông tôi khác như nào sau những ngày giam cầm kia. Cũng khó mà nói khi khuôn mặt chú sưng vù và bào phủ bởi các vết bầm tím, nhưng có vẻ chú trông gần như là hạnh phúc.

Tôi cảm thấy xấu hổ với bản thân - vừa bởi vì đó là lỗi của tôi khiến chúng tôi bị bắt, và vừa bởi vì tôi chỉ biết bất lực nhìn chú.

"Cộng sự trẻ tuổi của chú", chú thì thầm.

Tên Mog quay lại nhìn tôi. Hắn đang cầm một con dao trông ác hiểm.

"Thói quen im lặng của mày cũng vui đấy", tên Mog nói với tôi. "Nhưng nó sẽ kết thúc vào hôm nay".

Hắn bước tới chỗ chú Sandor và nhẹ nhàng kéo lê con dao trên xương sườn chú.

"Tao không nghĩ mày biết gì cả", tên Mog ra vẻ suy tư. "Ít nhất thì cũng chả có gì mà bọn tao chưa biết". Hắn nhún vai. "Nhưng dù sao thì tao cũng sẽ tra tấn Cêpan của mày. Cho tới khi mày cầu xin tao dừng lại".

Hắn muốn bẻ gãy ý chí tôi. Tôi vẫn không nói gì cả. Tôi nhớ lại những lời chú dạy nên làm gì khi điều không thể nghĩ tới xảy ra và tôi bị bắt. Không cho chúng biết gì cả, chú đã nói. Ngay cả một chút thông tin cũng có thể gây hại tới các Garde khác vẫn còn đang lẩn trốn. Đừng để chúng biến cháu thành kẻ yếu đuối.

Tôi hi vọng vẫn còn chưa quá muộn để làm chú Sandor tự hào về tôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt chú Sandor. Chú nhìn lại cho tới khi tên Mog bắt đầu cắt lên cơ thể chú; những vết cắt nhỏ và chính xác như vết mổ ắt hẳn phải vô cùng đau đớn nhưng không quá sâu để gây chết người. Cêpan của tôi nhắm chặt mắt lại, hét không thành tiếng vì bị bịt miệng.

Khi tên Mog hoàn thành những gì hắn muốn, chú Sandor đã ngất đi bởi sự đau đớn và mất máu - một vũng máu đã đọng lại phía dưới chú.

Tôi vẫn giữ im lặng.

Ngày tiếp theo, mọi thứ lại xảy ra như thế.

Tôi giữ mình ngồi thẳng và ngậm cái mồm lại. Khi chú Sandor có thể tập trung nhìn tôi, tôi nghĩ mình thấy sự tự hào trong mắt chú.

Cứ như vậy trong nhiều ngày. Sau mỗi buổi như vậy, lũ Mog lôi tôi trở lại buồng giam, nơi tôi run lên bần bật không kiểm soát được cho tới khi chúng lại tiếp tục.

Khi chúng bắt đầu cắt các ngón tay của Sandor, tôi buộc phải quay đi.

Ở buổi tra tấn tiếp theo, tên Mog huýt sáo không theo nhịp nào cả trong khi hắn cắt từng mảnh trên người chú ra. Chú Sandor ngất lên ngất xuống trong quá trình đó. Tôi đợi khi chú nhìn tôi trước khi tôi quyết định nói.

"Cháu xin lỗi vì mọi thứ", tôi nói buồn thảm, giọng tôi nghe rời rạc sau hàng tháng trời không nói.

Tên Mog quay lại nhìn tôi, ngây người ra. "Mày vừa nói gì cơ?"

Gần như không thể cử động, chú Sandor chỉ có thể lắc đầu nhẹ, như thể tha thứ cho mọi lỗi lầm của tôi khiến chúng tôi rơi vào tình cảnh này. Tôi không cảm thấy chút bình yên nào trong sự tha thứ đó, nhưng có lẽ chú Sandor cảm thấy vậy khi tha thứ cho tôi.

Chú Sandor nhắm mắt lại.

Và một thứ gì đó trong tôi trỗi dậy. Vận hết sức mình, tôi lao vào màn chắn năng lượng, bỏ mặc sự đau đớn. Một tiếng kêu vo vo phát ra, kèm theo là một tiếng nổ nhỏ và tôi thấy mình nằm trên sàn nhà phía bên kia, nhìn lên lũ Mog trong phòng, khuôn mặt quái vật của chúng hiện rõ sự sốc nặng bởi những gì tôi vừa làm. Tôi đã làm hỏng màn chắn kia. Tôi đã xuyên qua được nó.

Tôi biết tôi chỉ có vài giây để hành động trước khi yếu tố bất ngờ biến mất. Tôi cố vượt qua cảm giác chóng mặt và buồn nôn và thử dùng khả năng telekinesis giật con dao khỏi tay tên Mog nhưng không có gì xảy ra. Màn chắn kia bằng cách nào đó đã tạm thời làm mất biệt năng của tôi. Giờ thì tôi chỉ có thể trông chờ vào phần con người của mình. Bình thường như bất cứ ai.

Lũ Mog lao tới tôi nhưng tôi đã sẵn sàng chờ chúng. Tôi đập vào bụng tên thứ nhất khiến hắn ngã nhào ngược ra sau và gạt chân tên thứ hai khiến hắn ngã nhào. Đầu hắn tạo một tiếng động mạnh khi chạm đất trong khi tôi đứng dậy. Chúng đều đã bất tỉnh nhưng sẽ không lâu đâu.

Tôi nhặt con dao trên sàn nhà và phân vân không biết nên giết tên nào trước khi tôi nghe thấy tiếng động từ phía sau. Từ chú Sandor.

"Không", chú nói khó nhọc. Tôi quay lại nhìn chú. Chú đã mở mắt lại, và trông như thể chú dùng mọi sức lực còn lại để nói.

"Không phải chúng", chú nói. "Thế chả có tác dụng gì cả. Sẽ có đứa khác thay thế".

"Vậy cháu phải làm sao?", tôi hỏi. Giọng tôi như nghẹn lại trong cổ. Thế này không công bằng. Việc này không phải điều nên xảy ra. "Cháu phải làm gì?"

"Cháu biết mình phải làm gì", chú nói.

"Cháu không thể. Cháu sẽ không làm thế".

"Cháu đã luôn biết là chú sẽ chết vì cháu. Rằng chú sẽ chết vì Lorien mà".

Tôi gần như muốn tranh cãi lại với chú nhưng không có đủ thời gian. Lũ Mog phía sau tôi đang tới. Tôi biết chú đã đúng. Và tôi biết mình phải làm gì.

Tôi cầm con dao và đâm mạnh vào tim chú Sandor.

Vậy là Cêpan của tôi đã chết.

Tôi gần như không biết chuyện đang xảy ra quanh mình khi chúng kéo tôi ra khỏi chú và lôi tôi về buồng giam. Chúng hét vào mặt tôi - la hét thực sự, điên loạn hơn tôi đã từng thấy - nhưng như thể chúng đang nói một ngôn ngữ khác. Tôi không biết chúng đang nói gì, và tôi cũng chả quan tâm.

Đó là sự nhân từ, việc tôi đã làm đó. Chút nhân từ cuối cùng trong tôi. Sẽ chẳng còn lại gì khi tôi thoát ra khỏi nơi đây.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 23

Lũ Mog bỏ mặc tôi trong buồng giam của mình; sự liên hệ duy nhất là ở dạng những khay đồ ăn thi thoảng được mang tới. Tôi cố vượt qua màn chắn một lần nữa nhưng không có tác dụng gì. Chúng hẳn đã tăng cường sức mạnh của nó. Chúng đang tỏ ra sợ hãi tôi.

Tôi không thể trách chúng được. Đôi khi tôi còn sợ chính mình nữa là.

Tôi nhớ lại những kỉ niệm về chú Sandor và Maddy, sống lại những khoảnh khắc cuối cùng của họ. Tôi cảm thấy sự giận dữ sôi sục trong mình và tâm trí tôi lang thang đi đâu đó. Khi tôi trở lại là chính mình, người tôi vã mồ hôi, các đốt ngón tay bật máu, và dưới sàn là những mảnh đá vụn rơi ra từ trên tường. Tôi đã tha thứ cho Maddy nhưng tôi vẫn chưa tha thứ cho chính bản thân mình.

Chả có gì khác để làm ngoài chờ đợi, nhớ lại, và luyện tập để khỏe hơn.

Và rồi một ngày điều đó xảy ra.

Tôi có thể nói có gì đó không ổn đang xảy ra. Những tiếng động âm âm từ bên dưới làm bụi trên trần rơi xuống. Tôi có thể nghe thấy từng đám lớn Mog chạy qua cửa buồng giam của tôi, giọng hét lên hoảng loạn. Sự bất ổn với lũ Mog đồng nghĩa rằng thời cơ cho tôi đã tới.

Tôi cảm thấy một luồng năng lượng chảy trong người mà tôi đã không cảm thấy từ lần đầu tiên chú Sandor giới thiệu tôi với Giảng đường. Tôi không thể ngừng nắm chặt rồi lại thả lỏng nắm tay của mình được.

Tôi tiến lại gần cánh cửa gần nhất có thể mà không chạm vào cái màn chắn màu xanh kia. Tôi thấy mình như một con bò tót chỉ chờ được thả khỏi chuồng của nó.

Khi màn chắn lóe lên rồi biến mất, tôi gần như không thể tin vào mắt mình được. Cái ánh sáng bệnh hoạn màu xanh kia đã trở thành vật cố định trong cái thế giới nhỏ bé này của tôi quá lâu rồi nên phải mất một lúc bộ não tôi mới tin là nó đã biến mất.

Có một giọng nói phía bên kia cánh cửa. Đó không phải giọng một tên Mog; đó là giọng một thiếu niên. Tôi chả biết cậu ta đang nói gì và tôi cũng chả quan tâm.

"Im đi và lùi lại nhóc".

Tôi phá tan cánh cửa khiến nó bật ra ngoài hành lang. Có vẻ tôi khỏe hơn là tôi nghĩ. Một phần trần nhà rơi xuống theo và tôi có thể thấy cậu nhóc lớn hơn ngoài hành lang đang tập trung dùng khả năng Telekinesis của chính mình bảo vệ mình và bạn cậu ta khỏi đồng đá rơi xuống.

Một Garde khác. Cũng đã đến lúc rồi.

Một tên lùn trông dần dần chĩa một khẩu súng về phía tôi. Tay cậu ta đang run lên bần bật. Cậu Garde kia nhìn tôi một lượt rồi đặt hai chiếc hộp cậu ta đang mang theo xuống sàn. Một trong số chúng là của tôi.

"Cậu số mấy?", cậu ta hỏi. "Tớ là Bốn".

Tôi nhìn cậu ta. Vì vài lí do nào đó, tôi trông chờ các Garde khác sẽ to lớn hơn như vậy. Bốn cũng trạc tuổi tôi nhưng trông trẻ hơn nhiều. Trẻ hơn và yếu đuối hơn.

Tôi bắt tay cậu ta. "Tớ là Chín. Giữ mình sống sót giỏi lắm, Số Bốn".

Bốn và bạn cậu ta, một con người tên là Sam, giải thích cho tôi họ đang làm gì ở đây khi tôi sục sạo Chiếc hộp của mình. Tôi không tập trung nghe họ nói gì cho tới khi họ chuyển sang câu chuyện của Sam - bố cậu ta mất tích, có thể đã bị lũ Mog bắt đi. Tôi ước mình có thể cứu ông ta. Tôi ước mình có thể cứu được tất cả mọi người. Nhưng tôi không thể. Ai sẽ ở đó để cứu Maddy? Ai sẽ ở đó để cứu Sandor?

Tôi lấy ra từ Chiếc hộp của mình một viên đá tôi nhớ chú Sandor đã dùng khi chú cần nghiên cứu bên trong một thiết bị phức tạp. Nó cho chú khả năng nhìn xuyên qua các bộ phận, xem chúng hoạt động thế nào. Nó sẽ cho phép Sam nhìn qua các bức tường và có lẽ sẽ tìm thấy bố cậu ta. Cậu ta chỉ cần có chút đòn bẩy.

Tôi ấn ngón cái của mình vào trán Sam, chia sẻ sức mạnh của mình với cậu ta. "Cậu có khoảng 10 phút. Đi đi". Cậu ta chạy đi dọc hành lang phía xa.

Và đó cũng là lúc lũ Mog cuối cùng cũng ủa tới.

Chúng tới chập kín hành lang. Tôi lấy cây gậy của mình ra khỏi hộp và lao tới đón đầu chúng. Tôi chạy lên trần nhà, nhanh hơn tôi nhớ mình có thể làm vậy. Chúng còn không thấy tôi lao tới cho tới khi tôi nhảy xuống giữa bọn chúng, xuyên tảo hai thẳng với một đầu phía gậy của tôi.

Tôi đã đợi quá lâu cho việc này.

Tôi quá thích thú với việc này đến mức chóng mặt khi tôi đánh xuyên qua hàng ngũ lũ Mog - đánh vỡ sọ một tên ở đây, bẻ gãy xương sườn một tên ở kia, quay cây gậy vù vù quanh mình. Liệu tên Mog đã bắt tôi và tra tấn chú Sandor có trong đợt lính đầu tiên này? Cũng chẳng quan trọng, chúng đều sẽ chết cả thôi. Chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Tôi không nhận ra mình đang cười như điên cho tới khi tro của lũ Mog bay vào đầy miệng tôi.

Tôi tận hưởng chúng.

Cuộc chạm trán kết thúc quá nhanh. Tôi chạy lại lên tường về chỗ Bốn và Sam trong vài giây, kéo theo một đám mây tro phía sau mình. Tôi muốn nữa.

"Chúng ta phải đi thôi", Bốn nói.

Tôi không muốn đi. Tôi muốn đánh sập chỗ này. Nhưng có gì đó trong tôi mách bảo tôi nên nghe lời cậu nhóc này, rằng chúng tôi nên đi cùng nhau. Đó cũng sẽ là điều mà chú Sandor muốn.

Chúng tôi phải chiến đấu trên đường ra. Bộ não tôi lại ngừng suy nghĩ, chỉ đánh thôi khi trận đánh ngày càng trở nên khốc liệt. Và sau một lúc thì tôi nhận ra tôi và Bốn đã bị tách ra với Sam. Tôi thấy tệ cho cậu ta - một thiệt hại khác về phía con người trong cuộc chiến này.

Sự đồng cảm của tôi nhanh chóng mất đi bởi sự thôi thúc muốn phá tan chỗ này ra.

Tôi thọc chiếc gậy của mình vào cổ một con piken. Tôi bẻ cổ nó ra khi nó gục xuống khiến máu nó phun lên người tôi, hòa vào chiếc áo bằng tro của lũ Mog.

Tôi cười nhả nhổ. Bốn nhìn tôi sững sờ như thể tôi chỉ khá hơn một chút so với lũ quái vật chúng tôi đang giết.

"Cậu bị điên à?", cậu ta hỏi. "Cậu thích thú với việc này ư?"

"Tớ đã bị nhốt ở đây cả năm trời rồi", tôi nói với cậu ta. "Đây là ngày tuyệt vời nhất trong đời tớ!".

Đúng thế thật. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thế này. Dù vậy, tôi vẫn phải kìm lại việc mình thích thú như thế nào. Tôi không muốn dọa Bốn sợ chết

khiếp.

Mặc kệ những định kiến của cậu ta về tôi, Bốn không do dự gì cầm lấy tay tôi khi chúng tôi cần sử dụng biệt năng chống trọng lực của tôi để trốn thoát. Đó là một trận chiến dài và cực kì dữ dội. Khi chúng tôi cuối cùng cũng nhìn thấy lối ra, tôi cảm thấy thật thất vọng. Tôi ước chúng không ngừng lao tới. Tôi nhìn sang phía Bốn. Cậu ta gần như đã kiệt sức, nhưng cậu ta vẫn giết được kha khá lũ Mog và piken trên đường ra dù cậu ta thiếu đi sự hăng hái của tôi.

Có lẽ tôi có thể huấn luyện được cậu ta thành một chiến binh thực thụ sau trận chiến này.

Chúng tôi trốn thoát khỏi căn cứ của lũ Mog và tôi hít một hơi sâu bầu không khí tự do đầu tiên của mình sau hơn một năm bị giam cầm. Ngay lập tức tôi phải bịt miệng mình lại. Mùi xác động vật đang bị phân hủy ngập tràn quanh đây.

Bốn và tôi chạy tới hàng cây phía xa. Cậu ta kiệt sức hoàn toàn sau khi tới đó, đổ gục xuống một gốc cây gần như ngay lập tức. Cậu ta trông thật thê thảm và nếu những giọt nước mắt kia được coi như một thước đo thì tâm lí cậu ta cũng không ổn cho lắm. Cậu ta đang dẫn dắt chính mình vì đã bỏ Sam lại phía sau.

Tôi cũng biết chút ít về cảm giác tội lỗi nhưng tôi chả biết nói cái quái gì cả với cậu nhóc này. Mạnh mẽ lên nhà vô địch, chúng ta sẽ giết chúng trả thù vào lần tới? Mọi thứ tôi nghĩ được đều nghe giả dối, nên tôi không nói gì cả.

Mà rồi cậu ta cũng sẽ học được cách bỏ cảm xúc sang một bên thôi. Cảm xúc chỉ khiến cậu ta bị giết. Và có lẽ những người khác cũng sẽ bị vạ lây.

Trong lúc tôi ấn viên đá chữa thương vào lưng Bốn, bầu trời phía trên bắt đầu biến mình thành một cơn bão. Đầu tiên thì Bốn nghĩ đó là do Số Sáu

tới giúp chúng tôi.

Nhưng không phải vậy. Đó là lão Setrakus Ra.

Mặc dù thấy hắn thường xuyên trong các giấc mơ nhưng tôi vẫn thấy sốc khi thấy hình hài thật của hắn. Hắn to hơn nhiều so với bất kì tên Mog nào tôi từng thấy, trông đáng ghét vô cùng ngay cả từ khoảng cách này. Những chiếc dây chuyền Loric lấp lánh trên cổ hắn khiến tôi nắm chặt tay lại, móng tay cắm sâu vào da thịt chính mình.

Bất chợt tôi hiểu ra chính xác chú Sandor đã huấn luyện tôi cho việc gì. Đây là trận chiến của tôi. Giết chết Setrakus Ra là số phận mà tôi luôn theo đuổi.

Cùng với Bốn, tôi lao tới.

DI SẢN CỦA SỐ CHÍN

Pittacus Lore

Dịch giả: Green-Octopus - eBook: www.dtv-ebook.com

Chương 24

"Cậu ta sẽ ổn chứ?", tôi hỏi.

Cậu ấy cần nghỉ ngơi, giọng nói của con Chimæra vang lên trong đầu tôi. Nói chuyện với động vật, cái này mới. Một ngày toàn sự bất ngờ. Nhiều chuyện đã xảy ra, và tôi chẳng có thời gian xem xét biệt năng mới khám phá này. Tôi sẽ tìm hiểu nó sau khi mọi thứ đã dần trở nên ổn định.

Nếu mọi thứ có thể ổn định.

Bốn đuổi người trên ghế sau chiếc SUV và gần như ngã xuống. Con Chimæra của cậu ta, được đặt tên theo một vận động viên con người yếu đuối, nằm cạnh cậu ta, nhẹ nhàng liếm mặt chủ nó. Nó làm tôi nhớ lại giấc mơ của tôi, chơi đùa với những con Chimæra của riêng mình, nhưng tôi cố gạt nó khỏi đầu tôi cùng với những thứ tôi muốn quên đi.

Cuộc chiến đã bắt đầu. Tôi chỉ có một mục đích duy nhất.

Tên hèn nhất Setrakus Ra bỏ chạy vào căn cứ đó trước khi tôi kịp tới. Với việc số Bốn bị bầm dập bởi trường năng lượng kia và chả có cách nào tiến vào trong, tôi quyết định làm một cuộc rút lui chiến thuật.

Ngày tận số của lão Ra rồi sẽ tới. Khi tôi nói với Bốn tôi sẽ đâm hẳn một phát cho mỗi ngày người của hắn tra tấn chú Sandor, tôi chắc chắn sẽ làm vậy.

Tôi khởi động động cơ. Đây là lần đầu tiên tôi lái xe kể từ cái đêm nghiệt ngã kia với Maddy. Tôi nghĩ lại về cái cách cô bầu lấy tay tôi khi chúng tôi băng qua các cột đèn giao thông, rồi cũng bỏ nó khỏi trí nhớ của tôi.

"Vậy chúng ta sẽ làm gì tiếp?", tôi hỏi Bồn.

"Về phía bắc", cậu ta nói. "Tớ nghĩ phía bắc là hướng đi đúng".

"Được thôi ông chủ".

Tôi đã biết chúng tôi sẽ hướng tới đâu, nhưng sẽ dễ hơn nếu không phải thuyết phục Bồn.

Sẽ thật tuyệt khi thấy lại Chicago. Tôi khá chắc lũ Mog chưa bao giờ khám phá ra căn nhà an toàn của chúng tôi - chúng hẳn đã bốc phét về chuyện đó nếu chúng đã tìm thấy căn nhà, dùng nó để làm tôi xuống tinh thần hơn nữa. Nó vẫn sẽ ở đó, tầng trên cùng tòa nhà John Hancock Center, một nơi an toàn để lên kế hoạch cho các bước đi tiếp theo của chúng tôi.

Một nơi tràn đầy kỉ niệm đau buồn tôi sẽ phải cố quên đi.

Tôi lái xe về phía bắc, đôi chân cảm thấy nặng trĩu. Thật trớ trêu. Cuối cùng tôi cũng có được tự do, nhưng lại với một cái giá không hề nhỏ. Giờ số phận của tôi là do chính tôi quyết định.

Và tôi đã chọn nó là gì.

Hôm nay sẽ là ngày đánh dấu cột mốc đen tối trong lịch sử lũ Mog. Đây là ngày chúng đã để tôi trốn thoát. Ở bất cứ chỗ thảm hại nào trong vũ trụ này lũ Mog có thể chạy thoát khỏi tôi để tới, ngày này sẽ được nhắc tới trong tiếng thì thào khi sự diệt vong của giống loài chúng trở nên chắc chắn.

Tôi sẽ giết tất cả bọn chúng.